

HomoErgaster / Joacim Abrasdarox

KURGAN QUARTET

A Highlander (1986) VHS változata által ihletett írások

Lidércfény könyvek

HomoErgaster / Joacim Abrasdarox

KURGAN QUARTET

A Highlander (1986) VHS változata által ihletett írások

A kiadás éve: 2024.

Első kiadás

Felelős kiadó: Török Viktor

© *Lidércfény* – Minden jog fenntartva!

Szerkesztő, tipográfus: Bognár Zsolt

Borítóterv: Túri András Csaba

Borító: Bognár Zsolt

Illusztrációk: Túri András Csaba

***Az antológia a Lidércfény online
kulturális magazin kiadványa.***

ISBN 978-615-82467-0-5

A kiadvány az alábbi Creative Commons licenc alá esik:

Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább!

CC BY-NC-SA

www.lidercfeny.hu

Lidércfény

Köszönetnyilvánítás

A szerző köszönettel tartozik a következő íróknak, hatásoknak:

Rejtő Jenő, Kolozs Pál, Bakcsi György, Agatha Christie, Raymond Chandler, Dashiell Hammett, Erle Stanley Gardner, Ross Macdonald, Arthur Conan Doyle, John Dickson Carr, Jörg von Uthmann, Stanislaw Lem, Darwin vs. I.D., a régi és újabb Poirot filmek, és minden kriminek, legyen az jó vagy rossz. A Highlander sorozatnak és mozifilmek, de különösen az első és örök darabnak, annak is az agyonmászolt, feliratos VHS változatának. Ezt a verziót a Bubori család mutatta meg nekem olyan rég, hogy az már történelem. Köszönöm nekik, élőknek, s holtaknak az élményt, és külön köszönöm „Mobilnak”, (a magyar rockzenekar után felvett név) aki szintén levetítette nekem, és a kazetta eredeti tulajdonosának, aki „Mobil” beajánlására vendégül látott, és nagy türelemmel átmásolta nekem a camcorderével. A felvételt digitalizáltam. Hálám örökké üldözi őket! A VHS feeling miatt született meg az én KURGANOM! Köszönöm szépen!

A szerző állásfoglalása

Jól ismerem azokat a kronológiákat, melyek a halhatatlanokat igyekeznek elhelyezni a történelemben, például Kurgant is. Nem osztom ezeket az elképzeléseket. Számomra ez a figura sokkal ősbibb mindennél. A zseniális Clancy Brown alakítása nyomán ez szilárd meggyőződésesem...

Tartalom

Figyelők szövetsége	6
A medve	8
Az öldöklések emlékezete.....	64
A Rejtély.....	84
A medve és a Mágus	131

Rövid Kurgan sztorik

56.....	160
A terminator	163
Az ufók, avagy: az invázió elmarad.....	171
Holdharc.....	176
A francia áldetektív irodalom rejtett tartalmai a két világháború közt	182

Figyelők szövetsége

Traumatikus specilizáció-halhatatlanság Szigorúan titkos kiképződokumentum-részletek

A halhatatlanságot egy hibás géncsoport okozza, melyet a jelenleg elfogadott elméletek szerint a hominizáció korai szakaszában bekövetkezett torzulás, trauma hozott létre. Ezek a gének, a halhatatlanságot okozók, minden emberben potenciálisan jelen vannak rejtetten. Általában a mitokondriumokban található, de akadt már rá példa, hogy másutt bukkantak rá. Mivel hibás, nem normális működésű génekről van szó, ezek ritkán aktivizálódnak, különleges esetekben, és kizárólag erőszakos, fizikai behatás általi halál esetén. Az elméleti kutatás legvalószínűbb magyarázatnak egy régmúltbeli katasztrófát tart a kialakulás okának. Azt nem feladatunk kutatni, hogy teremtett vagy véletlenszerűen kialakult világban élünk-e. Ugyanakkor a vizsgálatok egyértelművé tették, hogy a természet nem tudta kijavítani a keletkezett hibát, ezért elszigetelte. Amennyiben a teremtés művét zavarta meg valami, nyilvánvaló, hogy az egészet újra kellett volna kezdeni, ehelyett az történt, amire az előbb utaltunk. Nem lett eltörölve az a faj, melyből az ember lett, ez nyilvánvaló. Hogy mégse szorítsák ki az elszaporodó halhatatlanok a halandókat, a humángenezis következő lépcsőfokában hozzárendelt egy alrendszert, mely módosította annak működését, afféle parazitaként tapadva rá. Ez hordozza a „csak egy maradhat” rögeszméjét. Ez a rögeszme agressziót generál a halhatatlanokban, valamint egy olyan pszichózist, kényszerképzetet, ami az idők végéről és a „jutalom”-ról szól. Ez egy örülettel rokon állapot, de létrehozza azt az egyensúlyi állapotot, melyben a mindenkori emberi populációban alacsonyan tartja a halhatatlanok számát. A „csak egy maradhat” egyúttal meddővé teszi a halhatatlanokat. Vagy halhatatlanság, vagy pedig tudsz szaporodni. Egymás úgynevezett „öserejét”, mely az eltelt idő függvényében növekszik, az ismert módon, lefejezéssel szerzik meg. Ez az „Achilles nyak” is a hibás gén másik műve. Az „öserők” gyűjtése különleges képességeket halmozhat a halhatatlanokban, például megjelenik a mágikus, szemfényvesztő képesség, és más különös dolgok. Ezek nem válnak uralkodóvá. Erről maguk

a halhatatlanok tesznek. A „csak egy maradhat” harckényszerének nyomása alatt megalkottak egy szabálygyűjteményt, melynek betartásával harcolnak egymással. Ezeket a szabályokat időnként megszegik. Ilyenkor az erős halhatatlanok is rajtavesztenek. Aztán a szabályszegőket is kiiktatják, és kezdődik minden előlről. Ez végül is a dolog belső logikájából következik. A halhatatlanok között működő kiválasztódás egy idő után törvényszerűen kisiklik.

A halhatatlanok átlagéletkora 500-600 év, amennyiben túljutnak az első kritikus évszázadon. Az aktuális miliőben mindig van egy-két mumus, a többiek réme. A figyelők elsősorban őket követik nyomon.

A traumatikus specializáció a halálos sokk pillanatában következik be. A halál beállta már csak átmeneti ájulatot, mivel a gén már aktivizálódott. Az ájulatos mértéke egyénenként változó. Sajnos nem létezik biztos módszer arra, hogy megtudjuk, erőszakos halála esetén kiből lesz halhatatlan. Akadtak olyan halhatatlanok, akik azonban valami módon erre képesek voltak ráérezni. Az egyik például a Kurgan volt. Az idő teltével a halhatatlan képes lehet rá, hogy kisebb traumákat, például a tördöfést, ájulatos nélkül kibírjon. Ez a képesség fejlődik, és statisztikailag kimutathatóan annak a függvénye, hogy a halhatatlan hányszor „serkent”, és az ájulatos mennyisége is számít. Egyfajta immunitás alakulhat ki a sérülések bizonyos fokozatai ellen. Tudunk olyan halhatatlanokról, akik kibírtak egy géppisztolysorozatot, vagy egy aknagránát robbanását is. Ezt azonban hosszú idő alatt érik el. A traumatikus specializáció az emberi lárva szervezet, a világ önmegmentését utánozó képessége az egyik teória szerint. Ezt a képességet egy régi korokban pusztított szörnyűséges háborúban vette fel, s azóta lappang benne. Potenciálisan minden élőben benne lehet, de szerencsére ritkán aktivizálódik. Ez a specializáció, mint minden más hasonló, tökéletlenné tesz. A halhatatlanok elveszítik a nemzőképességüket, később csökken a nemi aktivitásuk is. Csak ritkán sikerül megőrizniük a józanságukat, a végidők és a „jutalom” bűvkörében. Többszörre ez a vesztiük...

A medve

Kezdetben volt a mélység túloldaláról átszivárgó fény... Az önmagát mímelő, önmagába visszahajló téridő...

Az 1920-as évek elején, valahol Európában.

Kurgan megállt egy kirakat előtt, és megrázta a fejét. A mozdulat bosszús volt és türelmetlen. Az eső kitartóan mosta rövidre vágott haját, sikeresen kiáztatva belőle azt a hülye pomádét. A szemébe csorgott. Újabb fejrázás. Nem tudta megszokni a rövid haját. Muszáj volt levágtatni, ha nem akart feltűnősködni. Persze hogy nem akart. Neki mindig hosszú volt a haja, és nem volt probléma. Mostanáig. A kirakattüvegen túl a legfrissebb párizsi divatmodellek pompáztak. Alaposan megbámulta a kollekciót, nevetésre ingerelte. Elmosolyodott. A hideg esőben ázó utca eltompította a ruhának csúfolt ízék harsányságát, színes csíkokra szabdalva a pompájukat. Állt ott, nézte a kirakatot. Noha a teste itt élt, lélegzett, a lelke még mindig nem ért ide, ebbe a zűrzavaros jelenbe. Az még messzi járt az idők mélyén.

A világon eluralkodott a káosz. Az értékek sok százados rendje belefűlt a történelem eddigi legnagyobb vérfolyamába. És a világ még mindig nem talált magára. A civilizáció ostromlott várhoz volt hasonló. Kurgant mindez nem zavarta, inkább lubickolt ebben az ősállapot közeli miliőben. Az újabb korok nyomasztották, az anarchia pedig üdítő oázis volt a számára. Mostanában megint egyre többször gondolt rá, mi is lehet az idők végén a jutalom. Hogy megéri, afelől nem volt kétsége.

Messziről jött, és messzire fog jutni. Tovább ballagva az esőben egy másik hideg hajnalra gondolt. Egy hajnalra, amikor a társaival vadászni indult. El akarták kapni a sánta gyilkost, az emberevő medvét. Akkor sokkal hidegebb volt, mint most. A zűzmara csak lassan engedett fel lucsokká. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Láttá magát a csapatban, hideg sziklák között lopakodni a folyóparton. Megint megrázta a fejét. Nem akart erre gondolni. Rég volt. Felnézett az égre. Az eső esett rendületlenül. Úgy látszott, sosem süt ki a nap. A modern kor gyászosan ázott az időtlen esőben. Elmosolyodott...

1936 Berlin, a természettudományi múzeum

Az utcákon nagy volt a jövés-menés, az egész város az olimpia lázában égett. A múzeumba belépve azonban csönd fogadta. Ahogy járta a termeket, alig néhány lézengőt látott. A külföldieket most a jelen

sporteseményei izgatták, nem a múlt relikviái. Kikerült egy csapat franciát, akik egy festmény előtt vitatkoztak. A következő terem üres volt. Hamar érkezett. Szándékosan intezte így. Ez a hely ideálisnak látszott, de ő fel akarta deríteni a terepet. Méretre készítettett öltönyében, a helyi divat szerint felnyírt, rövid hajával Kurgan beleolvadt a sokszínű emberkavalkádba. Valószínűleg mindenki azt gondolta róla, hogy atléta.

A ,20-as évek végén jött ide. A mély válságban vergődő városban úgy elmerült, mint kavics a folyóban. A köztársaság végnapjaiban összeakadt egy halhatatlannal. A fickó a nagynak nevezett francia forradalom idején lett az, ami. Egyébként nem egyedül. A forradalmak kora kedvezett az ilyesminek. Akkor forrongott Európa, és olyasmiket látott, amik még őt is meglepték, pedig ha valaki, hát ő volt az, aki végigháborúzta az emberi történelmet. Ahogy a hangzatos jelszavakkal visszaélve mészárolták az embereket, az még neki is sok volt. A nyaktiló pedig veszedelmes, őrült eszköz volt, még a halhatatlanok sem intézhették el egy vállrándítással. Aztán elmúlt a téboly, de csak látszólag. Érezte ezt ő is.

A sorban huszadiknak hívott század véres nyitányában volt alkalma találkozni egy halhatatlannal, egy oroszral, aki a francia zúrben született újjá. Ott, a fronton, a pergőtűz kellős közepén nem volt módja rá, hogy elkapja. Később azonban a háború végén újra találkoztak. Makszimics a vörös csillagot hordta. Gőgös volt és elborult. Miközben vívtak, gúnyolódva lemocskolta az imádott csillagával együtt. Makszimics erre úgy felbőszült, hogy pofonegyszerű volt legyőzni.

Ez az új világ, ami most létrejött, fölöttébb érdekes volt, és nyugtalanító. Elsősorban önmagára volt veszélyes, a gonoszság és paranoia tapinthatóvá sűrűsödött. Világosan érezte, hogy a halandók örültsége új stádiumába lépett. Keleten olyan vérgőzös terror uralta a Földet, ami addig példa nélküli volt a történelemben. Állami szintre emelt bűnözés. Kurgan csodálkozva látta, hogy nem egy halhatatlan önfelédten tobzódik ebben a véres diktatúrában. Nem értette, hogyan lehet elfelejtkezni a fő célról, és helyette a mocskban hemperegni. Az a francia is ilyen volt, akivel a tüntetésen találkozott. Már sokat hallott róla. Elvetemült világjobbító volt, na és nem kétséges, őrült. Azt képzelte, hogy a jutalom birtokában majd megcsinálja a világforradalmat. Egyedül.

Az első találkozásukkor is egy vörös zászlóval hadonászott, egészen addig, amíg meg nem pillantotta őt. De akkor aztán úgy dobta el, mint

egy rongycafatot. Mosolygott. Egyből van fontosabb mi? – gondolta kárörvendően. A francia kardot rántott és feléje nyomult, szétcsapva az elvtársai között. Ez alkalommal azonban nem került sor összecsapásra, mert a tüntetőkön rajtaütöttek a nemzetiszocialisták. Kurganek ez imponált. Gyönyörködve nézte az utcai harcot. Egyszer még látta megvillanni a kardot, immár véresen, aztán eltűnt a szeme elől.

Néhány nappal később találkoztak újra egy mellékutcában. Dammar, így hívták, magabiztosan támadott. A finoman kidolgozott francia penge valósággal felszeletelte körülötte a levegőt. Némán küzdöttek, csak a pengéik csattogtak. Aztán persze győzött, egy olyan csellel, amit még az arab mesterétől tanult. A villámok csapkodása, a fény és hang nem keltett figyelmet, az embereknek épp elég bajuk volt a politikai zivatarral.

Később jött ez a kancellár, és ámulva figyelte az ország talpra állását. Egészen mostanáig nem találkozott senkivel a halhatatlanok közül. Mióta az ország az olimpia megrendezésére készült, feszülten figyelt, mert egyre több esély volt rá, hogy a külföldiek között halhatatlanok tűnjenek fel. Aztán tényleg feltűnt egy. Egy régi ismerős. MacLeod. A pályaudvar forgatagában látta meg, és MacLeod, mint akit kígyó csípett meg, úgy fordult sarkon, rámeredt. Ő hozzálépett, megropogtatta a vállát és az arcába röhögött.

– A múzeumban MacLeod, holnap – mondta neki vidáman.

Amaz komolyan bólintott, ő pedig ment tovább. Közben szélesen, kenetteljesen mosolygott. Ez a mosoly kiborított egy fiatal és arrogáns tisztet, aki egy SS-járőr parancsnoka volt. A tisztet idegesítette a sok külföldi tülekedése a pályaudvar csarnokában. Különösen a hangoskodó franciák dühítették. Még élénken élt benne a ,20-as évek nyomora. Kurgan mosolyától azonban elszállt az arroganciája és dühe. Döbben ten találgatta, miféle ember is lehetett. Kurgan érezte, hogy MacLeod még nincs itt. Jól van ez így. Türelemesen várt, szemlélődött.

Az őstörténeti kiállítás felé vette az útját. Homályos vonzalmat érzett, akár egy gyenge mágnes vonzása. Nem tudta pontosítani ezt a vibrálást, de engedett az érzésnek. Szórakozottan bolyongott a hatalmas csontvázak között. Egy pillanatra megtorpant az ősmadár palába kövült csontjai előtt. Töprengve szemügyre vette, aztán vállat vonva továbbment. A gigászokat elhagyva, a hominida fosszíliákhoz ért. Lelassított a szegényes maradványoknál. Lassan vette sorra, darabonként. Megállt. A terem sarkában egy a kőburkában kiemelt sír volt kiállítva.

Nyílegyenesen ahhoz ment. A felirat szerint egy ásatag Homo Sapiens volt. A sír mögött egy festett képen, afféle művészi rekonstrukcióban egy érzelgősre sikeredett temetési jelenet díszelgett. Rámeredt a képre, aztán vissza a sírra. Amit érzett, rég nem érezte. Nagyon régen. A felirat arról tudósított, hogy az Aurignacien-kori vadász, az első mai emberek egyike. Nézte, nézte a repedezett koponyát, az üres szemüregget, és tudta, hogy ismeri őt. Barátok voltak...

Őskor... a medve

...A csillagtenger odafönn megdermesztette a világot jeges leheletével. A levegő éles volt, úgy vágott, mint a legjobban pattintott penge. Már mindannyian talpon voltak, egyikük sem aludt túl sokat ezen az éjen. Az idegeik túlfeszültek. A rájuk váró harc és megpróbáltatás fogva tartotta a képzeletüket. Kauta és Rova, a két jó barát fázósan ült a tűznél, melyet az öreg Ga táplált az éjszaka. Sem a tűz, sem az állatbőrök nem melegítették fel a bensőjüket, melyben hideg elszánás lakozott. Rosszkedvűek voltak, fájt nekik a közösséget ért veszteség. Haragosak voltak a csapás okozójára, akinek a halálát kívánták.

A vadászok némán ülték körül a tüzet, töltekezni próbáltak annak melegéből. Mindannyian a legjobb fegyverüket készítették elő. A nők és gyermekek még aludtak, de ők sem jól. A kicsik fel-fel sírtak álmukban, nyugtalan forgolódásuk átragadt az anyjukra. Azok felébredve halkán csitítgatták a gyerekeket. Kicsit odébb karikás, kimerült szemekkel nézték a vadászok készülődését. Mindegyik harcos vetett rájuk egy szánalommal és együttérzéssel teli pillantást. A férfiak gyorsan fogyasztották kevés kis reggelijüket, szótlanul, komoran. Aztán szinte egyszerre keltek fel. Még egy utolsó pillantás az alvó táborra, és elindultak.

A nap még alacsonyan állt, a fénye nehéz közelharcot vívott az éjszaka homályával. Ezek voltak a leghidegebb órák. A föld darabosra fagyott, a levegő csípte a vadászok bőrét. Óvatosan ereszkedtek le az omladékos folyóparton. A tavaszi áradáskor lerakódott kavics- és agyaghalmokon, a sütősen hideg sziklák között. A folyócska élesen csengve csobogott. A hang kiáltásnak tűnt a hideg csendben. A víz mentén haladtak tovább. Ez felkészülés volt a legrosszabbra. Ha esetleg nem sikerül megölniük a gyilkost, az ne találjon a táborra, ha boszúra szomjazik. Mindannyian készek voltak a halálra.

A nedves kavicsfordalékon nem maradt használható szagminta. Hosszú, teljesen néma csúszkálás után értek a gázlóhoz. A gázlónál

széles homokpad terült el, ide jártak a környék állatai inni. Most is tele volt az előző esti szomjukat oltó, átkelő állatok nyomaival. Máskor itt lesték meg a zsákmányt, ez a hely nincs nagyon messze a tábortól.

Most a hosszabb úton jöttek. Máskor hosszasan és vágyakozva vizsgálgatták volna ezeket a nyomokat, de nem most. Most egyetlen rögeszmévé görcsösült cél vezérelte őket a lassan felmelegedő hajnalban: a sánta gyilkos megölése. A túloldalon sem álltak meg, hanem azonnal belevetették magukat a rengetegbe. Most már nem törődtek a nyomokkal, nyílegyenesen törtek a céljuk felé.

A nap már magasan járt, de nem sok meleget adott. A vadászok nem látszottak sem fáradtnak, sem tétovának. Az arcuk kemény volt, csupa függőleges vonal, mint a folyóparti sziklák. A leheletük sűrű fehér gomolyagban szállt. Szomjasan hörbölték a levegőt. A torkukat marta, de nem törődtek vele. Kauta sem vette észre, hogy berekedt, mert a hangszálai megfáztak, ahogy kapkodva szedte a levegőt. Ezen a reggelen nem csak ő fázott meg. Később még sokáig kúrálta Ogia a harcosokat növényi főzetekkel. Néhányuknak átmenetileg rekedtebb, mélyebb lett a hangja, de aztán elmúlt.

Az erdő sűrűjében egyre több sziklatömb állta útjukat. A vékony termőtalaj alatti szikla kitüremkedései. A vadászok tudták, hogy a lábuk alatt egy másik világ van, sötét és halálos. A labirintusban könnyű volt eltévedni. Ezekben a barlangokban lakott a sánta gyilkos. A bejáratot ismerték, tiltott terület volt, nem csupán a medve miatt. A legendák, melyek a törzs szellemi kincsének részei voltak, a barlangokba helyezték azt a világot, melyet aztán korokkal később majd a pokolnak hívnak. Odalenn, a vén medve birodalmán túl, olyan világ van, ahová senki sem vágyott. Ga történetei, melyeket kérésre elmesélni szokott, mindig megerősítették a régi szabályt: a barlang tiltott vidék. A vén gyilkost is azért viselték el eddig, mert ott élt. A hagyomány erős fonala megkötötte a kezük... eddig. Maga Ogia oldotta fel a tilalmat az előző estén egy varázslattal. Az ősök is akarták a gyilkos pusztulását.

A barlang szája olyan volt, akár egy fenevadé, mely elnyelni készült az óvatlanokat. A vadászok bizalmatlanul méregették azt a fekete nyílást a sziklaeresz alatt. Laza félkörben álltak, lándzsáikat maguk elé tartva, és fojtott hangon vitatkoztak. Aggodalmas arcuk követte a két társukat, akik felfelé kapaszkodtak kétoldalt, a kiugró párkány fölé. Mozdítható köveket kerestek. Nagyon óvatosan, a legkisebb zajt csapva feszegették erős faékekkel a repedezett sziklát, míg végül sikerült három nagyobb tömböt kinyerniük. Az apró törmelék halkán pengve pattogott lefelé.

Az emberek feszülten figyelték a nyílást, készen mindenre, de a medve nem jött. Vagy nincs benn, vagy még nem vette őket észre. Ez utóbbit vonakodtak elfogadni, mert jól ismerték a vad alattomoságát. Könnyen lehet, hogy már rájuk les, valamelyik benti sziklatömb mögött. Csatárláncban álltak, baltákkal, bunkókkal, lándzsákkal, és vártak. Kauta volt az, aki először megunt a várakozást, és a legjobb barátjához, Rovához fordult.

– Bemegyek és felébresztem, ha alszik, velem jössz? – Rova ránézett, hatalmas szemeiben némi félelem, de még több elszántság villant. Hevesen bólintott.

– Együtt megyünk! – kiáltotta, nem törődve már semmivel, bár Kauta halkan tette fel a kérdést.

Kauta hangja elmélyült, reszelős lett. Határozottan ijesztő volt Kautát berekedve hallani. A máskor dallamos és tisztán zengő orgánuma most elmélyült, és fenyegetővé vált. Ahogy a barátja elszánt tekintetében fúrta a sajátját, aztán bólintva a többiekre nézett, az arca sötétté vált, fenyegetővé.

A későbbi századok során ez a tekintet halandók és halhatatlanok sokaságában kelt majd rémületet és szorongást, ahogy Kurgan rájuk néz. Most a medve, életük elszomorítója iránti düh és gyilkos vágy adta a főpróbát ehhez. Kauta nem várta meg, hogy társai mit szólnak az ötletéhez. A közeli fenyőhöz lépett, és szótlanul rácsimpaszkodott az egyik lehajló ágra. Rova habozás nélkül csatlakozott hozzá. Az ág vészesen meghajlott a súlyuk alatt és ropogni kezdett. Kauta keményen odacsapott a kőbaltájával párat az ágnak, és az nagy reccsenéssel letört.

A vadászok dermedten figyelték Kautát. Érezték, hogy az események csomópontjához érkezett a csapat. Kauta mozdulatai darabosak és kemények voltak. Ma azt mondanánk: gépiesek. A többiek érezték ezt az idegenszerűséget, de nem tudták értelmezni. Ösztönösen hátrébb húzódtak előlük. Kettejük közül csak Rova vette ezt észre, de őt is jobban foglalkoztatta az, hogy mi vár rájuk odabenn. Nem sejtette, hogy órá a halál, Kautára pedig még rosszabb: a halhatatlanság.

A két barát tisztogatni kezdte az ágot. A levágott ágakat felhasogatták, és hánccsal az ághoz kötözték. A kettétört, gyantás ágból két fáklya lett. Kauta ezután lekuporodott a hideg földre, és a tűzcsiholásba kezdett. Mozdulatait hideg precizitással végezte, rettenetes elszántság sugárzott belőle. A fellobbanó tűz fénye elsápasztotta a hidegtől kipirosodott arcát. A szemei akár a fény árnyéka. Meggyújtotta a fáklyákat, aztán az egyiket maga elé tartva, elindult befelé. Vissza se nézett. Rova azonnal követte.

A sötétség életre kelt a fáklyák tűzében. Előreszökkent, majd visszafordult, megnyúlt, összelapult, aztán hangtalanul settenkedett a vadászok után. Egyé vált a sziklával, belőlük jött elő. A sárban csúszkálva, kitágult pupilláikban démonok járták táncukat, különösen a Kautáéban. Mintha az ősidők mélyéről kúszott volna elő, valami elfeledett, nevesincs fenevad.

A zegzugos járat alvilági labirintus volt, olyan terület, melyet nem ismertek. A barlang mélye. A sziklák szárazzá váltak, eltűnt a sár, és meleg lett. Megtorpantak, arcuk vibráló maszk lett a tűz világánál. Feszülten fürkésztek a fénytelen mélységet. Valahol ott a medve, ezt egész testükben érezték. Rova rápillantott Kautára. A barátja izmos alakja csupa árnyék volt, a lángnyelvek bele-bele nyaltak ebbe az árnyba, különös, nyugtalanítóan idegen alakzatokká formázva. Kauta arca sötét volt, mintha az ismeretlen, kifürkészhetetlen mélységes időkből jött volna.

A tűz körül ülve mindannyian hallottak már arról a sok-sok vadászárról, akik megelőzték őket a régi időkben. Az öreg vadászok előszeretettel meséltek, de a legigazabbul mindannyiuk közül a törzs vénje szólt erről. Amikor mesélt, mindannyian egy hosszú ösvényt láttak maguk előtt, melyen csoportokban vadászok álltak. Minél messzebbre tekintettek, az alakok annál homályosabbak lettek, hogy végül ne látszódjának másnak, csak elfeledett árnyak. Kauta arca ezeké az árnyaké volt most. Kivehetetlenül régi, és ott volt benne minden elmúlt küzdelem és hajsza.

A láng meglebbent, és Rova egy pillanatra látta a barátja szemeit. Fogvacogva döbbsent rá, hogy annak a rég holt vadásznak a tekintetét látta, aki egy tábortűznél hallott történet után sokáig kísértette az álmait. Álmában vele vadászott, gyors volt, erős és néma. Most itt állt mellette, testet öltve, az elfeledett időkből. Kauta ismét megindult, mozgása hangtalan volt. A tűzfényben valami iszonyú vadság sugárzott a bőre alatt mozgó izmokból. Rova reszketve követte mindenre elszántan. Akármiért is állt meg Kauta, most továbbindult, és ez még ijesztőbb volt, mert nem úgy mozgott, mint egy vadász, mint bárki közülük.

– Megszállta egy szellem! – suttogta maga elé Rova, s ettől kezdve nem Kautát, hanem a régen meghalt vadászt követte.

Nem vették észre, hogy az egyik „kő” őket figyeli. A szemek alatt, a tűz szórt fényében agyarak villantak. Kauta ismét megállt, Rova pedig beleütközött. Rezzenéstelen arccal ránézett, ő pedig bizonyosan tudta, hogy a barátja nincs itt. A régi vadász állt vele szemben.

– Minket néz – szólalt meg Kauta reszelős hangon. Rova iszonyodva megfordult, de semmit sem látott.

– Hol? – kérdezte.

Kauta felemelt kezét követve a pillantása összetalálkozott a medvéével. A vad hang nélkül emelkedett fel onnan, ahol eddig lapult. Rova úgy látta, mintha magába szippantaná a barlang árnyait, és ettől növekedne. A medve ott volt előttük, hallották a szuszogását, orrukát megcsapta a szaga. Kauta felé lendítette a lobogó gyantás ágat. Ettől a vad dühösen felmordult, egyetlen hátraugrott, és két lábra állt. Bömbölése a világvége robajának tűnt abban a szűk térben. Rova teljes erejéből eldobta a lándzsáját. Nem látta, hogy eltalálta-e, de még az előbbinél is rémesebb, szaggaóbb üvöltésből azt gondolta, hogy igen. Kauta hátrarántotta, és rohanni kezdtek a barlang mélye felé. Kifelé nem mehetek, mert elzárta az utat a vad. Hallották, hogy utánuk veti magát...

Rova futott Kauta után a kanyargós járatban. A barátja kezében tartott fáklyából szikracsomó hullott rá egy éles fordulóban, ahogy nekiütődött a sziklának. Mögöttük a medve hangja kitöltötte a teret, az idegszálaikban rezgett. Rova maga elé tartotta a tüzet, hogy lássa hova lép. Különös, nem evilági cseppkövek, kristályok és más képződmények között rohantak el. Rova tudatában ezek az alakok csupán színek fel- és ellobbanásai voltak. Futott, ahogy csak bírt. Tekintete megbüvölten Kauta árnyékból pillanatokra anyagiasuló alakján csüngött. Az utolsó pillanatban hajolt el egy cseppkő elől.

Hirtelen tágasabb üregrészhez értek, lassítás nélkül száguldottak át rajta, belevetve magukat a túloldalán ásító lyukba. Kauta szitkozódva ugrott, ő meg gondolkodás nélkül utána. Dermesztően nagyot estek, alaposan megütve magukat. Rova fáklyája kialudt, és nem volt idő meggyújtani. A vad a nyomukban lihegett. Eldobta a hasznavehetlenné vált botot, és rohantak tovább. Hallották a medvét nagy puffanással megérkezni az üregbe, ordítása balzsam volt a saját kínjukra. Rovában feltámadt a remény, hogy összetörte magát, és nem jön utánuk, de ez a remény gyorsan ki is hunyt. A vad a fájdalom és düh hangjaival közeledett.

Kauta közben nekirohant egy jókora, a mennyezettől a földig érő cseppkőnek. Rova csak annyit látott, hogy az előtte lobogó tűz lobban egy nagyot és lehanyatlik, aztán keresztülesett Kaután és lefejelte a cseppkövet. A homály fénycsíkokra szakadt, mint a kihunyó csillagok. Amikor magához tért, Kauta a cseppkövet törte, zúzta egy szikladarabbal. A földön fekvő, pislogó fáklya fényében a barátja csupa hosszú

árnycsík volt, a kő a kezében a fagyott ég egy darabja. A cseppkő fehér tüskékre robbant szét. Az a kő úgy eltűnt Kauta kezéből, mintha sosem lett volna ott. Rova egy pillanatig kábán azon töprengett, nem csupán képzelte-e? Kautától kitelik, hogy pusztá ökölrel esik neki a sziklának.

A következő pillanatban talpra rántotta, felkapta a fáklyát, és keresztülvonszolta a széttört cseppköveken. Több is volt ott. Rova megrázta a fejét és vakon követte Kautát, aki a karjánál fogva húzta maga után. Az őrült és kaotikus futásuk ettől kezdve olyan volt számára, mintha repülne. Nem érezte, hogy a sziklán járna, Kauta olyan erővel húzta maga után, hogy szállt mögötte.

Egyszer csak fényt pillantottak meg, különös, sejtelmes, villódzó fényt. Mielőtt azt gondolhatta volna, hogy egy másik kijáráshoz jutottak, Kauta megállította egy földalatti tó partján. Saját fénye volt, mely valahogy alulról szivárgott felfelé. Halvány ezüst lencsék, mint a buborékok. A barlangnak ez a része fantasztikus ezüst-kék félhomályban fürdött. A tűz fénye fehérre fakult ebben a ragyogásban. Kauta habozás nélkül eldobta a fáklyát és belegázolt a vízbe. Rova követte. Olyan hideg volt, hogy először levegőt sem bírt venni. Kínlódva próbált oxigént pumpálni magába, közben Kauta úgy merült el, mint a kő. Láta, ahogy úszni kezd a túlsó part felé, kénytelen-kelletlen ment utána.

A víz alatt a barátján csüngött a tekintete. Csak egy pillanatra nézett maga alá. A tiszta, fénylő vízben olyan mélységeket pillantott meg, hogy pánik fogta el. Mintha egy szakadékba hullott volna alá. A fény onnan letről szivárgott. Nyugtalanító volt, mert határtalan messziséget sugallt. Valami más volt ott lenni, máskor-máshol. Az elsápadás érzete, a víz hidege, a mélység mámora. A mozdulatok egymásutánja az életért. A víz nyomása a szemén, az arcán, a torkában, fülzúgás. Levegőt!

Hangtalanul bukkantak fel egy víz fölé hajló sziklaorom alatt. A társa épp csak az orrát dugta ki, hallotta, ahogy lélegzetet vett. A víz fényétől összehúzott szemmel figyelt. A túloldalon, a homályból kicsörtetett a vad. Megtorpant és a parton topogott. Dühödten szagolgatta a sziklákat és a sarat. Láthatóan megzavarodott a fényes víztől. Kirohant onnan, s vissza, újra és újra. Végül a teljesen megzavarodott állat eltűnt a homályban.

Dideregve másztak ki a vízből, látszott, ez a fürdő még Kautának is sok volt. Sápadt volt, és a szája lila. Vizes haja úgy tekeredett a nyakára, akár egy gonosz inda. Lassan, a sötétséget fürkészszerűen araszoltak visszafelé a sárban az éles és csúszós kövek között. Képzeletük minden

nagyobb darab mögött ott sejtette a vadat. Amikor visszaértek arra a helyre, ahol a medve nyomukat vesztette, hosszan álldogáltak ott a mélységet fürkészve.

A pislákoló fáklya fénye utóvédharcot vívott a vízparton a nedves-séggel és homállyal. Rova fölemelte a sárból, ha kialszik, nem jutnak ki innen. A tűz fokozatosan erőre kapott, mintha csak szövetségese és barátja, az ember visszatérte adott volna neki kedvet a lobogáshoz. Óvatosan indultak el, Kauta a baltáját szorongatta, ő pedig a fáklyát. Mint eddig, most is Kauta ment elől. Rovának fogalma sem volt róla, a barátja honnan tudja, merre kell menni. Remélte, hogy nem tévednek el, nagyon remélte. Bízott a barátjában.

A visszaút hosszabbnak tűnt, és rémesebbnek. Többször úgy tűnt neki, nem felfelé mennek, hanem lefelé. A tűz harcban állt a sötéttel, az foszlányokra szakadt, mintha vérzene, hogy a hátuk mögött ismét erőre kapjon. A furcsa formájú kövek, szokatlan, nem természetes színekben ragyogtak fel, a tűz vöröséből kifakulva, a kék, zöld, opálosan mély színekből eltolódva a sárgába, a hajnalpír rózsás árnyalataiba, hogy kifakuljanak fehérre, és átmenet nélkül hulljanak a színtelen feketeségbe.

Rova szorongva nézte a fény játékát, elméje nem tudta feldolgozni, amit látott. Úgy érezte, örökké ideleenn fognak bolyongani elveszve. Azzal a képzzettel küszködött, hogy egyszer csak rájuk omlik a barlang. Kauta rezzenéstelen arccal, magabiztosan ment előtte. Őt nem színezte ki a tűz, hideg és fehér maradt, akár egy holttest. Rova hirtelen érezte meg mások jelenlétét. A tűz fényén túl figyelték kettejüket valakik, akik már rég nem voltak itt. Rova szíve összeszorult és kihagyott egy ütemet, amikor rájött, hogy szellemek vannak körülöttük. A látása egy pillanatra elhomályosult, de pont emiatt érzékelte tisztán, kik is azok.

Régi vadászok voltak azok, akik generációkon át vadászták a sánta gyilkos elődeit. Kemény árnyalakjuk eltért az övéktől, más nép voltak. Mutatták az utat Kautának, kifelé. Amikor magához tért, egyszerre könnyebbült meg és kezdett el félni. A félelmébe tisztelet és kíváncsiság vegyült. De nem látta többé őket, csupán érezte. A barátja viszont látta és beszélt hozzájuk. Azok válaszoltak neki. Ámulva követte Kautát, mígnem egy újabb látomás ugrott rá.

A medvét látta. Nem valóságosan, hanem körvonalnak, ami szétesik, hogy egy másik formálódjon belőle. De csak rövid időre, mert az is eltűnt, helyére újabb lépett. Egyre sűrűbben változtak a formák, Rova új keletű döbbenettel figyelte a tolongva egymásba lépő alakokat.

Mind a medve volt, csak nem medveként! Mindenféle számára elképzelhetetlen formában öltött testet a vad, volt óriás és törpe, egyformán veszélyes volt mindahányszor. Amikor a rég elmúlt napok mélyéről elébe lépett gigászi hüllőként, majdnem elejtette a fáklyát. Egyszerűen a fölöttük elsuhanó óriás képe már olyasmi volt, amiről nem tudta elhinni, hogy valaha élt ilyen. Egyre több alak jött és ment, egyre idegenebbek és szörnyűbbek voltak.

Aztán egyszerre egy ember lépett ki a mélyből. Rova először nem értette, ő mit keres itt. Aztán, ahogy közeledett felé, jeges rémülettel fogta fel, hogy még mindig a vadat látja, az idők legelején! Ember volt! Valami szörnyűségeset csinált ő és a többi! Olyan bajt okoztak, ami majdnem elpusztította a világot! Egykor hatalmas erőkkel bírt, és bukásában is megőrizte egy részét. Görcsösen ragaszkodik hozzá, de minden alakban egyre fogy. Amikor majd elveszíti mind, lesz esélye visszakapaszkodni.

A látomás kihunytt, hogy egy másfajta fénynek adja át helyét. Amikor meglátták a bejárat sápadt fényét, megkönnyebbülten felkiáltottak. Valósággal kirobbantak a barlang tágas előterébe. Ám az örömük nem tartott sokáig. A vad valósággal rájuk zúdult, mielőtt elérhették volna a kijáratot. Rova előtt állt meg, Kauta ösztönösen oldalt ugrott. Ő gondolkodás nélkül a vadhoz csapta a huzatban fellobbanó fáklyát, közben a késéért nyúlt. Látta, hogy Kauta kirohan. Segítséget hoz, ebben bizonyos volt. Ebből a tudatból merítve támadott.

A csontkésére volt a legbüszkébb, kora legnagyobb állatának agyarából készítette, napokig tartott. Olyan éle volt, mint semmi másnak a táborban. A medve üvöltve rázta le magáról a tüzet, ő pedig az oldalára kerülve megmártotta benne a kését. Aztán megtette újra és újra, közben gyilkos dühöt érzett. A vad karmai végigszaggatták a hátát, de jóformán meg sem érezte, eszelősen szúrta-vágta, ahol érte, közben próbálta a hatalmas mellkasban megtalálni a szívét.

A medve őrzöngött a fájdalomtól, és szaggatta kínzóját, megütni nem tudta, túl közel volt hozzá. Közben odakinn Kauta kirontott a barlangból, és kiragadta az egyik bénultan álló vadász kezéből a lándzsáját. Megfordult, és már rohant is. Olyan volt az arca, hogy a társai, a testvérei borzadva néztek utána. Még sosem láttak embert ilyen felindultnak.

Amikor visszaért, Rova épp akkor hanyatlott le, a medve üvöltve megtaposta, és kitétotta a száját, hogy szétharapja a torkát. Kauta földöntúli, rekedt ordítása nem csak a medvét lepte meg. A befelé

igyekvő vadászok is visszahőköltek tőle. Nekifutott a medvének, úgy tartva maga elé a szarvasagancs hegyű lándzsát, akár sok idővel később a lovakok. Lendületből megpróbálta ellökni a vadat a barátja közeléből, és minél mélyebbre nyomni bele a fegyvert.

A dárda keresztülfúródott a vad oldalán, és beletört. Áthemperedett rajta, a kezében tartott csonkkal fejbe vágta, és megpróbálta kinyomni a szemét. Sikertelenül magával rántania, el Rovától, aki mozdulatlanul feküdt. A vad majdnem agyonütötte, de mivel nem találta telibe, csupán hanyatt esett. A hatalmas medve megrázta magát, és fölegyenesedve két lábra állt. A barlang visszhangzott a rettenetes üvöltéstől, ahogy rávetette magát. A súlyos test elvágta a fényt, a levegőt, bordák törtek, fúródtak bele a tüdejébe. Ő eközben tébolyultan döfte, vágta ahol érte.

Nem volt magánál, haldoklott. Nem volt tudatában, hogy hosszú köpengéjét, a „tigrisölőt” ököllel kalapálta bele az állat nyakába, hogy a túloldalon jött ki, miközben az agyonnyomta. Végre a többiek is odaértek, és az összes fegyverükkel nekiestek. A vad megpróbált felegyenesedni, hogy újabb kínzói felé forduljon, de már túl sok borzalmas sebet kapott. Ráesett Kautára, és beborította, mint a sír földje. Kauta és Rova a két barát behullott a szakadékba. Csatlakoztak az árnyakhoz, az idők kezdete óta kanyargó ösvényen.

Kauta azonban hamarosan megérezte, idegen, neki nem itt van a helye. Hiába akart Rova mellé állni, valami eltaszította onnan. Rova nézett rá, mindent tudó szemekkel, szomorúan. Egyre távolodtak egymástól, homályosult a kép, aztán eltűnt, az első kinnal teli lélegzetvétellel. Hörögve ült fel, keze ösztönösen a medve torkát keresték. Ogia nézett le rá, tekintete komor volt, hideg.

– Hol van Rova? – kérdezte tőle, amikor sikerült megszólalnia. A hang, amit kicsiholt magából, idegenül mély és kemény volt.

A varázsló megrázta a fejét.

– Nincs közöttünk, de te sem!

Kauta ránézett értetlenül, aztán eszébe jutott az árnyékösvény. Nehézkesen feltápászkodott, és lenézett a táborra. Tüzek égtek, a medve kifeszített bőrét megvilágította az egyik. Sikertelenül! Megbosszulták a törzs két kölykének alattomos megölését! Mégsem tudott örülni. Valami megváltozott benne. Mielőtt tudatosult volna benne, Ogia kimondta:

– Újjászületted a halálból. Elloptad a medve lelkét! Már nem vagy közülünk való.

Keserűen nézett vissza rá.

– Mért loptam el a medve lelkét, mért nem maradhattam Rovával?
A varázsló a fejét rázta.

– Nem tudom. El kell menned, de a vadászt, aki voltál, nem viheted magaddal. Az nem a tiéd! Azt, ami voltál, el kell temetni a másikhöz.

Eszébe villant a rádőlő medve.

– A földbe akarsz temetni?

Nem vette észre, hogy a beszédje kimért és fenyegető lett. Majdan a Kurgan beszél így, mikor szembenéz ellenségeivel. A varázsló fekete tekintete azonban meg sem rezgett.

– Nem, csak azt, amit el kell vennem tőled.

Hideg szempárbaj után, lemondóan sóhajtott. Még mindig Ogia volt az erősebb.

– Mikor temetitek el? – kérdezte fájdalmasan.

Ogia kicsit hallgatott, mielőtt választ adott volna.

– Már rég a sírjában pihen. Két fogyó holdon át bolyongtál odaát.

A meglepetéstől tágra nyílt szemeiben új keletű félelem villant fel. A varázsló intett a fejével a tábor felé.

– Már el is felejtettek, tettem róla.

Kis ideig még küzdött a vággyal, hogy lemenjen, aztán feladta.

– Mondd hát, mit kell tennem, hogy visszaadhassam népemnek, ami az övé!

Ogia bólintott.

– Kövess!

Elnyelte őket a varázsló barlangja...

Csak másnap este bukkantak elő, a tábor odalenn mit sem sejtett a különös rítusokból, melyek odabenn zajlottak. Ogia visszaadta Kautának a „tigrisölőt”, és mögéje állt.

– Valamit még akar! – futott át rajta.

Hirtelen megérezte a tarkóján az öregember leheletét. Suttogni kezdett hozzá:

– ...Érezd a medvét... a medve lényét. Vad, fekete, növekszik! Te vagy az, te lettél az... – Ogia elsuttogott szavai valami hideg mámort keltettek benne. Ismét lepergett előtte a vad megölése, ám ezúttal nem voltak a szerepek annyira egyértelműek. Egyszerre volt a medve és önmaga.

Önmagával állt harcban! Most nem volt ott sem Rova, sem más vadászok. Csak ketten, azaz hamarosan egyedül volt. Két Kauta harcolt egymással benne, és ezúttal más lett a vége. Amikor a varázsló Kauta szemébe nézett, olyan vadságot és kegyetlenséget látott oda belopózni,

hogy megrettent. Mintha a megölt gyilkos állt volna előtte, mintha elvette volna a lent kifeszített bundát, magára öltötte volna, hogy átlégyeüljön azzá, ami egykor a bőr alatt lakozott.

– Mit szabadítottam a világra? – korholta magát a varázsló.

Rádöbrent a saját véges erejére, és arra, hogy most már nem tud megálljt parancsolni Kautának. Veszélyessé vált mindenkire. Ekkor született meg Kurgan, aki nem volt ugyan az még, de majdan azzá válik. A varázsló megsejtett ebből valamit, ezért úgy döntött, hogy Kauta távozása után elégetteti a gyilkos bundáját. Ogiában megszületett a tisztátalan, a rontást hozó fogalmának őse.

Kauta még egyszer lenézett, aztán a varázslóra. Szó nélkül elindult lefelé egy másik csapáson, mely elvezetett a tábortól.

– Kauta! – szólt utána az öregember.

Visszafordult.

– Menj, és keresd meg a fajtádat! Ez a sorsod. Hiányozni fogsz...

A korok mélyén, ismeretlen időkben

Az első éjszaka és nap a rémület szorításában telt. Fokozatosan gyűrte maga alá, aztán mindent elborított. A következő napokat pedig a félelem-éhezés szörnyű duója uralta. Nagyon hiányzott neki a tábor, a csapat, a meleg. Egyedül volt a vadonban, sovány vigasz volt, hogy nem tud meghalni. Nem is akart. Az első éjjelen arra ébredt, hogy félig megfojtotta magát. A másodikon leesett annak a fának a villás ágáról, amin aludt, mert nem kapaszkodott, hanem a nyakát védte. Amikor magához tért a halál önkívületéből, rémülten mászott vissza a fa tejére.

Később, napok múltán leölt egy vadkant, és a bőrből nyakvédőt csinált magának. De a pánik csak nem csitult. Rettegve vágázott keresztül a nappalokon, az éjekeket pedig fekete gubóban töltötte rémálmok között. Aztán egyszer megtörtént, amitől nagyon félt, amit annyira nem akart: egy tigris támadott rá. Leteperte és sárga szemeiben vad éhséggel arra készült, ami kitöltötte a rémálmait: a hatalmas fogak a torkát keresték. A rémület olyan erőt adott neki, hogy teljesen kibelezte az állatot. A hazulról hozott kőpenge beszorult a bordái közé. Elborította a belsőség, és ő is belehullt a sötétbe.

Amikor felriadt, elsőnek az alvadó véren lakomázó legyekre esett a tekintete. A görcs megenyhült, ettől kezdve magabiztosabbá lett, s ez az érzet egyre nőtt. Megnyúzta az állatot, és bezabált belőle. Megmosakodott a közeli ivóhelyen, a víz vörössé lett. Ellenállhatatlan erővel

tört fel belőle a nevetés. A vér nem az ő vére és nem valamelyik szomjazóé, hanem a gyilkosuké. Nevetett, egyre csak nevetett. Ettől kezdve az ereje és magabiztossága egyre nőtt. Eldobta a nyakvédőt, szilajul megküzdött minden állattal, ami nem tért ki az útjából. Vándorúton volt, és nem félt már semmitől. Csak ment, az idő megszűnt, vele a távolság is...

Történelem előtt, a jégkorban, valahol a gleccserek szorongatta hegyek közt

Lapult a fagyos szikladarab mögött, és bámult. Olyanok voltak, mint ő. Hatalmasak voltak és erősek, eddig azt hitte magáról, hogy különleges. Most megtudta, hogy nem az, vannak nála különbek. Hárman voltak, és egymással harcoltak, olyan fegyverekkel, amit ez idáig elképzelni sem bírt. A baltája, a finoman megmunkált pengéi, a lándzsája csupán játékszereknek tűntek ezekhez a hosszú, és fényesen csillogó fegyverekhez képest.

Elbűvölve gyönyörködött az avatott kezekben halálos táncot járó fényes valamik látványában, hallgatta a hangjukat. Amikor összecsaptak, olyan hangot adtak, amelyet sose hallott még. Magas, erős csengésük volt, akár a megáradt patak vizének az éles köveken. Hosszú ideje harcolhattak már egymással, de nem látszottak fáradtnak. A ruhájuk is ismeretlen anyagból volt, nem állatbőröket viseltek. Díszesek voltak ezek a ruhák, és úgy érezte, nem csak a hidegtől védnek.

A letaposott hó jegessé vált, ezen meg-megcsúsztak. Az egyiküknek ez lett a veszte, elesett, olyan szerencsétlenül, hogy felnyársalta magát a csillogó fegyverével. Kautának egy lándzsával ledöfött szarvas jutott az eszébe róla. A vele szemben álló habozás nélkül lesújtott. A levágott fej messzire repült, sötétpiros csíkot fröcskölve a fagyos levegőbe. A győztes azonnal a megmaradtra rontott, akit ez láthatóan meglepett. Közben a lefejezett testből kék-vörös áradat áramlott ki, nem volt az vér. Valami más volt. Hirtelen ő is telítődött valami feszültséggel, megszedült, és legszívesebben üvöltve felugrott volna. Viharos szél támadt. A fényes örvény beburkolta a két küzdőt, csak elmosódott foltnak látszottak. A szikla mögül alig látott valamit, de nem mert előjönni. Az elemek tombolása fokozódott, és most már semmit sem látott a felkavarodott hótól és jégtől. Hirtelen lett vége. A szél mintha nem is őrjöngött volna. A levegő olyan mozdulatlaná vált, hogy harapni lehetett. A színes örvénylés helyére a fehérén vakító mozdulatlanság lépett. Csend volt, de nem sokáig. Az egyik hórakás megmozdult, és kimászott alóla a győztes. Vadul felrikoltott, meglóbálva a fegyverét.

– Arratahgattaauvaatala!! – üvöltötte a csendbe diadalmasan. Megrázta magát, és elindult. De alig tett meg pár lépést, mozdulatlaná dermedt.

– Megérezte! – gondolta rémülten.

Hosszú idő óta először félt megint. Az alak megfordult, és kutatóan vizslatni kezdte a fehérséget.

– Engem keres! – visszatért a szívébe a kezdet borzalma, de ez még rosszabb volt annál, bénultan tapadt a jeges sziklához, a szemét is lehunyta. Nem akart a szemébe nézni, amikor majd rátalál. – Nekem is levágja a fejem.

Amaz módszeresen kezdte átvizsgálni a terepet. Rádöbbsent, hogy egy másik halhatatlan van a közelben, aki megcsapolta a neki járó energiát. Dühösen szölongatta, a hangsúlyban benne volt a szidalom és a gúny. Egyre közeledett felé. Azonosságuk összekapcsolta őket, lehetetlenné téve az elrejtőzést. Egy szót sem értett az idegen nyelven feléje köpött szavakból, de tudta a jelentésük. Közölte vele, hogy nem bujkálhat örökké, és úgymégtalálja. Harcra buzdította, nem gyáva meglapulásra. Nem bír mozdulni. Nem csak azért, mert tudta, hogy az ellen a fényes fegyver ellen nincs esélye. Valami más is volt a rémület mellett: a bizonyosság érzete. Várni. A kereső egyenesen felé jött, maga elé tartva fényes fegyverét. Kissé bosszús volt a keresgélés miatt. Ugyanakkor önelégült a kétszeres győzelemtől. Mohón vágyott a harmadikra. A következő pillanatban megrázkódott a hegy, az ég elhomályosult. A fölöttük lévő sziklafalról egyben leszakadt egy gigászi hótömb, és alázuđult. Rá a győztesre. Kinyitotta a szemét, és felugrott a szikla mögöl. Futni kezdett. A tekintete egy pillanatra összevillant a másikkal. Az dühödtén kaszált egyet, valamit kiáltott, aztán elsodorta a fürgeteg. Ő teljes erejéből futott, míg egy hasadékhöz nem ért. Beugrott oda. Kint eközben a mindent betöltő hó és jég lett az úr. Zihálva hátrált, miközben az elemek tomboltak, rövid idő alatt másodjára. Hosszan kellett várnia, mire előmászhatott a vackából. Ásnia kellett, hogy az új felszínre jusson. A szétterült óriási mennyiségű hó miatt a tájra rá sem lehetett ismerni. Óvatosan kellett haladnia a laza hóban, derékig is volt, hogy elmerült. Több napig tartott, mire az omladék szélehez jutott. Egyszer csak furcsa bizsergés támadt a bensőjében, olyan volt, akár a zsiábadás. Ösztönösen irányt váltott, valami vonzotta egy jókora hótömb irányába. Amikor mellé ért, a győztest pillantotta meg belefagyva. Kicsavarodott tagokkal, fegyvertelenül, a halál átmeneti ájulatában, a jégben.

Kicsit habozott, aztán elkezdte lefaragni róla a jeget. Óvatosan csinálta, a baltájával a fej körüli jeget véste. Hosszadalmas munka volt, beleizzadt. Amikor a test nyakához ért, amaz megmoccant. Elkeseredetten próbált kiszabadulni, de jég erősebb volt. A csillogó, tükröző felület alól ránézett, az a tekintet szinte kiolvasztotta a jeget. Megborzongott, és még óvatosabban dolgozott. Érezte a másik tehetetlen dühét, de igyekezett nem törődni vele. Hatalmába kerítette egy addig soha nem érzett mohóság aziránt a fájdalmas, de erőt adó örvénylés után, amit a már egyszer megtapasztalt. A jégbe zárt halhatatlan is tudta ezt, a teste úgy megfeszült, majd kirobbant odabentről. Elkészült az árokkal, szabaddá téve a másik nyakát. A jégbe zárt ekkorra lenyugodott, semmit sem tehetett, várta az elkerülhetetlent. Kauta felegyenesedett és meglendítette a baltáját.

– Csak egy maradhat!

Nem tudta, miért mondta ezt annak a másiknak. Egy belső kényszernek engedelmeskedett. A másik odabenn bizonyosan tudta, mit mond ki, még ha nem is értette. Lesújtott a baltával. A pontos, nagy erejű csapás elválasztotta a testtől a fejet. Egy csöpp vér sem folyt. Helyette

azonnal óriási kék villámok kezdtek csapkodni. A hőtömb elpárolgott, a torzó felrepült, ő meg a villámok hátán utána. Odafönn a test körül keringve szívta magába azt az erőt, amibe már belekóstolt. Fájdalom és öröm elviselhetetlen kettőse tépte, szaggatta az elnyúthatetlen testet.

Az összes villám belé áramlott, ő pedig lezuhant a hómezőre.

Amikor talpra sikerült állnia, egy kör alakú, kiszáradt földdarabon állt. Az összes hó és jég elpárolgott onnan. Kissé szédülten nézett szét, a fegyverei a közelben heverték. Csontszárazak voltak. A győztes testét hiába kereste, nem találta meg...

A hegyek, miket megmászott, újra és újra visszakúsza, ha leesett, a gleccserek, mikkel birokra kelt, keresztülúsva magát a lavinák, szakadékok, melyekbe leereszkedett, vad puszták, melyeken a vadat űzte, sötét erdők, melyekben barangolt, a még sötétebb barlangok, melyeknek szűk járatain keresztülfurakodott, tágas termei, melyeknek cseppköveit tördelte, ha útjában voltak, és mélyükön a földalatti folyamok és jéghideg tavak, melyeket átúszott...

Amikor napvilágra bukkant, a vízmosásokban, mészkőpárkányok alól vagy a földdel takart kijáratokból kiásva magát, elszántan ment tovább az orra után. Azt érezte, hogy nincs hozzá fogható, ez azonban magányt is jelentett. Az ereje egyre nőtt, ahogy azt Ogia is megjósolta. Növekedett benne a medve...

Új erőkre tett szert. A halhatatlan, akit lefejezett, a régi emberek utolsó képviselője volt, abból a korból, melyben majdnem vége lett a világnak. Hatalmas volt és erős, ő csak a vakszerencsének köszönhetette a „győzelmét”. Az ősserejével olyan erők birtokába jutott, amiket egyszerűen nem értett, de tudta, hogy még hasznát fogja venni. Az új rögeszméje mellé egy másik is jelentkezett: Egy olyan fényes fegyvert kell szereznie! Meg kell vele tanulnia bánni. Ezen rágódott vándorlása közben. Nem tudta, hogy a kardot még nem találták fel... újra...

Néha még összeakadt medvékkel. Kedvelte erejüket, nagyságukat, s velük a küzdelmet. Közülük való volt. Másféle medvéket is látott, de ezek kitértek, elfutottak előle, ha meglátták. Egy idő után az a fajta, amit ő kedvelt, amihez ő tartozott, nem mutatkozott többé, hiába mászott be újra és újra a régről ismert barlangokba. Hiányoztak neki. Nem tudta, hogy hosszúra nyúlt vándorlása alatt évezredek peregettek le. A történelem hajnalához ért a világ, az emberiség kilábalóban volt a kőkorszakból. Kihalt a kardfogú tigris, a mamut. Ezt az ember irtotta ki. A barlangi medve is kihalt. Ő mindezt nem tudta. De zavarta ezeknek az állatoknak a hiánya. Nem értette, hová tűntek...

Vándorlás közben, az idők elején

A sáros dombok és vándorkövek gigantikus összevisszaságában könnyű volt eltévedni. A hajnalok sápadt fénye, az alkony okkere elvarázsolt, elátkozott hangulatot teremtett. Metsző szél kapaszkodott a ruhájába, a hajába, a kövekbe, a gondolataiba. Kísértetekkel álmodott, ő maga is kísértet volt egy eltűnt korból. Már sikerült felfognia, hogy vándorlása régóta tart, olyan régóta, hogy minden, amit ismert és szeretett, eltűnt. Kitaszított lett, egyetlen céltól vezérelve: eljutni az idők elejétől az idők végére. Kardot, kardot kell szereznie magának! Amikor erről álmodva felriadt, a nap sápadt kör volt az ég szélén, a felhők piszkosfehér rongycsomók. Jéghideg patakok vájtak sekély medreket a gleccser lerakta üledékbe. A víz hangja éles volt, akár a kardok hangja, ahogy megtört a köveken. A folyásukat követte, az ezer sebből vérző jégóriás kitöltötte a láthatár peremét. Egy helyütt tucatnyi patak egyesült folyamává, és jókora vízeséssel zuhant alá, egy jégnek, víznek, szélnek ősidők óta ellenálló kőteraszról. Ahogy leért az aljára, az ember keze nyomának kétségbevonhatatlan jeleit találta. Idő koptatta, megmunkált köveket látott. A méretek sejtették a város egykori nagyságát. Csak rövid ideig méregette a vén köveket, mibenlétüket találgatva, aztán a kis tóból szertefutó patakokat követte tovább. A folyásuk lelassult, vizük szétterült. A levegő már nem volt annyira hideg, a nap is erősebben sütött. A vizek száma egyre fogyott. Végül egyszerre csak ott állott egy száraz pusztaságban, ahol a szél volt az úr. A patakokat a föld nyelte el, tudta, érezte, hogy a mélyben folytatják útjukat. A köves, agyagos talajon gyér bozót nőtt. Alkonyattájon, midőn a nap kurta útja végén lebukni készült a horizonton, a puszta közepén magányos kőhalmot pillantott meg. Amikor odaért, azonnal látta, hogy a kőszálak úgy vannak idehordva. Felkapaszkodott a tetejükre, ahol néhány elcsigázott fenyő próbált „erdőt” alkotni a sovány talajon. Olyan volt ez a sziklahalom, mint egy sziget. Ahogy szétnézett a síkságon, határozottá vált az érzése, hogy eddig egy rég kiszáradt tó medrében gyalogolt. Leült az egyik fa tövébe, és nyitott szemmel álmodni kezdett. Nem aludt. A táj ősisége visszarántotta abba a múltba, amit igazából el sem hagyott. Látta magát a barlangban futni a vad elől, látta magát a varázsló barlangjában, amikor egy

hátborzongató szertartásban visszavett tőle mindent. Táncolnia kellett, elmondania a szövegeket, hívnia az őseket, megidézni a zsákmány szellemét. Jöttek is sorban, és elvitték a részüket belőle, legvégül, amikor kimerülten lerogyott, Ogia hajolt fölé. Furcsa mozdulatokat tett, valamit mormolt, elvette Kautából a vadászt, aki a természet rendjének része volt. Ezzel egy más világba taszította, ahová igazán való volt, de ahol mégsem érezte magát jól.

Amikor kijött a barlangból, megszűnt Kauta lenni. Még nem volt neve. Megszokásból még úgy gondolt magára, mint Kautára, a vadászra, a törzs védelmezőjére. Majd amikor korokkal később az egykor volt Kauta, akit megszállt a medve szelleme, Ázsia vad pusztáin a Kurgan nevet veszi fel, talál az új önmagára. A tigrisölő, a medve legyőzője elrejtőzött Kurgan arcai mögé. Még a figyelők sem sejtették ezt, csak a Kurgant ismerték. Számára a benne növekvő medve = sötétség, és a jutalom akarásának fokozódó örületét csak Kauta emléke, a barátok és testvérek emléke, a tábortűz melegének emléke ellensúlyozta. Eből merített erőt a végidőkhöz. Éppen úgy látta azt, mintha egy tiszta, mély vízü tó fenekét nézné. Minden jól kivehető, mégis érződik a messzeség. Ott ült, s amikor az égen felragyogtak a még nála is vénebb csillagok, ő már ismét a múltban vándorolt...

A történelem előtt, Afrikában

A sűrű bozótban lapult, és dermedten várakozott. Tudata határán vibráló finom jelzés állította meg a tóparton. Villámgyorsan lekuporodott a magas fűben. A figyelmeztető érzés erősödött. Megbűvölten és elzsibbadva meredt egy nagy fára. A növény körül kisebb erdő burjánzott a terméseiből nőtt magoncokból. Olyan volt ez a facsoport, mint egy család. A szél felborzolta a tó felszínét. Hullámok csobogtak, levelek ütődtek egymáshoz hátborzongató zizegéssel. Új ösztöne veszélyt jelzett. Egyszerre csak kicsörtetett a facsoport mögül egy alak, és megállt. Zavarodottan és dühösen álldogált ott, és feléje tekintgetett. Tizenhárom-tizennégy éves forma fiú volt. És halhatatlan. Ezt azonnal tudta. Magas volt és erős, csapott homloka és kiugró arccsontja. A szemében azonban értelem villant a vad tűzön át.

– Tudja, hogy itt vagyok – gondolta és felegyenesedett.

Ellenfele felmordult és kivicsorította a fogait. Vakító féhéren villantak elő a sötét tónusú arcból. A fiú mindkét kezében éles, durván megmunkált kődarabokat szorongatott. Egy másik halhatatlan, egy nála sokkal öregebb, régibb korból való! És meg kell küzdeniük, hiszen csak egy maradhat! Megindult felé, közben megsuhintotta a baltáját.

– Jövök már, jövök – suttogta maga elé.

A fiú furcsa morgás-vakkantásszerű hangot hallatott, ő pedig a saját törzse nyelvén válaszolt:

– Csak egy maradhat! – rikoltotta oda neki.

Amaz bólintott, értették egymást, de nem a nehézkes hangokkal – közvetlenebbül.

Nem tudta, miféle szerzet ez a fiú, csak azt, hogy az ősidők mélyéről jött. Még kevesebb volt, mint ő meg a népe. De nem tűnt el, élt, ki tudja, mióta. Még nem volt teljesen ember, de már halhatatlan volt. Vad tekintete az övébe fúródott, dacosan, kajánul állta. Megállt vele szemben. A fiúnak csikorogtak a fogai, mély morgást hallatott, mint egy fenevad. Az egész test megfeszült, félelmetes izmai szinte elpattantak. Ő viszont ellazult. A lándzsáját ledobta, és a szerszámos zacskójában kitapintotta a legélesebb marokkővét. Nem volt túl nagy, de nagyon veszélyes, összezárt tenyeréből csak a finoman megmunkált él állt ki.

Kissé oldalt lépett, a talpával biztos támaszt keresve a sekély vízben. A bokáját lassan csapkodták az apró hullámok. Tíz szívdobbanás telt el, amikor a fiú rárontott, úgy üvöltve, akár egy tigris. Az utolsó pillanatban tért ki előle, a jobb kezét lendítve fel, amiben a kőbalta volt. A fiú ösztönösen elrántotta a fejét, ám ő combon rúgta, ettől lendületből előre zuhant. A baltával azért sikerült megsebeznie a vállát. Bömbölve, bugyborékolva próbált meg feltápászkodni. Az arcáról iszap csorgott, a szeme fehérje olyan volt, mint a csupasz csont. A vállán gyorsan behegedő sebből piros felhő úszott a vízben. Most ő rohant rá, nem várva meg, míg feláll. A hátára ugrott, és megpróbálta lecsapni a fejét. Tudta, hogy csak így győzhet. Hogy ezt honnan tudta, azt nem tudta. A fiú azonban elvetette magát, és ő a vízbe esett. Ránehezedett, a víz alá nyomta, közben a nyaka felé csapkodott.

Vaktában lesújtott a fiú arca felé, és ismét rúgott. A fiú elrepült róla, félköríves vércsíkot húzva a levegőben az arcán vágott sebből. Mindketten felálltak és egymásnak estek. A kőbalta elrepült a kezét ért szörnyű ütéstől. Elgáncsolta a fiút, aki magával rántotta. Hemperegtek a fövényen egymást marcangolva, a fiú habzó szájjal, a fogait csattogtatva a torkát kereste. Ettől már rég nem félt, a tigris óta nem. Kiékelte az alkarjával, a tigrisbőr csuklóvédőn át is érezte a roppant állkapocs szorítását. A két erős kart sikerült maga alá szorítania, így már csak a térdeivel rugdosta a hátát.

Vakon tapogatózva a szemébe csorgó véres homoktól, a tigrisölő után kotorászott. Közben az erőfeszítéstől vibrálva vonaglottak. A fiú

kegyetlen szemei az övébe fúródtak, mint két tüske. A kőpengét a fiú torkához nyomta, és egy mozdulattal felhasította. Vértócsa fröcskölt az arcába, és megcsapta az idegvégződéseit valami, ami kéken izzott fel a tudatában. Az őserő!

A fiú hörgött, de egyáltalán nem lankadt. Nyiszalni kezdte a torkát, közben az egyre csak rugdosta. Hamarosan megakadt szakócája a torok helyén gőzölgő húsmassza mélyén. Csigolyát ért. Tovább fűrészelt, de érezte, hogy a tigrisölő kicsorbul a csonton. Elszakította a tekintetét a fiú gránitpillantásától, és keresni kezdte a baltáját. Meg is pillantotta. Odébb hevert, karnyújtásnyi távon kívül. Semmiképpen sem érhetette el. Kirántotta a pengét és bedöfte vissza a hegyét. Leugrott a fiúról, és a balta felé hemperedett. Felkapta, és talpon is volt. A fiú ekkor egyenesedett fel, megpróbálta kihúzni a torkából a szakócat, de nem tudta. Borzalmas, sosem hallott hangokat adott ki magából. A seb feltűnően lassabban forrt be, mint más sebei. Ekkor sikerült kirántania a követ. Reccsenés hallatszott, nyilván a csontba ékelődött be. Látták, ha nem ő győz, a fiú viselni fog egy csúf sebhelyet, és a hangja sem lesz rendben. Gondolkodás nélkül nekirontott, míg a fiú a torkával volt elfoglalva. A mellébe vágta a baltát, és csavart mozdulattal rántotta ki. Újabb véreső. A fiú térdre esett, és hörögve kaparászta a torkát. Hatalmas szemeiből gyűlölet süttött. Zihálva mellé állt, és fellendítette a véres kőbaltát.

– Csak egy maradhat! – üvöltötte az arcába kásás hangon, és lecsapott a tarkójára.

Hallotta a reccsenést, ahogy csont és kő tört. A fiú feje legördült, de nem esett le. Még mindig tartotta néhány izom és bőrfoszlány. A csontból nem vér tört elő, hanem egy kékes izzás, amely inkább a hajnalok liláskék derengése volt, mint a vízé. A fiú térdelő teste lassan eldőlt a levágott fejet maga alá temetve. De épp hogy csak vizet ért, már emelkedni is kezdett. A fej végképp leszakadt, lemaradt valahol az iszapban. Az egyre nagyobb erővel kiszabaduló őserő felemelte, ő pedig felnézett rá. A tombolás egy hatalmas lobbanással kezdődött. Villámok cikáztak körülötte, víz, sár, energia. A teste minden sejtje robbanásig telítődött. Képek úsztak a tudatába, a fiú emlékei...

Fájdalom, rémület, halál. A fiú beteg volt, nagyon beteg. Valami fertőzést kapott, ami lassan ölte meg. Magányosan bolyongott, megzavarodva. Az agya sem működött jól, látomásai voltak. Menekült, maga sem tudta, mi elől. Látták őt egy mocsárban gyötrődni, végül egy pocsolóban összeesni. Társai rátaláltak. Érezte a szánalmukat és tehetetlenségüket. Eltemették egy kőpárkány alá. A fiú még aznap éj-

szaka kimászott onnét. Nem értette, mi történt, elindult...

Az őserő beborította, ő maga is ragyogni kezdett. A közeli fák, bokrok kiszakadtak a talajból és felrepültek az égbe. De néhány méter után már mint csak hamu szálltak tovább. Üvölteni kezdett, a szájából fényfolyam ömlött ki, körülszáguldott, aztán újra visszatért belé. Úgy érezte, rögtön szétmorzsolódik, darabjaira hull. Egy hatalmas erő azonban egybe forrasztotta, szilárdabban, mint a kövek, mert látta, hogy azok is széttöredeznek. Baltájának nyele hamuoszloppá vált, pengéje apró szilánkokra hasadozott. Vad örvényben váltak porrá és hamuvá a dolgok körülötte.

Hirtelen maradt abba, leroskadtt a kiégett földre, hosszú percekig próbálta összeszedni magát. Közben dühös volt, hiszen ilyenkor a legsebezhetőbb! De időbe tellett. Amikor felnézett, még hullt rá a hamu, a szél a szájába és szemébe kotorta. Keserű lett tőle a nyála, szaporán pislogott. Ellenfele torzója ott hevert tőle néhány lépésnyire. Füstölgött. Már nem volt sérthetetlen. A tó vize lassan folyta körül, a kiégett föld egyre sötétebbé vált a víztől. Feltápáskodott és szétnézett. Egy elpusztított körben állott, ő volt a közepe. Elindult kifelé. Amikor a széléhez ért, visszanézett. A víz már visszahódította a maga területét. A fiú teste eltűnt a habokban. Hosszasan nézte a fiú hült helyét.

– Most már itt az idő! – gondolta. – Meg kell keresnem a többieket! Kardot kell szereznem! – suttogta maga elé.

Egyedül volt, de teljesen egyedül akart maradni...

Calpurnius Flamma parancsnok fáradt tekintete a katonáit fürkészte. A színe-java, alig háromszázan. Kipróbált, kemény harcosok. Szinte mindannyian sebesültek, mégis szilárdan állnak a helyükön a jelére

várva. Semmi esélyük, a punok katlanba szorították őket. Fegyelmezetten készülődtek a végső harcra. Megadásról szó sem lehet. Maga elé meredt a földre, és felkészült a halálra. Marshoz fohászkodott, Juppiter Laphoz, az ősökhez. Gondolatban búcsúzott Rómától, a barátaitól, a családjától. Kihúzta magát és a kardja után nyúlt. Ott volt mellette a földbe szúrva. Alvadt vér szennyezte, néhány csorbulás volt rajta. Az arca elé emelte az elhomályosult fémet, és vizsgálta. Mint egy botcsinálta jós, próbálta kitalálni belőle a jövőt. Míg a parancsnok a fegyverét nézegette, az egyik katonáját egészen más foglalkoztatta. Különbözött a többiektől, bár erről eddig neki magának sem volt fogalma. Külsőre ugyanolyannak tűnt, mint a társai, de belül sokkal feszültebb volt. Különös gyorsulást érzett az idegeiben. A száguldás érzete magával ragadta, akár a szél a falevelet. Ellenállhatatlanul vonzotta a pun táborhoz.

Ha lehunyta a szemét, egy homályos, fekete alakot látott. A harci lázban izzó tábor mélyén maga volt a megtestesült nyugalom. Még azt is tudta, hogy az előbb beszélt valakivel, aki a zsoldos csapat vezetője volt. Elöl lesz, legelöl. A sötét sziluett ősi volt és kemény gránitszikla. Elmúlt korok szakadékába nézett általa. Magabiztos volt, pökhendi. A szörnyű ereje lenyűgözte. Kacagva hívta, hogy vele küzdjön meg. Önkéntelenül bólintott, bár ezt kihívója nem láthatta, de tudta, hogy érzi döntését. Olyan érzete támadt, mintha medvére vadászna. A medve meg őrá. Vágyat érzett, hogy megölje azt a sötét figurát, gyűlölte. Le akarta fejezni, hogy övé legyen a... mi is? Nem tudta, csak a sötét dühöt érezte.

– Megöllek! – ígérte magában az alaknak.

Az üzent neki valamit az őket összekötő láthatatlan fonálon, amit így értelmezett:

– Ne késlekedj!

Érezte, ő meg amaz hasonlóak, és meg kell küzdeniük egymással. Csak egyikük mehet el innen élve. Már nem érdekelte a csata kimenetele sem. Fontosabb dolga akadt, bár ezt megteheti anélkül, hogy hűtlenné válna. A távolban viharfelhők gyűltek, minden egyes villámcsapást a vérében érzett, vakító fény lobbant a szemei előtt, fokozva harci dühét. Az az óriás várt rá.

– Indulok! – mondta neki, mintha bólintott volna.

Odafurakodott az áttörés támadókébe. A többieknek elég volt az arcára pillantaniuk, és helyet adtak neki. Meredten előre nézett az el-lenség felé, de csak ha behunyta a szemét, akkor tudta, merre vár rá ő.

Keleten lassan pirkadt. Calpurnius Flamma elfoglalta a helyét, és vett egy mély lélegzetet. Felemelte a pajzsát.

– Katonák! – szólalt meg. – Előre!

...A vörös felhőben cikázó fémes villanás minden pillanata szörnyű sebeket okozott. A felhő nem volt más, mint a levegőben fröcskölő vér. A borzalmas kavargáshoz fémcseggés, sikolyok, a hús szakadásának émelyítő hangja és üvöltözés volt a hangfestés. Csak tört előre, a szemébe folyt izzadságtól elvakultan. A belső rezgésre figyelt, az új, nyiladozó ösztönre, mely úgy vezette a nagy ellenfél felé, akár a nyíllövés. Nem volt tudatában, hogy az elhullottak helyére lépve már átvette a kitörés vezetését. A kegyetlen gyorsaság és precizitás, amivel sorban a halálba küldte a felé tartó ellenséget, feltűnt a parancsnoknak is. Szorosan mögéje húzódott, és azokat a szerencséseket mészárolta, akik túljutottak rajta. Megfogadta, ha túléli, bőkezűen megjutalmazza ezt a hős katonát.

Úgy darálta le a hullámokban támadókat, akár egy halálgép. Amikor meglátta az arcát, többé sosem felejtette azt el. Nem evilági elszántság ült ki rá. Ekkor történt, hogy a katona elveszítette a fegyverét. Egy pun harcos mellkasában megakadt, és kifordult a kezéből. A katona egyszerűen felkapott egy, az ellenség által elhullajtott kardot, és megingás nélkül folytatta a kitörést. Hipnotizáltan maga elé meredt, a harc sűrűjébe. Az a fekete alak közeledett, olyan volt, mintha a csata egy fénylő örvény lenne, mely magához rántja a sötét középpont felé. Megbűvölten ugrott fejest a mélybe. Minden egyes kicselezett vagy lemészárolt zsoldossal közeledett a végkifejlet, melynél rettenetesebbet és csodálatosabbat nem tapasztalt még sosem. Valami nagy dolog fog történni, amikor összezsapnak. Reszketve szomjúzta azt a pillanatot. A testek és vérték szédítő kavargásában úszott. A lármát nem is hallotta, úgy tűnt, néma csend van. Akkora volt a zaj, hogy már csendnek hatott. Félig lehunyt pillákkal, hidegen osztogatta a csapásokat. A támadókban ő volt a hegy. Úgy nyíltott előtte szét a pun falanx, mint a hasadó szövet. A közelgő ellenség árnyékból testet öltött, döbbenet ismert fel egy hatalmas, fekete medvét. Ezzel az állattal valami nem volt rendben, kis idő elteltével rá is jött, hogy mi. A medve halott volt, a szeme látára bomlott szét a tetem, és a maradványai közül előlépett az, akit jelképezett. Az, aki legyőzte. Az az alak egyszerre csak ott állott előtte. A pun zsoldosok öltözékét viselte, de nagyon különbözött tőlük. Hatalmasnak tűnt és erősnek, emberfeletti módon. A harc egy pillanatra szinte megállt. A két ember egymással szemben egy másfajta csatához

készült. Punok és rómaiak elhátráltak mellőlük. Ebben senki sem kívánt részt venni. És amit az arcukon láttak, azt azonnal megpróbálták elfeledni. Mintha régi ismerősök, testvérek találkoztak volna, akiket egy még a vérségi köteléknél is erősebb viszony tesz ellenségekké. A két férfi nekikészülődőtt egy összecsapásnak, ami mellett jelentéktelenné vált a pun-római háború. Az ég beborult, hatalmas villámok kezdtek csapkodni. Csak egy pillanatra torpant meg a vad kézítása. Mindenki, barát, ellenség a két egymással szemben állót bámulta. Aztán Flamma parancsnok és zsugorodó csapata megkerülte a párbajozókat, és rohant tovább. A hajsza folytatódott, és a parancsnok hátrapillantott az őket kergető pun katonák mögött maradtakra. Nem irigylte a katonáját, úgy tűnt, emberére akadt. A távolból úgy tűnt számára, mintha istenek harcolnának egymással. A vihar erősödött, ők pedig előnyre tettek szert, mert az ellenséget megzavarta a váratlan égiháború. Az istenek odafönn azt a két katonát tüntették ki figyelmükkel, elpártoltak a punoktól. A parancsnok meg mert volna esküdni, hogy a harcolókba többször belecsapott a villám. Meg sem inogtak.

„Kik ezek az emberek?” – kérdezte magától.

Közben a római és a zsoldos kardja egymásnak feszült, szétvált, cikázott, akár a villámok körülöttük. Hárítás, vágás, hárítás, szúrás, cselek, félmozdulatok. Mindkét ember tudása legjavát nyújtotta. Némák voltak, csak egymás szemét nézték. Aztán egy különösen erős villám vágott mellettük a földbe. Fűlsiketítő robaj visszhangzott a tájon végig. Ebben a pillanatban a két fegyver egyszerre ért húst, egyszerre mélyedt a két szívbe. A római azonnal felbukott, habos vért fröcskölve. Kauta pár pillanatig üveges szemekkel meredt a véres kardjára, aztán a másikra pillantott, ami a melléből állt ki. Sokáig nem volt kardja, most meg túl sok van. Ez volt az utolsó cinikus gondolata, mielőtt ő is lehanyatlott. Nem látta sem ő, sem a római, hogy egy minden eddiginél hatalmasabb villám csapott le mellettük. A csapás olyan erejű volt, hogy a föld megrendült és megroggyant. A horpasz, melyből a rómaiak kitörtek, egy barlanglabirintus mennyezete volt, aminek egy része most beomlott. Kauta eltűnt a felszínről, ki tudja, hányadszorra már az ősidők óta. A távolban az üldöző punok is eltűntek a szemhatárról...

...Álom az álomban. A sötét ájulat kezdetben üres volt, akár egy halálos lagúna. Semmi se mozdult, minden elmerült a mélyben. Aztán megmoccan valami, odaát, lenn. Az önmagába visszahajló, kicsavarodott idő, a szertefoszlott tér visszalökte egy más világba, mely

réges-rég örökre elveszett. Ismét megharcolta a harcait, újra meg újra megölte a medvét, és mindannyiszor ellopta a lelkét. Tűzvész támadt benne, elpusztítva azt a valakit, aki előtte volt. Jégmezőket és pusztákat járt meg, egyfolytában keresve valamit. Aztán egy sötét helyen találta magát. Ásott a fény felé, melyből kizuhant. Azt álmodta, hogy él és vívódik.

Különös, nem emberi gondolatok kísértetei háborgatták. A nyugalom szertefoszlott, úzótt vad lett, menekült valahová. Zavartan, értetlenül hányódott a világ peremén. Születés, halál, ahogy a szellem kétségbeesetten dagasztja ezt a romlékony kását. A kopott, elszűrött világban az álmok párlata, mint zavaros esővíz zúdul a semmibe. Másvalaki lett, megint, ott a messzeségben... ő volt a fiú... Az őserje legyűrte, eltemette. Akkor heteken, hónapokon, talán éveken át nem önmaga volt, hanem az a szerencsétlen kitaszított majdnem ember. Kétségbeesetten kereste a kiutat, szelleme megrogyant az idegen idegek és érzékek emlékeitől. A barlang, amelynek mélyén eszelősen tévelygett, mintha nem is ezen a világon lett volna. Ivott az oldott mészkővel telített vízből, ette a mélységek különös állatait. Maga is állattá vált, elfeledett korokból itt ragadva. Időnként meghalt, és eltemette magát, homokba, kövek alá, sárba. Mindig feltámadt, hogy folytassa a rohanást odalent. A fiú életre kelt és kétségbeesetten kereste a helyet, ahol eltemették.

Ő segíteni akart neki, együtt keresték a mélységek legalján a nyugalmat. Nem lették. Időnként átélte azt, amit a fiú... ő volt a fiú. Ott élt a többivel, gyűjtögetve vadászva. Ismerték már a tüzet, őrizték, ki ne aludjon. Kicsiny csapatuk mindennapos küzdelme a túlélésért. Örömek, bánatok, félelem, szenvedély. Egy borús hajnalon ijesztő, szőrös, emberszerű lények rohantak a táborukra. Szörnyű küzdelem kezdődött, hegyes fadarabokkal, kövekkel gyilkolták egymást. A törzsbéliek irgalmatlanul mészárolták a náluk fejletlenebb embereket, akik csak egy valamiben voltak jobbak náluk, a testi erőben. A fiú a tüzet őrizte. Az egyik olyan állatszerű lény nekiugrott, hemperegtek egymást tépve, úgy, mint amikor vele harcolt. A fiúnak attól kezdve minden harc ez a harc volt, és talán neki is. A lényt belelökte a tűzbe, az megperzselődött bundával üvöltött, közben egy másik átdöfte az oldalát egy vérmocskos, kihegyezett bottal. De nem jutott tovább, mert az egyik törzsbeli szétloccsantotta a fejét. A tűz nem aludt ki, és a fiú boldog volt. A majomszerű embereket mind egy szálig megölték. Kegyetlen öldöklés volt, ők is érzékeny veszteségeket szenvedtek. Köztük volt

a fiú is. Sebei begyulladtak a nem emberi vér és nyál szennytől. Elszökött a táborból, önkívületben, árnyakkal harcolva, a rettenetes fekete pókhálójába gabalyodva. Amikor a társai rátaláltak, egy pocsolyában feküdt az agónia kifacsarodott pózában. Az őserő már pislákolt benne, és amikor visszavitték a táborba, aktivizálódott. Eltemették a többi halott mellé. Ott fekvé nyerte vissza a nyugalmat, pihent... sokáig. Nem tudta, hogy a törzse közben eltávozott onnan, mert számukra rossz emlékü lett a hely, és féltek a halottak szellemeitől. Amikor kimászott a csontokkal teli földből, nem értett semmit, főként azt nem, hova lettek a többiek. Keresni kezdte őket. Kauta vele tartott. Sok időt eltelté után, egy napon emberekkel találkozott, olyanokkal, akik már Kauta törzse után éltek. Azok megrémültek tőle és ledöfték, de a fiú nem halt meg, akárhogy próbálkoztak is. Aztán a varázsló szent bálványt csinált belőle. Az a fickó sejtett valamit a halhatatlanságról. Részé, fontos részé lett a beavató rítusoknak, titkos szertartások kellékévé vált. Egy földalatti folyó mélyén úszott, nem csupán a vízben, de a fiú emlékeiben is tempózva. Átélté az egyik ilyen szertartást... szertartás? Ez orgia volt a javából! A fiút olyasmire használták, mint amikre a félig állatesztű torzszülötteket szokták a királyok. A képek fiatal lányok asszonnyá válásának rítusai hozták vissza az elmúlt korokból.

Amikor a fullasztó, füstös és sárgásan vibráló múltbéli barlangból felbukkant a jelen vékony kérgébe kapaszkodva, ismét Kauta lett, a fiú visszahullt a mélybe. Még napokba telt, mire megtalálta a kijáratot, és sikerült kiásnia magát egy omladéktól eltemetett egykori bejáraton keresztül. Amikor a felszínre ért, sarasan, idegenül a világnak, a szívé ujjongott, önmaga volt, és visszatért...

Kauta felült, zihálva próbált levegőhöz jutni. Valami akadályozta ebben. Ahogy a mellkasához nyúlt, a keze beleütközött a kardmarkolatba. Egyetlen rántással kitépte és lehajította. Egyszeriben levegőhöz jutott, hörögve, nagy kortyokban nyeldeelte. Ösztönösen a saját kardja után nyúlt, s amikor nem találta, arra a másakra támaszkodva talpra kecmergett. A halálos önkívület gyorsan tisztuló hályogával vizslatott körül az üregben, ahova került. Egy pillanatig, kétségtelenül nem teljes tudatánál, Rovát kereste és a medvét, aztán rájött, hogy azok már rég porrá lettek. Pár pillanatig vizsgálgatta az omlást, aztán vállat vont, öneki már csak ez jutott, mindig barlangokban köt ki. Elkezdett felfelé kapaszkodni. Amikor a felszínre ért, megfeszült, és harcra készen pilantott végig a vérben úszó csatamezőn. A belső érzékeit kiterjesztette,

és várt. Nincs itt, állapította meg, itt már nem találja meg. Csalódottan rázta meg magát. Lassan körbenézett. Vajon hová is mehetne egy római, aki már több mint egyszerűen egy római? Elmosolyodott. A ködös jövőből előcsillant a nagyság. Megvonta a vállát. Úgyis megunt már a punokat. A római kardját becsúsztatta a tokjába, és elindult Rómába.

Róma a végidőkben, egy városszéli sikátorban

Az acél csengésének halálos dala megrepesztette a csöndet. Ez a csönd dögvészes volt, telve feszültséggel és bizonytalansággal. A birodalom polgárai, szegények és gazdagok zsigereikben érezték a történelem haldoklását. Ez a végidő nyomasztó súllyal nehezedett az alattvalókra. A harc, árulás, gyilkosság megszokottá vált, a nyugalom és biztonság pedig reménytelen illúzióvá. Az anarchia fenyegető árnyéka fojtogatta az örök várost. Így aztán semmi különleges sem volt abban, hogy két ember vívott halálos viadalt egy keskeny mellékutcában. Mindketten magasak voltak és erősek. Páncélt viseltek, köpenyt és díszes tollforgót. Katonák voltak mind a ketten, tisztek. A fogyó hold sivár világánál a kardok fénycsíkokat húztak a levegőben. Valamiképpen az egymásnak csendülésük is ezüst villám volt, akár a színük. Szikrák villantak, de ezek különböztek attól, mint amit fém okoz fémen. Ezek lilába hajló, kékes ívek voltak, az egymásnak feszülő őserők idegvégződésesei. A küzdelem egyre hevesebbé vált, egyre követhetetlenebbé. A két harcoson nem látszott a fáradtság jele, noha már hosszú ideje viaskodtak egymással.

Lassan a sikátor végén nyíló apró kis térre értek. A sötét hajú átvette a kezdeményezést és fokozta a tempót. Ellenfele igyekezett felvenni a ritmusát, de nem sikerült. Mozdulatai darabosabbak lettek, beléjük lopódzott a félelem. Ez megpecsételte a sorsát. Egy pillanatra szétváltak a küzdők, egy pár szívdobbanásnyira. Aztán ismét összeugrottak, elsuhanva egymás mellett. A fekete vértet viselő harcos feje elvált a nyakától, vékony vérpatakat húzva a levegőben. A levágott testrész egy romos szökőkút posványába csobbant. A fejetlen test tett még néhány bizonytalan lépést a kardjával hadonászva. Megállt, és szép lassan eldőlt. A fekete hajú várakozóan nézett a legyőzöttre.

Liláskék és vörös villámok csapkodtak, felszaggatva a falakat, a mocskos utcát. Szenny fröccsent a kútból, derékba tört egy fa. Ledőlt egy elfeledett híresség régi szobra. Amikor az őserő tombolása hirtelen véget ért, a csend és sötét visszahullott az utcára. Semmi sem mozgott, semmi sem mert mozdulni. Cautius feltápaszkodott. Felemelte

a kardját, a sajátját és a legyőzöttét is. Vetett egy pillantást a lefejezett testre. Nem két percesnek, hanem két naposnak tűnt. A közben ele-redt eső kövön folydogáló vize lassan áztatta. Fürkészőn nézett az éji, csupa árny utcára, aztán sietve távozott. Egy tucat szívdobbanásnyi idő elmúltán egy másik árny vált ki a közeli sarok mögül. Megszem-lélte a lefejezett tiszt torzóját, aztán arra nézett, amerre Cautius ment. Óvatosan utána eredt...

Két napig tűrte, hogy az arcátlan halandó a nyomában settenkedjen. Igazából szórakoztatta a fickó. Nagyravágását a félelem és az elke-seredés szította. Az örök város forgatagában gond nélkül megfigyel-hette. Jelentéktelen volt, csak a görcsös akaratparazsa tette érdekessé. Azt hitte magáról, hogy ravasz és óvatos, de csak mohó volt. Így aztán teljesen megdöbbsent, amikor elkapta. A fickó egy pillanatra szem elől tévesztette egy rabszolgai bájai miatt. Amikor újra keresni kezdte, már mögötte állt. Taszított rajta egyet. Reszketve állt fel, a szemei ha-talmasra nőttek a soktól.

– Ki vagy? – kérdezte tőle mosolyogva.

A halandó próbálta magát összeszedni, nem nagyon ment.

– Én Geran mágus vagyok, egy ősi, nemesi család sarja.

Válaszát méltóságteljesnek szánta, de inkább szálnalmas lett. Egerek cincognak ilyen rémülten, ha macska jön, gondolta Cautius.

– Igeen? Akkor mond el nekem, mágiszter uram, hogy mi célból kö-vetsz jó ideje már?

A fickó fogai egymáshoz koccantak.

– Én Geran, a halhatatlanság titkát kutatom.

– És mit akarsz éntőlem?

– Az a hír járja rólad, uram, hogy sebezhetetlen vagy.

Cautius összevonta a szemöldökét.

– Kitől hallottad ezt?

– A katonáidtól.

Cautius maga elé meredt. Persze. A csatatéren nem olyan egyszerű fenntartani a látszatot.

– És mit mondtak néked az embereim?

A fickó kihúzta magát, kissé magabiztosabb lett.

– Azt mondták, hogy már többször megsebesültél, uram, úgy, hogy azt ember nem élhette volna túl. Cautius gondolkodóba esett. A csata zűrzavarában mindig akadnak tanúk. Eddig azt gondolta, hogy min-dükkel végzett. Ezek szerint mégsem. Hosszúra nyúlt hallgatásukat kitöltötte a körülöttük zajló nyüzsgés, a feszültséget nem. Hirtelen

egész közel lépett a „mágus”-hoz, megragadta a vállánál, és a szemébe nézett. Amaz rémületében levegőt venni is elfelejtett. Iszonyodva bámult vissza rá.

– Ha a halhatatlanságot keresed, hát akkor megtaláltad! – sziszegte az arcába.

A fickó szája széle szederjesen remegett, ha lehet még fehérebb és rémültebb lett. Alig hallhatóan rebegte:

– Te...? TE...!

Vidáman bölintott.

– Hiszen te is hallottad, súlyos sebeket éltem túl. Most meg kellene öljelek, de az a sugallatom lett, hogy majd te döntesz a sorsodról. Ezzel elengedte a halandót, és hátat fordított neki. Kis idő múltán aggodalmas, mohó hangot hallott.

– Áru!d el nékem, kérlek, mi a mód!

Elmosolyodott és visszafordult. Geran fegyvertelenül, elszántan nézett rá. A reszketése nem csillapult.

– Jól van hát! Halld!

És ezzel a tarka forgatagba nézett. Maga elé mormolta a szavakat.

– A mód egyszerű. Meg kell halnod. Erőszakos halállal. És ha benned van a szikra, feltámadsz, mint halhatatlan. De ha ez megtörténik, akkor küzdelem vár rád a többi halhatatlannal, akik tudni fognak rólad, és keresni fognak. Küzdelem a végsőkig a többivel... VELEM... mert...

Egészen közel hajolt Geran arcába köpve, gyilkos-várákozó arckifejezéssel.

– Csak egy maradhat! – kiáltotta, hogy a halandó kis híján elájult rémületében. A száját tátva meredt rá, a szemével hasztalanul próbálva kiutat keresni. Cautius várákózón nézte. Eddig még soha egy halandó sem bírt ennyi ideig a szemébe nézni. Kezdte érdekelni a fickó.

– Miért történik ez? – kérdezte váratlanul.

A kérdés meglepte, nem számított rá, hogy még bármit is kérdezni fog. Vállat vont.

– Nem tudom, Geran! Senki sem tudja. De én már több ezer éve nem is töprengek rajta. Rovom az utam, gyilkolom a fajtámat, gyarapítom az erőmet a végidőre. Ez minden.

Egy mozdulattal a szívének szegezte a törét.

– Nos, akarsz halhatatlan lenni? – kérdezte tőle nevetve.

A fickó rémülten a fejét rázta. Kacagva ellökte, anélkül, hogy egy karcolást ejtett volna rajta.

– Eredj utadra, magister, próbálj másutt szerencsét!

Ezzel sarkon fordult, és vidáman elindult. Néhány lépés után megállt és visszanézett. A mágus ott állt, ahol hagyta. Kétségbeesetten bámult maga elé. Látszott rajta, hogy hosszú küszködés reménye holt hamvába. Mi lenne, ha kipróbálná a szérumot rajta, esett gondolkodóba Cautius. Nem tudta, mire képes az a fura kotyvalék. A görög nem tudta neki elmesélni igazán, mi is az pontosan. A harcuk rövid volt és egyenlőtlen. Amit tudott, azt a görög ősserejéből merítette. Eszerint egy titokzatos egyiptomi paptól szerezte, némi ármánnyal, még halandóként. De nem merte kipróbálni. Aztán halhatatlanná lett, és már nem volt rá szüksége. Aztán találkozott vele. Kényelmesen visszaballagott Geranhoz.

– Van más mód is...

Amaz ugrott egyet és mohón nézett rá.

– Mi az, jó uram?

Cautius rávigyorgott. Eddig nem ölte meg, és ma valamiért közlékeny hangulatban is van. Ideje jóvátenni ezt a hibát. Ahogy végigmérte, már tudta, hogy miért ereszkedett le hozzá. Az ösztönei nem csalták meg. Benne van a szikra... és ha ez a kókler nem öli meg magát a szérummal, akkor sokáig fog élni. Rettentően sokáig. Talán még az idők végét is megéri. És hasznos lehet egy olyan majdnem halhatatlan segítőtárs, aki kívül van ezen az állandó háborúságon. A görög is ilyet forralt, csak neki nem volt jelöltje. Neki viszont van.

– Az Arkánulum. Nem leszel tőle halhatatlan, de sokkal tovább élhetsz, mint bárki más. Majdnem halhatatlan leszel, ha jól használod. Most választhatsz: halál vagy hosszú élet?

A választ kiolvashatta a mohó szemekből. Bólintott.

– Keress fel szálláson napnyugta után!

Sarkon fordult és otthagya.

1699

Germain leszállt a nyeregből, a kantárt odadobta a lovászfőúnak és a szolgáljához fordult.

– Nos?

– Gróf úr! – kezdte kissé reszketeg hangon a szolga, miközben meghajolt. – Egy lovag várja a dolgozósobájában.

Germain megdöbbent, aztán dühösen sziszegve kérdezte.

– Hogyan merészelted beengedni oda?

A szolga alázatosan lesütötte a szemét.

– Egyszerűen nem tehattünk mást.

Germaint ez elgondolkodtatta. Számtalan beképzelt nemessel akadt már dolga. Némelyik valóban veszedelmes tudott lenni. A hatalmi arrogancia, mint valami járvány vagy divathóbort terjedt mostanában. Minél jelentéktelenebb volt a herceg vagy más címekkel felcicomázott nemes, annál jobban nagyzott, annál beképzeltebb volt. Az embere abszolút megbízható volt és bátor. Tudta kezelni az efféle alakokat. Most viszont félni látszott.

– Na, gyerünk, mutasd meg, ki az! – mondta neki magabiztosan. Eltökélte, hogy alaposan kioktatja azt az alakot, akárki is legyen az. Előre ment, a szolgálta alig győzte követni. A lépcsőt mászva fokozatosan dühbe lovalta magát. Amikor a szentélye ajtajához ért, már dühöngött. Nagy lendülettel kirántotta az ajtót, csak úgy csattant. Azonnal meglátta a megtermett alakot. A keleti ablaknál állt kemény, fekete körvonalakkal. Germain hangos-haragos léptekkel beviharzott a szoba közepéig. Ott megállt, és csípőre tette a kezét. – Itt nem szoktam vendégeket fogadni, lovag! Ki vagy?

Az alak megmozdult.

– Egy régi ismerős.

A válasz hidegzuhanyként érte. A hang mély volt és rekedt, furcsa zöngéje félelmet ébresztett benne. A felszított düh úgy párologott el, mint hó a szikrázó napon. Néhány másodpercbe beletelt, míg a felismerés okozta sokkból kikászálódott. Melege volt, de mégis fázott. A pánik jeges hulláma vonult át a gerincén. Az arca viszont évszázados szobor volt, ahogy a szolgájára nézett.

– Kifelé! – sziszegte, mint egy haldokló kígyó. A szolgálta tiltakozni akart az ellen, hogy a mesterét egyedül hagyja azzal a félelmetes alakkal. Annak pillantásától azonban elhagyta az ereje. Rémülten kioldalgott.

– Senki se zavarjon! – vetette oda neki még.

A lovag feléje fordult, az ismerős arcon kaján mosoly ült. Ettől a mosolytól ismét kilelte a hideg.

– Üdv néked, Gallus! – köszöntötte tréfásan megbiccentve a fejét. – Jó formában vagy!

– Mit kívánsz tőlem, Nagyúr? – kérdezte tompán.

Kurgan megvonta a vállát.

– Erre jártam, s hallottam felőled. Gondoltam, rád nézek, hátha megijedsz... Húúú! – kiáltotta, és helyből odaugrott hozzá.

Germain megroggyant a vállára csapó kéztől. Az ősi, kegyetlen szemek vidáman fürkésztek.

– Jaj! – nyögte szánalmasan.

Kurgan felnevetett.

Mire ocsúdott, a lovag már a könyvespolcánál nézelődött. Végighúzta kezét a becses könyvein.

– Látom, nem vesztegeted az időt, szorgosan gyűjtögeted a bölcseséget!

Germaint pánik fogta el, ahogy az óriás megtorpant a legértékesebb kincsei előtt. Kurgan visszanézett rá cápamosollyal.

– Mi lett a hangoddal, jó uram? – kérdezte kétségbeesetten, csak hogy elterelje a figyelmet róluk.

Kurgan még szélesebben mosolygott. De csak az arca. A szeme nem volt vidám. Az jeges gránit volt.

– Egy kis baleset, Geran, bárkivel megeshet.

Germaint körül vette az ősidők hidege. Kurgan ott állt a legfontosabb és legértékesebb kötetei előtt, és érvénytelenítette az azokban lévő összes tudást. Cifra sallang, dadogás csak, semmi jelentős. A szobába belopódzott a történelem előtti korok vadsága és iszonyata.

– Uram, teremtőm! – gondolta döbbenten. – Valaki majdnem lefejezte!

Szorítást érzett a mellében. Nem tudta eldönteni, örül-e annak, hogy nem sikerült. A lovag arkifejezése megenyhült, nyájas lett.

– Ne aggódj, Gallus, nem veszítettem még el a fejem! – Felnevetett a saját otromba szellemességén, aztán egy pillanat alatt előtte termett.

– De félre a tréfát, Geran!

Lélegzetvételenyi szünet. Kegyetlen, csontig ható pillantás.

– Aztán őrized-e még, amit rád bízam?

– Igen, uram, megvan! Tartom a titkot!

– Jó! Jó!

Az őt fürkésző arc egy pillanatra hasonlatossá vált ahhoz a nevesincs halálgrimaszhoz, amit biztos helyen őrzött. Késpengemosoly és enyhülés.

– Egy feladatomban van neked.

Színpadiasan belekarolt, és az ablakhoz vonszolta. Kurgan fogása olyan volt, mintha a lovag kőből lett volna. Mindketten kinéztek az udvarra, ahol zajlott az élet.

– Az utóbbi időben a figyelők megint nagyon rám szálltak, Geran. Egészségtelen mértékben.

Túl sok időmet pazarlom arra, hogy öldösöm őket. Más dolgom is van ám...! Mennyi ideje is volt, amikor utoljára közöttük voltál?

Germain nem szorult fejszámolásra. Mint mindenre, erre is pontosan emlékezett.

– Kilencvenkilenc éve – válaszolta.

Kurgan derűsen bólogatott.

– Akkor itt az idő, Geran! Menj közibük újra! Kelts zavart, széthúzást, vagy haragíts rájuk valami gőgös nemest. Találj ki valamit, vakard le rólam őket! Nem akarom az időmet arra fecsérelni, hogy ezeket a férgeket ritkítom. Elegem van belőlük! Rád bízom őket, Geran. Cin-kos mosoly ült ki a lovag arcára.

– Közben azért tudj meg minél többet abból, amit ők tudnak, megértetted?

Germain bólintott, volt egy olyan kérdés, mely mindig elsőséget élvezett. A lovag most nem pazarolt rá időt, hogy elismételje, így is tudta, mi az. Ez a felismerés bizonyosan kiült az arcára is. Kurgan elégedettnek látszott. Vidáman megrázta Germaint, mint egy szalmabábut, aztán behajolt az arcába.

– Csak így tovább, Gallus, ügyesen, és akkor az idők végén is ott leszel! – mondta, és elengedte.

Nagy lendülettel az ajtó felé indult. Odaérve még egy pillanatra megállt.

– Az ég áldjon, Geran, használd a tudományod sikeresen!

Ezzel kiviharzott az ajtón.

Tizenöt esztendővel később, 1714

Germain gróf már egy bő órája várakozott a tölgyfa mögött. A földút, melyet a facsoport szegélyezett, elhagyatott volt, csendes. Gyalog jött ide, mert arról szólt az üzenet, hogy ezt tegye. Poggyászát a hátára vetett batyuban hozta, a nehéz, bőrkötéses könyv húzta a vállát. A faóriás tövénél ült, ügyelve rá, hogy az útról ne látsszon. Egy darabig feszülten leste a lovagot, de az nem jött, aztán elunta, és letelepedett a gyökerek közé. Megtisztította az elméjét, és várt. Újra végiggondolta mondanódóját, nyugodtan, lassan megrágott minden szót. Az ilyesmi sosem árt, ha a nagyúrral találkozik. Egy idő múltán már nem is foglalkozott vele, hogy mennyi idő telt el, a csend és a béke kimosta belőle a feszültséget. Egy halk neszre rezzent fel félig szendergő meditálásából.

– Üdv néked, Geran!

A rekedt hang a feje fölött szólalt meg. Összerezzent, aztán felnézett. Kurgan félmosolya akár egy kiéhezett oroszlán az arénában. Germainban megfogant a gyanú, hogy már régóta itt lehet, őt figyelve. Felcihelődött, és fejet hajtott előtte.

– Hívtál, uram, itt vagyok!

– Mondd hát, mire jutottál? – Kurgan hangja türelmetlenül csengett.

Germain vett egy nagy lélegzetet.

– Sajnos abban, amire te gondolsz uram, nem sokra, Gilgamest nem emlegetik mostanában.

Az óriás csalódott képet vágott, és az út felé nézett. Germain várt, mert nem tudta, hogy hogyan fog reagálni. Egyelőre nem látszott dühösnek, inkább úgy tűnt, vár.

Kurgan tudta, hogy a téma, ami a leginkább érdekelte, nem egyszerű feladat. Nem róttá fel Gerannak, ha nem talált semmit. Már annak is örült, hogy újabban nem észlelt egy figyelőt sem. Úgy látszik, Geran jól végzi a dolgát. Ez a Gilgames! Király volt keleten a régi időkben. Geran tudta, hogy ez a mániája, mindig erről kérdezte először, ha közibük zavarta. Állítólag ez a Gilgames volt az oka az ő bosszúságának is. Az ő rejtelmes feltámadása miatt alakította egy szemtanú a figyelők titkos szervezetét. Kurgan nagyon szeretett volna minél többet megtudni róla. Nem volt egyszerű. Geran már többször felsült ezzel. Geran is várt, nyilvánvalóan arra, hogy ismét megszólalhasson.

– Folytasd, ha van még mit! – vetette oda neki.

A segítőjéről rögtön úgy hullott le a nyugalom álcája, mint egy színházi előadás után a függöny.

– Nagyuram, van itt valami más.

– Mondd!

Geran izgatott lett, közelebb lépett hozzá.

– Találtam viszont egy utalást Jézusra.

Kurgan kissé meglepetten nézte az izgatott embert.

A vallásújító próféta! Ugyan mi köze van neki az ő fajtájához?

– Jézus? – kérdezte meg. – Én is tudok róla, hogy feltámadt. De ő nem arról volt híres, hogy az embereket mészárolta.

Geran mondani akart valamit még, de ő megelőzte.

– Őt is számon tartják?

Geran buzgón bólogatni kezdett.

– Igen, uram!

Elgondolkodott. Miért fontos a figyelőknek Jézus?

– Na és mit találtál róla?

Geran zavarba jött.

– Sajnos csak ennyit uram, nem láttam semmilyen feljegyzést, csupán szóbeszédből értesültem. Azt hiszem, uram, azokat a feljegyzéseket úgy őrzik, akárha színaranyból lennének.

Kurgan megcsóválta a fejét. Jézus nem egy karddal hadonászó alak, mit akarnak vele a figyelők?

– Na, jó, ez nem sok, erre ne pazaroljuk az időt! Kutakodj egy kicsit még utána! – Elhallgatott, és várt. – Csupán ennyi a mondandód?

Geran nyelt egyet.

– Nem, uram. Van még itt valami, ami úgy hiszem, nagyon fog érdekelni.

Bólintott, nem ostoba ez a Geran, a végére tartogatja a vastagját.

– Ki vele!

Geran előkotorta az iszákjából a könyvet, és átadta neki.

– A párbajod uram, Ramirezzel. Ebben a könyvben részletesen le van írva.

Érdeklődve vette a kezébe.

– Elloptad?

Geran buzgón bólogatott.

– Igen, uram.

Megcsóválta a fejét.

– Egy ilyen irat eltűnése kissé feltűnő lehet, nem?

Geran fontoskodó arcot vágott.

– Engedelmeddel, uram, több példánya is létezik, és én az egyiket hoztam el neked.

– Na és nem fog hiányozni ez valakinek?

Geran megcsóválta a fejét, és önelégülten mosolygott.

– Úgy rendeztem, azt higgyék, elpusztult.

Kurgan megnézte a könyv borítóját egy kicsit alaposabban. Néhány helyen megfeketedett. Bólintott.

– Ügyes vagy!

Belelapozott, aztán szentséggelni kezdett. Ez a beszámoló pontosan, apróra leírt mindent, egy szemtanú elbeszélése. Döbbsen forgatta a könyv lapjait, bele-bele olvasva. Az események olyan részletességgel voltak megörökítve, hogy egy-egy résznél ő is maga előtt látta a saját szemével. Összecsapta a könyvet, Geran csak pár pillanatig bírt a szemébe nézni.

– Ki írta ezt? – kérdezte rekedt sziszegéssel, közben elfehéredett bütykökkel szorongatta a ropogó könyvet.

– Egy szemtanú, uram – jött a válasz.

– Egy szemtanú – motyogta maga elé csikorgó fogakkal, aztán vilámként vágott belé a felismerés, még mielőtt Geran folytatta volna.

– A nőcske! – bődült el.

Geran bólintott, és ettől megnyugodott.

– Heather McDonalds írta, uram.

Elnevette magát, alaposan megzavarva ezzel Gerant, közben magát korholta. Te vagy a hibás, te ökör! Nem ölte meg Ramirez asszonyát, s most issza a levét. A figyelők csemegeznek a kettejük összecsapásán, elemzik a vívóstílusát, meg hasonlók. Kár, hogy nem ölte meg. Igazából nem tudja felidézni, miért is hagyta futni. Így szokott járni. Nem öl meg valakit, aztán ráfizet. Közéjük állt, ó igen! Persze, azok után, amit látott, nem is lehetett másként. Csudára megmaradt benne minden apró részlet, hogy az ördög vigye el! Geran folytatta.

– Ő lett Connor MacLeod figyelője, vele élte le az életét.

Felnevetett.

– Hahahaha! Szóval Connor nem csak a kardját, hanem a nőjét is megörökölte annak a felfuvalkodott pávának. Ez jó!

Ismét beleolvasott a feljegyzésekbe. Gyorsan elolvadt a jókedve, mivel egy terjedelmes lábjegyzetbe kezdett éppen, amelyben egy magát szakértőnek hívó senkiházi kimerítően elemezte Ramirez vágásának valószínű mélységét, és azt, miért nem volt halálos. Dühösen arrébb lapozott, ott viszont megtalálta, amitől félt, a vívőtechnikájának terjedelmes vizsgálatát. Dühöngve a földhöz vágta a könyvet. Geran ijedten arrébb ugrott.

– Jó uram?

Erőt vett magán, és megpróbált nyájasan mosolyogni. Sejtette, hogy ez most nem nagyon megy.

– Kiváló munkát végeztél, Geran! Menj vissza és folytatd!

A segítője gyorsan meghajolt, és futva távozott. Kurgan felemelte a földről a könyvet. Fújtt egyet. Érdekes olvasmány lesz, ha a kis lotyó a vidám hancúrozásukról is ilyen alaposan regélt. Visszagondolva még valamiféle perverz örömet is érzett, amikor elképzelte a „figyelők szövetsége” soros tudákos gyűlésének témáját: Hányféle pózban vágta gerincre Kurgan Ramirez nőjét? A gondolatra harsányan hahotázni kezdett, és ekkor visszatért a cinikus énjéhez. A vigyor, ami lecsendesülve az arcán maradt, már sokkalta őszintébb volt, mint amivel az előbb próbálkozott.

Ahol ült és lazított, elérhetetlen volt a halandók számára. Mindig ösztönösen rátalált az ilyenekre. Ez a hely kívül esett az örök háborúságon, aminek ő is aktív része volt. Még neki is szüksége volt néha ilyenforma elvonulásokra. Ült ott, meditált, feldolgozta azokat az

értesüléseket, melyekhez Geran révén jutott. A könyv. Végigolvasta az elsőől az utolsó betűig. Megrázó olvasmány volt, a figyelők sokkalta többet tudtak már róla, mint azt hitte. Túl sokat. Egyvalamiről azonban semmit se sejtettek. Kurgan úgy őrizte ezt a titkot, mint a fejét a nyakán. Vagy még annál is jobban. Nem tudták a valós korát, nem tudták, ki is valójában. Az egész dühítő olvasmány egyetlen megnyugtató színtelje ez volt. Bizonyos bekezdésekben olyasmit is olvasott, amiket ő hintett el Geran segedelmével nekik. Némelyiken még nevetni is tudott. Amikor azonban ahhoz a részhez ért, melyben taglalják, hogy ő, a Kurgan igen érdeklődik Gilgames király után, szentül megfogadta, hogy egyszer porig égeti a figyelők könyvtárait. A tudálékos írás szerzője azt fejtegette, hogy minden eszközzel meg kell akadályozni, hogy Kurgan megismerje Gilgames királyt. Már az is elég baj, hogy tud egyáltalán róla. Közben más munkákra is hivatkozott, melyeket szintén szívesen elolvasott volna, de még inkább apró miszlikbe vágta volna a szerzőjükkel együtt. Időnként cafatokra akarta tépni, de erőt vett magán, és végigolvasta. Miután végzett, hamuvá égette. Végül az lett a sorsa, amit Geran hazudott a gazdáinak. Lazított, és sorra vette azokat a részeket, melyek különösen fontosak voltak. Gilgamesen és őrajta kívül még hét magafajta került említésre. Sok érdekeset tudott meg, bár itt is zavarta, hogy állandóan hivatkoztak más irományokra. Egyikükről, akit még életben tudott, e könyvből értesült róla, hogy fejét vették. Az iromány nem tűnt újnak, ezért bosszús volt a lemaradásáért. Végül is jól megjegyzett mindent, ami kellett, annyira, hogy szó szerint képes lett idézni az irományt, akár oldalakon át. Majd elszórakoztatja vele Gerant legközelebb, és az se mellékes, hogy felmérheti, mennyit olvasott el belőle, és mennyit sikerült megértenie a fickónak. Egy kis vita? A figyelők stílusa. Nem árt, ha ismeri ezt is.

Révületéből egy megérzés hozta ki, vissza a jelenbe. Az utolsó képek halványulásával csak a régi kérdés maradt, amin még sokáig gondolkodott, akkor rég. Miért nem végzett Heater McDonald's-el? Ott a barlangban nem jött rá, csak később, midőn egy villámcsapásszerű felismerésben megnyílt előtte a letűnt korok mélysége.

Viszontlátta Rovát, Ogiát és a többieket a táborban.

Amikor még messzebbre ment, újabb történetek nyomába, egy arcot pillantott meg. Egy rég kialudt mosoly világított rá a múlt szakadékból, egy arc. Ez az arc mintha ikerpárja lett volna Heater McDonald's arcának. Ez az elporladt arc volt az oka? De a kérdés is eltűnt, s vele

a barlang, a medve, a jég, a légionárius, Geran, mindjük képei kihuny-
tak, elmerültek a benne csordogáló fekete pataokban. Ismét visszake-
rültek a régmúlt korok hordalékai alá.

Kinyitotta a szemét, és az „aurignacian” vadászt kezdte bámulni.
Olyan idegennek tűnt ott heverve, kiállítási tárgyként, mintha semmi
közük sem lenne egymáshoz. Hagyta, hogy ez az érzés eluralkodjon
rajta, a közöny. A megérzés hatalmassá növekedett, testet öltött, konk-
rét alakká válva. Elmosolyodott.

– McLeod! – dünnyögte maga elé.

Egy másik McLeod. Nem az ő kreatúrája, hanem a ficsúr. Különös
népségek ezek a McLeod-ok. Úgy tűnt, közöttük sűrűbben teremnek
halhatatlanok, mint más nációkban. Hogy ez miért történik, azon év-
századonként eltöprengett, de sose múlatta soká vele az időt. Szeren-
csének érezte magát, mert már két klánbélinek is lecsapta a fejét. Azok
nem voltak olyan jók, mint ez a Duncan, meg a Connor. Sosem volt
benne biztos, ezen kívül hány jön-megy még a világban. Ezen a kettőn
kívül, még egyről volt biztos híre, Geran egyik utolsó felbecsülhetetlen
értesülése. Sajnálta a fickót, az évszázadok alatt megszokta, hogy időn-
ként igénybe veszi. Az a McLeod mindkettőjükénél jóval öregebb volt,
azokból az időkből, amikor Róma volt a világ ura. Csak később hallott
róla, és ez egy kicsit zavarta, mert úgy tűnik, egymás valagában voltak
ott. Mégse érezte meg, se őt, se a nagy ellenségét, akivel hajkurásszák
egymást. Ő állítólag római volt. Persze Rómában mással volt elfog-
lalva. Komótosan megfordult. Duncan McLeod ebben a pillanatban
lépett be a terembe. A felső teste megfeszült. Lassan közeledett, óvato-
san. Amikor a közelébe ért, megtorpant.

– Kurgan, itt vagyok! – szólította meg. Igyekezett barátságosan mo-
solyogni, bár sejtette, hogy ez az erőlködése a másakra aligha a kívánt
hatással van.

– Beszéljessünk! – invitálta, és ellépett a beüvegezett sírtól. Még ve-
tett egy pillantást a vadászra, mielőtt elindult a következő terem felé.

– Ég veled, Rova! – sziszegte maga elé kettőjük ősi nyelven, akár egy
varázsigét.

Ez a pillantás, és a furcsa zöngéjű mormogás felkavarta McLeodot.
Olyan sok, számára ismeretlen információ sűrűsödött benne össze,
hogy szinte süttött. Nem indult azonnal a Kurgan után, hanem ösz-
szehúzott szemmel tanulmányozni kezdte a kiállított csontvázat. Hal-
kan maga elé motyogva olvasta el a feliratot. E szerint az ott egy korai

Homo Sapiens, egyike az első embereknek. Megbámulta az impozáns csontokat, melyek ennyi év távlatából is valamiféle erőt, elszántságot sugároztak magukból. Az a kízó érzete támadt, hogy Kurgannek van valami köze ahhoz a vadászhoz. Közelebb hajolt, hogy megnézzze a lelet korát, azután hitetlenkedve lépett egyet hátra. Megrázta a fejét.

– Nem! Az nem lehet! – gondolta rémülten. – A Kurgan nem lehet ilyen öreg!

Ez biztosan valami trükk. Hiszen tudják már, hogy a Kurgan az ázsiai puszták szülötte, onnan jött. Egy vad, harcos nép utolsó képviselője... Vagy mégsem? Ezt nem tudta, nem akarta elhinni, túlságosan rémisztő volt a lehetőség, hogy Kurgan mindannyiuknál ENNYIVEL öregebb. A csontokat nézve megcsapta egy hideg fuvallat a korok mélyéről. Utána nézett. Ha valóban ilyen öreg lenne, az sok mindent megmagyarázna... de nem mindent. Sűrűsödik a homály. Amikor Kurgan vissza se nézve kiment onnan, az ösztönei riadót fújtak. Tétován, csapdától tartva követte...

Kurgan egy római szobortöredék előtt várt rá. McLeod még mindig az előbb leolvasott évszám bűvöletében lépett a terembe, melyben ókori műkincseket állítottak ki. A szobrot egy Rómában fosztogató vandál harcos hozta el, egy női akt volt, azaz annak egy darabja. Egy futó pillantással elolvasta a szükséges ismertetőt. E szerint egy vár falába építették be díszítésül. Kurgant láthatóan szórakoztatta a szobor szomorú históriája. Amikor odaért hozzá, mosolyogva felé fordult. Megborzongott. Kurgan vidáman intett a műtárgy felé.

– Ismertem a fickót – szólalt meg. – Rám akarta sózni ezt a kődarabot. Lebeszéltem róla.

McLeod bólintott, ezt el tudta képzelni.

– Mivel nekem nem kellett, azt gondolta, nem is értékes. Dühében építette be a falába. Hahaha!

Az meglepte McLeodot, hogy a vandál túlélte a sikertelen alkut. Megvonta a vállát.

– Miről akarsz velem beszélni?

Az óriás ismét a szobrot kezdte nézegetni. Megtévesztően védtelennek tűnt.

– Christian Khalbutz.

A válaszként elhangzó névre Duncan McLeod teste megfeszült, önkéntelenül emlékezve a kegyetlen korbácsolásra. Nem szólt semmit, várt, próbált lecsillapodni. Kurgan megint ránézett.

– Ismerted, nem?

Kényszeredetten bólintott.

– Ismertem, mi van vele?

Kurgan ismét, szélesen, hátborzongatóan barátságosan elmosolyodott. Ez a gesztus súlyosabb élmény volt McLeodnak, mintha kardot rántott volna.

– Viszontláthatod őt, ha akarod!

Duncan döbbenten nézett a Kurganra.

– Ő...

A levegőben lógó kérdésre, az óriás na találd ki magad arcot vágott. Hagyta egy kicsit a saját levében főni a ficsúrt, aztán az eredménytől, hogy dühösnek és zavartnak látja, elégedetten megrázta a fejét.

– Nem McLeod, nem lett belőle halhatatlan. 1702-ben meghalt, végleg. Nem vált hozzánk hasonlóvá, csak romolhatatlanná.

McLeod megrázta a fejét.

– Nem értem.

– Azt akarod mondani, hogy semmit se tudsz a romolhatatlanokról? – kérdezte Kurgan tanítóbácsisan.

A kérdezett indulatosan megrázta a fejét. Kurgan vigyorgott.

– A te kedves lovagod meghalt, de a teste nem rohadt el, ma is olyan, mintha aludna csupán.

Duncan rámeredt.

– Ezt honnan veszed?

Kurgan tréfásan csücsörített, ettől úgy nézett ki, mint aki megbolondult. De a hangja, a hangja mindezzel ellentétben állt.

– Láttam. Közszemlére van téve, üvegbúra alatt, Brandenburgban. Úgy néz ki, mint egy szent. Tömegek kíváncsiak rá, hahaha!

McLeod akár akarta, akár nem, ismét dühöngött.

– Kahlbutz egy rohadék gyilkos volt, egy gazember! – fröcsögte Duncan indulatosan köpködve a szavakat.

Kurgan megemelte a szemöldökét, a szája szeglete lefelé görbült, akár a durcás gyerekeknek, és megrántotta a vállát.

– Te is gyilkos vagy, kisfiam... vagy nem? Dehogynem, éppen úgy, mint mi mindannyian.

A kioktatott néma maradt, a kioktató vidáman folytatta.

– Kahlbutz lovag nem lett olyan, mint én, vagy te, de azért teljesen meg sem halt úgy, ahogy mások szoktak. Az óserő szikrája ott van a porhüvelyében, és nem engedi át az enyészetnek. Ez történt, különben nem csak vele.

McLeod haragosan meredt arra a szerencsétlen szoborra.

– Miért mondtad ezt most el nekem? – sziszegte a fogai között.

Kurgannak majdnem barátira sikerült a mosolygás. Már kezd bejönni, állapította meg McLeod.

– Arra tippelek, hogy igényt tartasz a fattyú őseréjére. Én is gondolkodtam rajta, de aztán megláttalak téged. Neked ez fontosabb lehet... az ismeretség természeténél fogva... hihi!

Duncan nem értve a gesztust, gyanakodva nézett rá.

– Vannak még mások is?

Kurgan bólintott.

– Ó igen! Egy-kettőt már megszabadítottam ebből az áldatlan állapotból.

Duncan arca ékesszóló lehetett, mert az óriás egy emlékebe merülve folytatta.

– Sok idővel ezelőtt egy barlang mélyén akadtam rá egyikükre. Ahogy láttam, már akár évezredek óta is ott feketett. A cseppkövek ránóttek. McLeod önkéntelenül is lehunyta a szemét, noha ez a Kurgan társaságában veszélyes lehet. Felködlött előtte az Aurignacian vadász a szomszéd teremben. A Kurgan ábrándosnak szánt, gúnyos hangnemben folytatta.

– Nem volt teljesen ember... hm nagyobbrészt az volt... megszabadítottam...

Duncan McLeod megszéduült egy rátörő képtől. Egy elfeledett barlang sötét mélyét látta, ahol Kurgan, akit ekkor még nem így hívtak, a cseppköveket tördeli egy hatalmas, maga készítette kőbaltával... kőbaltával?! Aztán a barlangban tomboló energia kék izzásában fürdőző Kurgan. Ruhája állatbőrökből van összevarrva... egy ősember ruhája ez...! Hirtelen kinyitotta a szemét, és a Kurganra meredt.

– Neked adom – mondta az óriás elgondolkozva.

Egy röpké pillanatig nem igazán tudta, mit is akar rátukmálni. Aztán rájött: Kahlbutzot!

– Bár nagyon őrzik, azért megpróbálhatod. Igaz, az szent helynek számít, de hát nem kell vele harcolnod. Csak odamész, sity-suty, és kész! Hahahahaha!

Kurgan felszabadultan hahotázott a saját szellemes szóvirágán. Tréfás műbánattal búcsút intett, és faképnél hagyta a kissé elveszetten ácsorgó McLeodot. Ahogy csörtetett kifelé a múzeumból, nem vette észre, hogy valaki, egy halandó hosszan, fürkészve néz utána...

...Az orvlövész, akinek a rejtekhelyét elfoglalta, nem sokkal arrébb hevert, immár szerves részévé válva a háború szaggatta, élettelennek

látszó városnak. Oda penderítette ki, mielőtt bevackolt volna az ügyesen kialakított állásába. Arra azért ügyelt, hogy a friss hulla ne látszon ki a fedezékből, csak annyira gördítette arrébb, hogy ne zavarja. A hatalmasra nyitott szemekbe odafagyott a döbbenet: felfedeztek és ledőfték egy karddal, nem értem!

– Nem is kell ezt neked érteni, tavaris! – gondolta Kurgan várakozás közben. Esélyed se volt!

Újabban egészségtelen mértékben elszaporodtak a fellengzősen mesterlövésznek titulált lesipuskások ebben a szétzúzott romhalmazban. Nem szerette őket, és ha nem lett volna fontosabb dolga, még egy érdekes elfoglaltságként foghatná fel a ritkításukat. De ő a németet kereste, egy bizonyos németet. Mert bár kihaltak látszott e hely, csak úgy nyüzsögtek benne a németek meg az oroszok. Pont úgy, mint az oszló hullában a férgek. Ez a város is egy oszló hulla volt, tele férgekkel. De ezek egymást gyilkolták olyan eszmék nevében, melyek őt hidegen hagyták. A halandók mostanában különösen elborultak és zaklatottak. Ennek okait nem sikerült maradéktalanul megértenie, bár nem is törte magát nagyon ez ügyben. Egyszerűen elfogadta a kialakult helyzetet. Ez az új háború minden eddigit felülmúlt. Eleinte még szórakoztatta is, de a második évtől már utaltak rá jelek, hogy ez nem olyan, mint a többi. Olyan erők munkálkodtak a háttérben, melyeket nem szeretett. Egész hosszú létezése alatt az önjelölt mágusokat és sarlatánokat irtotta, néha azonban találkozott igaziakkal is. Ezeket békén hagyta, ha azok is őt. Maga is rendelkezett néhány különleges képességgel, de ezeket nem szívesen alkalmazta. Úgy vélte, a mágia a gyengék fegyvere. Ogia varázslata mindig megszólította ilyenkor az idők mélyéről. A látnokokat különösen utálta. Talán azért, mert maga is birtokolt efféle erőt, és rögtön tudta, ki az, aki kamuzik. A jégmezőn lefejezett régi ember ajándéka volt ez, rátukmálta, noha nem kérte. Mióta egy ostoba baleset miatt elvesztette Gerant, néha rákényszerült, hogy használja. Legutóbb a háború kimenetelére volt kíváncsi. Amikor a vérgőzös események finisében meglátta azt a tűzgolyót, komolyan gondolkodóba esett. A lehetőség, hogy a halandók örültségükben elpusztítják a világot még a gyülekező ideje előtt, némi aggodalommal töltötte el. Ezt a tüzet „nézve” szólott hozzá először és reményei szerint utoljára a régi ember szellemhangja: „Én már láttam ilyet!” Ezt mondta neki. Egyetlen jó dolog volt abban, hogy itt múlatta az idejét. Sztálingrádba még a figyelők sem merészkedtek be. Itt szabadnak érezte magát, nem kellett attól tartania, hogy ha elkap-

ja a németet, egy új, aprólékos jelentés készül erről. A németje itt van valahol. Hol érezte őt, hol nem. A figyelőket ez valószínűleg nagyon érdekelte volna. Köpött egyet, ahogy megint eszébe jutottak. Ezzel az ő németjével, aki a Günther Lampe névre hallgatott, éppen úgy bújócskáztak, kergetőztek, mint a szemben álló felek.

Lestek egymásra, vártak egymásra, kerülgették egymást. Körülöttük zajlott a háború rettenete, ám ők már régen nem ezzel foglalkoztak. Ez a véres aratás nekik csak kulissza volt, abból állt, hogy időnként megölték az útjukba kerülő, zavaró halandókat. Kurgan csak fantom volt ezen a színpadon, nem létező árny. Tudta viszont, hogy Lampe hivatalosan a véderővel jött ide. Aztán, mikor megérezte őt, „meghalt”. Ehhez az apró kis trükkhöz bármelyik hulla megfelelt, volt belőlük bőven.

Mostanra valószínűleg levett magáról mindenféle hadigúnyát. Nem tudta, hogy nézhet ki, de nem is kell, érezni fogja, ha megtalálja. Ő visszánővesztette a haját, bár még nem volt az a sörény, amit rég hordott. A ruháját is régiesre vette. Amikor megnézte magát egy koszos üvegcsserépben, elégedetten felhorkantott. Megfelelően ősi és vad volt a kinézete, ahogy az a Kurganhoz illik! Sztálingrád maga volt a pokol, de neki a paradicsomnak tűnt. Oly hosszú idő elteltével ismét önmaga lehetett. Csak keveseknek adatott meg, hogy látták elszuhanni a romok között. Még kevesebben éltek ezt túl. Ennek ellenére természetesen akadtak tanúk. Most éppen két őrségben lévő katonát hallgatott. Szórakoztató volt, mert éppen róla vitatkoztak. Nem is sejtették, hogy beszédük tárgya alig egy méterre van tőlük egy „rókalyukban”, aminek létezéséről nem is álmodtak.

Vadul találgatták, ki lehet az az őrült, aki egy karddal bókászik a háború közepében. Egyikük nem minden ironia nélkül, Don Quijote-hez hasonlította. A másik azt fejtegette, hogy nem mindenki egyformán bírja a harci pszichózist. Lehet, hogy egy helybéli, aki teljesen megbuggyant. Erre a másik rebesgetni kezdte, hogy nem egy, hanem kettő ilyen bolond is van. A társa hitetlenkedett, a másik meg győzködte. Ő meg, bár eddig jól szórakozott, attól kezdve fülelt, mert nyilván csakis Lampe lehet az a másik. Végül összevesztek, így nem sokat tudott meg

a két katona eszmecseréjéből. A német a közelben lapult valahol, még az is lehet, hogy ő is hallotta a dühös szóváltást. Csodálta, hogy nem jelent meg egy tiszt, hogy lehordja az embereit, amiért őrségben ordítottnak. Mire eljött az őrégváltás ideje, a két ember lecsillapodott. Az újonnan jöttek nem beszélgettek, némán kanalazták a konzervjeiket.

Egyszer csak azt érezte, hogy nem érez semmit, a német eltűnt a közelből. Lehet, hogy a két leváltott őrt követte. Ha hallotta a vitájukat, talán csak az alkalomra vár, hogy pontot tegyen rá. Egy újabb eseménytelen nap – konstátálta. Időbe telt, mire vissza tudott vonulni. Később szellemként osont át egy gyáracsarnok maradványai között, és a „harci pszichózison” gondolkodott. Egyfelől mulatságos volt, másrészt nagyon is tudta, mi az. Az ő számára a „harci pszichózis” egy mámoros állapot volt, melyet a serkentés koronázott meg. Lehúzódt a gyár alatti csatornába, és egy félreeső zugban elkezdte szétszedni a kardját. Ahová most készült visszavonulni, ott nem lesz rá szüksége, de akadályozni fogja. A csatornarendszer mélyén volt egy természetes üreg, egy barlang, amelynek mélybe vesző járata arra az őskorira emlékeztette. Oda a mélybe, abba a fel nem fedezett világba vonult vissza a hajsza szüneteiben. Annyira mélyen volt, hogy semmi nem jutott le oda a háborúból. Halandó meg pláne nem, mert egy a mélyben rejtőző barlangi tavon kellett átúsznia, hogy lejusson. Ezen a vízen senki sem tud csak úgy átúszni, akinek bizonyos időközönként muszáj levegőt vennie. Tökéletesen biztonságos. Biztos volt benne, hogy a német is talált magának egy meghitt zugot. Ez a vérében van a magafajtának. Ahogy lassan, áhítattal szétválasztotta a fegyverét darabokra, a németről a kardjára terelődtek gondolatai. A pallosa... Ő maga kovácsolta, midőn a világ elérkezett a vaskorba. Emlékezetből. Ez volt az ajándék a régi embertől, amit szívesen fogadott. Eddigre elege lett már az innen-onnan felszedett kardokból. Egyikkel sem volt elégedett. A sajátja végül is egy bizonyos kard utánzata lett, amit egy cseppkőben talált, egyszer rég. Elég megviselt volt már, és hamar tönkrement, de látszott, hogy valaha csúcsmínőségű fegyver volt. Kardra szüksége volt, s olyat akart, mely méltó hozzá. Bár megvetette a mágiát, a szemfényvesztést, a kardjával kivételt tett. Mindent, amit birtokolt, ebbe a fegyverbe sűrített, olyanra vált, mint ő maga. Az ősidők ereje vibrált benne. Hittel és elszánással alkotta, ez egy olyan varázslat volt, amit nem oltott ki akaratlanul is, hanem növelte, hizlalta azt. Amikor beköszöntött a „modern” kor, és már nem lehetett egy férfinak karddal az oldalán mászkálnia, szétszedte. Tudta, hogy a figyelők kutatják a pallosa titkát. Nekik hintette el azt a legendát, hogy egyszer egy halandónak engedte megpiszkálni.

Szórakoztató volt Gerantól visszahallani, hogy ez egészen komolyan foglalkoztatja azokat a gilisztákat. Elégedett volt az általa terjesztett hamissággal. Ennek a fegyvernek a szétszedését senki sem tudta volna megtenni, csak ő. Ha a pallos darabokban nyugodott, mondjuk, egy táska megfelelő rekeszeiben, ez csak látszat volt. A fegyvert mindig annyi darabban tárolta, amennyiben kellett. Ezt az anyagiasságot könnyű volt megtévesztetni, káprázatba csalni. A kard-gép egyben volt, ősi erők tartották egyben, ha összerakta. Egyetlen fémdarab volt, a meghosszabbított, halálos végtagja. Még a darabjai is olyan érzetet keltettek, mint egy meghunyászkodott véreb. Része volt ez a fegyver, egy darab belőle. Ennyi évszázadnyi idő alatt a fém már rég elkopott, elfogyott volna. Mostanra már a tiszta őserő összeolvadt a csillagok ajándékaival. Azelőtt is többször megesett, hogy be kellett csempésznie valahová, és emiatt el kellett egymástól választania az általa kovácsolt égi vasat, és a legrégibb dolgot, amit valaha is érintett. Amikor rátalált, nem volt működőképes, a penge hosszában kettéhasadt, és egy jókora darab hiányzott. El sem tudta képzelni, mitől tört el így az a kard. Még sose hallott olyanról, hogy egy edzett penge hosszában törjön el. Először azt hitte, hogy nem fogja semmi hasznát venni, muzeális tárgyakat meg nem volt szokása megtartani. Tudta, hogy a halhatatlanok között nagy divat a relikviák gyűjtése. Többen akadtak olyanok, akik régiségkereskudéssel „foglalkoztak”. Ez nem volt a szemében egyéb, mint a szegény régészek meglópása. Elvégre a halhatatlanok előnyben voltak velük szemben, amikor az emlékeik alapján találtak meg régi tárgyakat. Az ő gyűjteménye egyetlen darabból állt, saját magából, és ezen mindig ironizált egy kicsit, ha eszébe jutott.

Amikor aztán tüzetesebben megvizsgálta, mit is talált, felfedezte, hogy ez a tárgy több mint egyszerűen egy kard. A markolat és a penge alsó, vastagabb része egy különös gépezet lehetett, amely, miután a sérült részt eltávolította, működőképesnek bizonyult. A szerkezet rendkívül komplex volt, és megsejtette, hogy nem evilági rendeltetésű. A fura holmit óvatosan, aprólékosan szétszedte, majd összerakta. Ezután még legalább százszor megismételte, hogy biztos legyen a dolgában. Hosszasan gondolkodott a furcsa szerzeményén, meditált, fölidézte azt a kialudt tűzhányókrátert, amiben megtalálta. Sok furcsa sejtelmé támadt, a legkülönösebb az volt, hogy a kard valamiképp a tájat elcsúfító kráter okozója. Az ősi fegyver vízióiban a csillagok közt járt, és olyan bonyolult dolgokat művelt, amit nem hogy nem értett, de nem is látott tisztán, hiába is erőlködött. Végül, amikor sikerült elszakadnia

az érthetetlen képek özönétől, nekilátott, hogy új pengét kovácsoljon a fegyvernek. Egy másik égi tárgyból, egy hullócsillagból. Amikor készen lett, megint szétszedte a fegyvert. Hozzámérte a pengét, aztán elkezdte összetoldani a kettőt. Kihagyott a különös alkatrészekből néhányat, másokat más helyre tett. Ösztönösen cselekedett, egy belső sugallatra figyelt, mely hozzá szólott. A régi-új karddal elzarándokolt egy aktív vulkánhoz. Annak tüzeiben felhevítette, majd a hósipkájában lehűtötte. Ezt annyiszor ismételte meg, ahányszor a sugallat parancsolta. A hegyről lefelé menet már alkalma is volt kipróbálni új fegyverét. Egy rablócsapat támadt rá, akiknek valahol a közelben lehetett a rejtekük. A pallos életre kelt, nem volt kegyelem... Mostanra már, ő maga volt a kardja.

Tudta, hogy Connor MacLeod fegyvere, amit megörökölt attól a „spanyoltól”, hasonló. Kíváncsi volt, vajon, amikor majd legyőzi, mi is lesz a karddal. Gyanította, épp úgy el fog tűnni, mint MacLeod teste...

Connorról eszébe jutott a másik, Duncan. Ő az oka, amiért most itt van. Nem mintha kárhozná ezért. Őt akarta elkapni egy apró csellel, ami nem sikerült. Az ő kedves Günthere volt az okozója. Most egyszerre eszébe jutott az egész bosszantó história, bár már régen nem haragudott, inkább mulatságosnak találta. Mikor megpillantotta a Khalbutz lovagot bambulók között Duncant, alig tudta magát türtőztetni, annyira örült. Jól számolt, látszott, hogy a lovaggal kapcsolatos nem igazán kellemes élményeit idézi fel. Bizonyos volt benne, hogy este visszatér, elégtételért egykori kínjójától. Ez lesz majd az ő nagy pillanata.

MacLeod megszegi a szabályt – ebben biztos volt az arcát nézve –, akkor viszont az őt sem köti többé. Ahogy a lovaggal lesz elfoglalva, lecsap rá. Ekkor fura zavart kezdett el érezni a MacLeodhoz fűződő kapcsolatában. Rövid keresgélés után kiszúrt a tömegben egy halandót, akinek a fizimiskája ismerősnek tűnt. Kis idő múlva dühösen ismerte fel azt a tisztet a pályaudvarról. A múzeum után egy darabig követte őt, de gyorsan lerázta. MacLeodra úgy látszik jobban sikerült tapadnia. Már Duncan is észrevette a halandót, és megérezte azt a különös vibrálást is, ami azóta a német védjegye lett.

„Egy figyelő?” – kérdezte akkor magát dühösen.

Azt tudta, hogy Duncan semmit se tud a figyelőkről. Olyan gyanútlan, mint egy szelíd hízó a jászol elé kötve. MacLeod-ot is nyugtalanítja a halandó, érezte, hogy elbizonytalanodott, aztán letett a tervéről. Leesett neki, mi az ábra. Azt hiszi, megfigyeli a titkosrendőrség. Dühös

lett, kevés híján elárulta magát. MacLeod sarkon fordult és elindult kifelé, nyomában a halandóval. Ő meg utánuk. Egyértelmű volt, hogy gyorsan meg kell szabadítania a kullancsától, ha azt akarja, hogy akcióba lépjen. Végül is sikeresen elkapta Lampe-t, teketóriázás nélkül hasba szúrta. Dühöngött, amiért a halandó elrontotta a játékát. Úgy felszúrta a pallosára, mint valami bogarat. Meg sem ölte, hagyta ott a vérében fuldokolni. Ezután kedvetlenül bolyongott a városban, egy ízben belekeveredett valami városnéző vendégeregbe, annyira lefoglalták a gondolatai. Kissé komikus volt a helyzet, és igyekezett feltűnés nélkül elszabadulni. Mielőtt visszatért volna a szállására, egy félreeső helyen elkezdte szétszedni a kardot. Már esteledett, de tudta, hogy nincs értelme visszamenni, MacLeod letett a tervéről, amit ő sugallt neki. A pengén ott száradt a halandó vére, törölgetni kezdte. A látomás hirtelen ugrott rá. A német nem halt meg, halhatatlan lett! Szitkozódva ugrott fel, de meg is állt, mert a vízió folytatódott. Egy felújított lovagvár folyosóin látta a németet osonni. A falakon kiállított műkincesket nézegette. Különösen a kardok érdekelték.

– Naná, mi más! – hördült fel.

A német magabiztosan mozgott, ismerték ott, így nem kellett tartania semmitől. Egyiket, másikat leemelte a falról, összehúzott szemmel vizsgálgatta. Aztán megállapodott egynél, a súlyát mérlegelte, próbaképpen suhintott vele a levegőbe. Megfelelőnek találta. Látszott a mozgulatain, hogy gyakorlott vívó, valószínűleg még az olimpiai csapatban is benne van. Amikor megtalálta, amit keresett, egy hosszú, talányos pillantást vetett a folyosóra. Néptelen volt. Búcsúzott attól a helytől, és mindattól, amit ez neki jelentett. Aztán a hátára kötötte a választott fegyverét, és kinyitotta az egyik díszes ablakot, kiállt a párkányra. Behúzza az ablaktáblát, és ugrott. Egyenesen bele egy fenyőfába. Ahogy a töredező ágak között lefelé bukdácsoló testet „figyelte” a látomásában, maga elé mormogott:

– Sok dolga lesz a kertésznek.

A földet érés sem volt egy könnyű huppanás. Érezhetően szándékosan tette.

– Ejha! Ez a fickó élvezi a halhatatlanságot. – Állapította meg. Sajnálta, hogy nem volt ott, mikor leérkezett, azon nyomban elkapta volna. – Nem lesz könnyű préda. – Állapította meg elégedetten.

Csak rövid ideig filózott azon, hogy MacLeodra koncentráljon továbbra is, vagy az újonccal törődjön. Az utóbbi mellett döntött, mert nem akarta, hogy megerősödjön. Amikor végzett, a darabokat

gondosan elcsomagolta egy zsákba, és a hátára kötötte, pont úgy, mint a német ott a kastélyban. Szorosan rögzítette magán, aztán elindult a mélységbe. A mesterséges alagutakat elhagyva a nyers szikla egy repedésén préselte magát keresztül. Erre még járt halandó, apró jelei ott voltak mindenütt ennek. Ám rövid idő múlva érintetlen világba ért. Egy majdnem függőleges hasadék nyílt lefelé. A mélység sötét volt, akár az idők kezdete, és az alján egy még mélyebb földalatti tó, maga a feledés a világ végén. Amikor lefelé ment, nem sokat teketóriázott, egyszerűen leugrott. Visszafelé azonban másznia kell majd. Elengedte magát, és a fénytelen mélységben kőként süllyedt alá. Csak az ösztöneire hagyatkozott, látni ő sem látott semmit. A hideg víz mélyén nem fecsérrelte az időt, azonnal úszni kezdett lefelé. Egy idő múltán irányt váltott, most már komolyan tempózni kellett. Aztán elérkezett ahhoz a ponthoz, ahol felfelé fordult. Nemsokára kibukkant a vízből. Felkapcsolta a vízhatlan lámpáját, és körbe nézett. Egy jókora üregben volt, melynek a „berendezése” néhány pokrócból és mécsesből állott.

– Otthon, édes otthon! – gondolta...

Hajnalodott, amikor sikerült a felszínre küzdenie magát. Amikor lendületet vett, és ledöntötte az utolsó akadályt, az egy még álló faldarabnak bizonyult. A fal nagy robajjal leomlott, ő pedig előmászott a szállongó por ködéből. Alig egy-két halandó volt a közelben, olyanok, akik az egykori lakásaik maradványai közt keresgéltek a még menthető javaikat. Lehajtott fejjel várt, minden létező érzékszervét bevetve. Az első, ami feltűnt neki, az a csend volt. Az omlás zaja után bekövetkező némaság és mozdulatlanságban ő volt csupán az egyetlen dinamikus figura. A kezében villogó pallossal körbefordult.

– Vége van a háborúnak, és az én Güntherem sincs már itt – állapította meg csalódottan.

Leeresztette a fegyverét. A lopva őt bambuló két-három halandóra vigyorgott. Ettől a mimikától végképp nem létezőnek próbálták venni. A porig rombolt városból már az összes eddig vígan háborúzó halhatatlan eltávozott nyugodtabb vidékekre, ki-ki hajlamai szerinti értelmezésben. Az ő Günthere nagyon okosan a visszavonulás drámája alatt a tűzvonalba maradt, időnként beállva a harcoló csapatok közé is. A kitörések, visszavonulások, ellenlökések, elterelő hadműveletek zűrzavaraiban mindig kicsusszant a kezei közül. Kurgan mostanra nagyon megbecsülte a németet, okos és ügyes. Meg gyors. Ezért

aztán még inkább szerette volna elkapni. Ha nagy időket él meg, túl erőssé válhat. Végigkergette a háború tépte Európán Berlinig. Valahol itt volt a végső, elkeseredett csata sűrűjében. Nem sok választotta el tőle, hogy elkapja. Megpillantotta, „36 óta először, szembenéztek egymással.

„Minden végső csata egyszerre!” – gondolta, és nekihuzakodott az összecsapásnak. Ám ekkor egy teljes lakóház ráomlott egy közeli detonációtól. Dühöngve próbált meg ásni, egy darabig még a kardját sem lelve. Egyfolytában az ősi ember járt az eszében, nem kéne úgy járni, mint ő! Végül úgy szabadult ki, hogy a törmeléket nem bírta el egy pince, és beszakadt alatta. Innen már át tudta magát verekedni egy tiszta járatba, ahol még világítás is akadt. Megint a föld alatt! Hosszú létezése alatt elég sűrűn mászkált barlangokban meg csatornában.

„Én már csak ilyen vagyok!” – gondolta rohantában. – „Szeretem az ilyen izgalmas helyeket.”

Sajnos azonban a pince másutt is beomlott, így állandóan ásnia kellett. Érezte a németet maga előtt odafenn, de képtelen volt utolérni a beomlott, hullákkal teli pincéken keresztül. Egy idő után kénytelen volt tudomásul venni, hogy Günther ismét megúsza. Ezután hosszasan, már kényelmesebb tempóban keresgélte a feljutási pontokat. A németet még érezte valahol a távolban, harcolt. Az csak lassan jutott le hozzá a távolságon át, hogy nem az oroszokkal. Egy másik halhatatlannal akadt össze. Megállott egy rakás láda között, amikben valamit lehoztak oda a háború elől. Günther harcol valakivel. Nem tudta megállapítani, hogy kivel, de a német fölényben volt. És győzött. Ha lehunyta a szemét, szinte látta a német mozgását, és azt a taktikai pontot, ami lehetővé tette a győzelmét. Tiszta ügy, a német annyival volt jobb, hogy észrevette és kihasználta a lehetőséget.

– Bravó! – sziszegte, aztán leült az egyik mennyezetsaraboktól kisé megroppant ládára.

A német megerősödött, és öneki át kellett gondolnia a stratégiáját vele kapcsolatban. Körülötte törött és viszonylag ép ládák hevertek. Valami múzeum anyagát tárolták itt, a megsérült ládák tartalma szanaszét hevert a lába körül. Ahogy ott ücsörgött, akár ő is egy hajdani kiállítási tárgy lehetett volna. A világítás már rég nem működött, a leomlott épületek darabjai között, a megroggyant mennyezet résein beszűrődő szórt fényben minden ősinek látszott, elfeledettnek. Már nem volt oka sietni, ahhoz még az ő ereje is kevés volt, hogy a több tonnás romokat eltolja a feje felől. Csöndben töprengett a hogyan

továbbon, közben a tekintete szép lassan körbejárt a megviselt pincében. A múzeum sok cucca között fura hengereket vett észre. A homály miatt először csöveknek nézte, de bizony nem azok voltak. Felcihelődött, és közelebbről szemügyre vette a tárgyakat. Szőnyegek voltak, dús hímzésű, arab szőnyegek.

– Kuat Mustafar! Légy üdvözlve a házamban!

A hang a fejében szólalt meg, egykori mestere szólott hozzá így, mikor a tanítványává fogadta. Elmosolyodott, és önkéntelenül meghajolt. Ahogy ott állott a homályos, porlepte pincében, a háború alatt, visszatért a múltba, hogy ismét meghallgassa mestere intelmeit...

– Hibásan tartod a fegyvered, így könnyen elvehetik tőled! – mondta neki az arab, és egy mozdulattal kiütötte a kezéből. Ő ott állt üres marokkal, bután bámulva. A mester a torkához tette a saját pengéjét, aztán elmosolyodott.

– Vedd fel azt a holmit, és kezdjük előlről!

Fémcsengéstől kísérve körbetáncolták az udvart, az arab számos feleségének figyelő tekintetétől kísérve. Kautát zavarta az a sok női szem, de nem merte megemlíteni. A mester annyival volt jobb nála, hogy nem látszott ajánlatosnak felbőszíteni. A mester beszélt hozzá, könnyedén, nyugodtan, pedig ő teljes erejéből támadott.

– Hatalmas erők lakoznak benned, Mustafar! Nem csak a testi erőd nagy, a lelki is, meg kell tanulnod élni vele! Az ellenséged először a lelkeddel győzd le, telepedj rá, nyomd agyon! Engedd, hogy kis időre megpillantson! Meglásson valamit az igazi valódból! Mindenki mást fog látni, de mindig egy félelmetes dolgot. Amikor megretten, már győztél is! Ilyet még sose láttam senkiben, mint benned!

Ezek az elismerő szavak a mélyére hatoltak, megmoccant a medve. Napokon át vívtak, hajnaltól estig. A mester olyan apró, cifra trükköket mutatott neki, melyekkel „legyőzheted a nyugati barbárokat!”. Ő örömmel tanult meg mindent, amit csak megmutatott neki. A finom kitérőket és félmozdulatokat átformálta az ő természetére és erejére. Ezen sokat dolgoztak, míg azok beleolvadtak a mozgásába, és észrevehetetlenné váltak. Még álmában is vívott, amikor a mester egyáltalán pihenőt engedélyezett. A mester egyszer ezt ki is próbálta. Rajtaütött, lesből támadott rá. Behunyt szemmel, fektében hárított, félre ugrott és felpattant. Megakasztott egy alulról jövő vágást. Amikor a pengéjét elcsúsztatva a másikon hirtelen kaszált egyet, az arabnak jókorát kellett ugrania hátra, hogy elkerülje a sérülést...

Laurence Olivier: Hamlet – adaptáció Kurganra (a szerző rajza).

Tekintete kitisztult, és észrevette, hogy az egyik ládából csontok hullottak ki, régi, emberi csontok. Ahogy azokat kezdte el bámulni, hatalmába kerítette egy érzés, amit rég nem érzett. Odalépett, és a pallosával rásújtott a fára. A törött lécek közül egy koponya gurult a lábához. Egy ideig nézegette, aztán megszólalt:

– Üdv néked, Rova, megint találkoztunk!

A hangja csiszolópapírszerűen recsegett. Régen nem szólott senkihez. Egy darabig köpködte a port, aztán felemelte a földről a barátját, harcostársát, klánbelijét.

– Jer velem! – invitálta, mintha a csontok képesek lennének vacillálni vagy dönteni. – Nem jó helyen vagy te itt!

A kardja helyére tette a koponyát és a többi maradványt. Továbbindult. Amikor jóval később a kardját lóbálva kirobant a törmelék alól, a nap az alvadó vér színével versenyezve görnyedezett a láthatáron. Nem volt egy vidám nap kezdete ez a berlinieknek. Az utcának csúfolt keskeny csapáson éhező németek bámultak rá. Sötét, fürkésző pillantása nyomán mindenki sürgősen visszatért az előző elfoglaltságához. A mosolya indokolta ezt, nem volt egy békességet sugárzó. Rövid

nézelődés után elrakta a kardot az ősi csontok mellé. A régi tárgyak egymással ellentétes, egymást kizáró kort képviseltek. Aki cipelte őket, az volt köztük a kapocs. A régi csontok, a régi ember és a régi kard tökéletesen idegen volt a romok között. A lerombolt város megszűnt réginek lenni, kihullott a civilizáció megszokott kereteiből. Valami új, ijesztő lappangott benne, akár egy fertőző góc. Az amerikai zóna felé ment, erről nem is tudva. A németet követte, akár a vadászkutya a kihúlt nyomot. Miközben kereste a másikat, mindenféle különös dolgot látott, olyasmiket, amit csak egy vesztes országban láthat az ember. Senki nem próbálta igazoltatni, megállítani, de mindenki megpróbálta nagy ívben elkerülni.

A háború alatt visszatért hozzá a medve, újra azzá vált. Most, hogy megszületett a törekeny béke, időbe telik, míg ismét egy civilizáltabb mázt maszatol magára. Ő még maga volt a háború. Később, akik látták a Kurgant, ezt az emléket önkéntelenül valami mással, valami kevésbé vad dologgal helyettesítették be. Egy amerikai, aki a jeepjéről látta Kurgant egy romos falon állni, lázálmodással átgötrődött éjszakák után arra a következtetésre jutott, hogy amit látott, az nem egy ember volt. Nagy ókorrajongó lévén egy antik istennek kezdte hinni az értelmezhetetlen élményt. Az évek elmúltával az a meggyőződés szilárdult meg benne, hogy magát a hadistent, Marsot látta ott, amint elégedetten szemlélte művét. Évtizedekkel később még mindig ezt próbálta megfogni, furcsa szürrealista festményekben, különös, hátborzongató versekben. Amikor meghalt, hagyatékát egy régiségkereskedő vásárolta meg. Ő pedig rájött, hogy mit akart mondani a művész. Az egésztest átadta a társainak, akik elemezték, és nem kis meglepetéssel fedezték fel a zűrzavaros eszmetévelygések, látomásos allegóriák, különös jelképek és szimbólumok mögött Kurgant. A róla vezetett információs adatbázis sok fontos elemmel gazdagodott...

Az árnyak ösvénye

A bukás íze fémes volt, ott pezsgett benne, elégedetlenséget szülve. Aztán ez az elégedetlenség csendes szomorúságnak és valamiféle megkönnyebbülésnek adta a helyét. Sokat bolyongott azzal a fémbuborékkal küszködve.

– Vajon MacLeod kardjának az ízét érzem?

Ezt a lehetőséget mulatságosnak találta, de mégsem vidította fel. A könnyűségérzet áthatotta és lassan feloldotta azt a kellemetlen

pezsgést benne. De ez hosszadalmas folyamat volt, közben a mélységek vándoraként egyre csak a helyét, a többieket kereste. Amikor végre odaért, ahol a többi vadász állt, örömeiben vad, történelem előtti táncra perdült.

– Hazatértem! – kiáltotta némán. Eddig magával cipelte a sebhelyeit is, de most, amikor beállt a barátja mellé, kisimult, és egyre jobban kezdett hasonlítani egykori önmagához. Csatlakozhatott az árnyakhoz az ösvényen. Rova rámosolygott, ő pedig visszamosolygott rá. – Elvégeztem! Legyőztem a medvét, én lettem a medve, és engem is legyőztek! Vége! – mondta boldogan.

Rova a fejét csóválta.

– Nincs vége! – Kauta fürkészve nézte a barátját.

– Nincs vége? – Rova furcsa lett, idegen. Nem akarta elveszíteni. Ahogy őt fürkészte, megint úgy érezte magát, mint egykor rég, mikor Ogia, a varázsló ránézett. Keresni kezdte a többiek közt, de nem találta. Ösztönösen ellenszegült.

– De igen, vége van, a medve halott!

Rova alakja azonban egyre fenyegetőbb lett és idegenebb. Valami ismét életre kelt, ami taszította. Kautát sokkolta a felismerés.

– A medve él! – A döbbenet tompa belenyugvássá vált, szomorúan hagyta helyben: – A medve él!

Az árnyak között, az ösvény mélyén ismét szívszorítóan egyedül érezte magát. Lehajtotta a fejét, és azt suttocta:

– Még találkozunk.

A társa még halkabban válaszolt:

– Még találkozunk.

Magányos hang az árnyak között:

– Várok... várok...

2012

...Felsírt egy csecsemő...

Az öldöklések emlékezete

1. 1947. Sterkfontein, Afrika

A nagydarab ember vizsgálódva forgatta, tapogatta a régi csontot.

– ...Kedves barátom, ön azt mondta nekem, hogy ez a csont régi, pontosítaná?

– Hogyne, de miért?

– Mert ezen a csonton talált nyomok alapján valakit akasztófára lehetne juttatni... ha ugyan van értelme ez esetben tettest keresni.

– ...Őőő... fúúhh... nincs pontos kormeghatározásom, mivel a szikla, amiben volt, többféle hatásnak lett kitéve, elmozdult a geológiai mozgások során, és...

– Csak körülbelül kérném!

– Legalább 100.000 éves... Valószínűleg sokkal több. Esetleg 500.000-től egymillióig, pontosan nem tudjuk. Sajnos a breccsa, ez a különösen kemény barlangi üledék ezen a helyen nem reagál a radioaktív izotópos vizsgálatra, és a különleges fauna sem alkalmas az összehasonlításra. De a leletekről morfológiai összevetés, hasonlítás alapján kijelenthető a nagyon régi voltak...

– Akkor ez az ügy már elévült! – A felügyelő megvakarta a fejét. – Nézzen csak ide, kedves barátom, ezt a nyomot látja-e?

– Igen, ez egy régi sérülés a csonton, lehet, hogy az üledékképződéskor a víz sodorta a csontot, és lekopott...

A nagydarab ember ingatta a fejét.

– Szóval ez a csont az őskorból való?

– Igen, átesett a kövülés bizonyos fázisain...

– Meglehet, de ez jól láthatóan egy törésnyom. Ez a törésnyom egy ütéstől származik, egy alulról felfelé irányuló ütéstől, mégpedig valami tompa tárgygal.

A tudós csak pislogott, ostoba arccal nézte a barátját. A felügyelő folytatta.

– Ha ez a maradvány őskori, akkor kizárhatjuk a harci buzogányt, kardmarkolatot, vagy az íróasztali papírnehezéket.

A tudós szájátva nézte.

– Akkor valószínűbb, hogy stílusosak legyünk, hogy például egy combcsont gumós, csípőbe illeszkedő végével ütöttek.

– Azt mondja, hogy ez egy őskori bűntény? – kérdezte a tudós zsisbbadtan. A felügyelő komoran bólintott.

– Őskori gyilkosság! Ezen a ponton azonban szükségessé vált Brunner úr közreműködése, biztos emlékszik, ő volt a kísérőm, mikor eleget tettem a meghívásának, és eljöttem ide.

A tudós bólintott. Ő hívta ide a felügyelőt, de nem magától, egy ismerőse tanácsolta ezt, miután megvizsgáltatta vele a csontokat. Azt mondta, ehhez szakértő kell. Bűnügyi szakértő! Atyavilág! Először nem tudta eldönteni, hogy az illető viccel-e, de az arcára nézve különös nyugtalanságot érzett. A felügyelőt régóta ismerte, tényleg szakértője volt a különböző bűnügyeknek. A társát, a hallgatót sovány fickót viszont nem ismerte, de annál érdekesebbnek találta.

– Igen, igen, elég érdekes embernek látszik, hosszú az arca, és nagyok a szemei, morfológiai szempontból...

A felügyelő felemelte a kezét, mire a tudós zavartan elhallgatott.

– Bocsánat, szakmai ártalom.

A felügyelő szívből felnevetett.

– Haha, kedves barátom, nem csak ön szenved ebben, hiszen, mint látja, én egy helyszínelő szemével néztem az ön leletére!

A testes férfi az ajtóhoz ment, és kiszólt:

– Brunner úr, kérem! – a férfi késlekedés nélkül belépett a szobába, és a felügyelő befelé invitálta. – Hagy mutassam be Robert Brunner urat, a Scotland Yard látnokát.

A tudós döbbenten meredt a férfira.

– A kicsodáját?

A felügyelő elmosolyodott.

– Brunner úr olyankor veti közbe magát, ha elégtelenek a fizikai nyomok, és nincs semmi kiindulási pont. Ezért hoztam magammal. Sejtettem, hogy az ön különös leleténél hasznát vesszük.

A látnok szétnézett a helyiségben, de csak felületesen, majdhogynem szórakozottan. Amikor azonban a tudós kezében tartott csontra esett a pillantása, érdeklődés támadt a mélyen ülő, nagy szemekben. A felügyelő észlelte ezt.

– Kérem, Brunner úr, próbáljon meg nekünk mondani valamit erről a tárgyról!

A látnok a kezébe vette a csontot, aztán megdermedt. Döbbenten meredt rá, és hirtelen megjelent a szemeiben az undor, eltéveszthetetlenül. Megrázkódott, és eltartotta magától a kövületet. Úgy látszott, legszívesebben elhajítaná, de türtőztette magát. A szemeiből ekkor már leplezetlen irtózat és utálat sütött.

– Khmmmm... ezt a lényt... ezt az izét megölték... de megérdemelte, amit kapott... már bocsánat, hogy ezt mondom. Úgy ütötték agyon, mint egy gusztustalan rovar, de teljesen jogosan. Ez a fürtelem nem volt emberi, ez egy rohadt sorozatgyilkos volt...

Elhallgatott, vett egy mély lélegzetet, és kifújta a levegőt. Amikor megszólalt, a tudós megriadt, mert a látnok hangja rideg volt, és leginkább egy rendőrőrsön vizsgálatot vezető, sokat látott kihallgató jutott az eszébe róla.

– Az ön lelete nem pusztán undorító gyilkos volt, több, aljasabb volt: kannibál. Levadászta, és megette a saját társait.

Itt elakadt, láthatóan küszködve a rátörő képek okozta undorral, közben forgatta az ujjai között a koponyát. A tudós gyorsan elvette tőle, mert attól tartott, hogy a földhöz vágja, és megtiporja a kincsét. A látnok megkönnyebbülten sóhajtott. A tudós a fejét csóválta.

– Ön rendőrségi ember, mégis így megrendült. Miért?

Brunner közben megivott egy pohár vizet, melyet a készséges felügyelő adott neki. Ellenségesen meredt a megkövült csontra.

– Közösült is velük – halkan mondta, de tisztán, érthetően, a tudós nyikkant egyet, és rémülten összerezzen.

– Tessééék?

– Jól hallotta! – sziszegte Brunner a szavakat. – Ez az izé egy nő volt, bár a mai hölgyek alighanem tiltakoznának. Egy brutális néember volt, és nem csak a férfiakat fogyasztotta... szó szerint, de a saját nemét sem vetette meg, és a gyerekeket se. – Az utoljára a látnok már szinte köpte. A tudós óvatosan letette az asztalra a koponyát, és hátrébb lépett.

– Őskori kéjgyilkos? – kérdezte a felügyelő halkan.

Brunner bólintott.

– Meg pedofil, sőt nekrofil. Elnézést, most ki kell mennem. – Megfordult, és kisietett, az ajtócsukódás után tisztán hallották a szobában maradtak az öklendezés hangjait.

– Ennyire szörnyű volna?

A felügyelő bólintott.

– Neki elhiheti, ritkán láttam ennyire kiborulni.

A tudós megrendülten nézte a csontot, a felügyelő is érdeklődő arccal vizslatta.

Kurgan eddig az árnyékba borult fa mögül figyelte a jelenetet egy látcső segédelmével. Sok évszázaddal ezelőtt, amikor még nem ilyen jó látcsövek voltak, már akkoriban megtanult szájról olvasni, így aztán, noha nem volt ott, jól követte a párbeszédet. A látnokot elsősre megutálta, másodikra meg felismerte.

– Apáról fiúra száll a mesterség! – állapította meg rezignáltan.

Majd fél évszázada már, hogy nem messze innen a haldokló látnok fölé hajolt. Akkor úgy látszott, neki harangoztak. Azzal viszont sajnos nem számolt, hogy ő lehet a megmentője, mivel a puszta fizikai megjelenésével kioltotta a majomnémbor sorvasztó átkát. Pedig pont ez történt. A látnok felépült, és ő ismét találkozott vele Kínában. Ott aztán megtörtént, amitől mindig tartott, a látnok, John Brunner, a Robert nevű apja, leleplezte őt, amikor leírta, ki végzett egy hordányi ősemmel.

A felügyelő is érdekes figura, a racionális, késpenge logikája élesen villogott zöld szemeiből. Olyan elemzős fajta ez, aki ha megkapaszkodik egy nyomban, olyanná lesz, mint a bulldog, nem engedi el. Nem jelent veszélyt, mert csupán kedvtelésből van itt, és azok a parányok se őhöz vezetnek. Bár ez egy nagydarab, rosszul öltözött főszer volt, emlékeztette egy másikra, akit jó pár éve alkalmi volt alaposan megvezetni. Az egy több tényezőes játszma volt egy olyan zárt helyszínen, mint egy utasszállító hajó. Élvezte a felfordulást, igaz, nem csak ő sütötte a pecsenyét az események tűzén. Míg ezt felidézte, visszatért az ifjabb Brunner, jelentősegteljesen mondott valamit.

– Nocsak, míg kiokádta a belét, eszébe jutottam! – állapította meg. Ismét a szeméhez illesztette a műszert...

Brunner feszültnek tűnt.

– Az azonosság érzete olyan erős, mintha itt állna mellettem annak az izének a gyilkosa – közölte.

A tudós eltátotta a száját, és megint kiesett a szerepéből. A felügyelő csak figyelt, ugrásra készen, ha a látnok ismét rosszul lenne.

– Természetesen nem az igazi gyilkosról beszélek. De annak személye egy másikban él tovább, nem mint személy, hanem az eredeti létező egy fontos darabja...

Itt elakadt, nem találván a szavakat és fogalmakat a halhatatlanok évezredekén átívelő harcához, és a győztesbe átváramló őserőre. Csak makogott. – ...izé, azt hiszem, a gyilkos... itt van... talán... részben, illetve nincs itt, mert valaki más van itt... de mégis itt van vele... a fenébe! Nem tudom megfogalmazni! – sóhajtott egy nagyot. – Azt hiszem, olyan valaki, aki nagyon hasonló az eredeti gyilkoshoz, most is itt van a közelben, és... – Brunner hirtelen áthatóan rámeredt a tudósra, akit ez komikus módon megijesztett. – Maga beszélt is vele! – Kurgan felszisszent, elmormolt egy káromkodást. A tudós rémülten meredt a látnokra.

– Még hogy én?

– Igen, maga! Nem tudhatta persze, ki az, de az illető nem véletlenül beszélgetett magával... – Brunner elmélázott, fura, ködös arckifejezéssel meredt a rémült tudósra. – Biztos akart lenni benne, hogy megtalálja a majmot, és elviszi innen. Ezért beszélt önnel. Miután megbizonyosodott róla, hogy meg akarja találni ezt... – a látnok egy megvető mozdulatot tett a csont felé – inkognitóban pénzt utalt át önnek...

A tudós a halántékához emelte a kezét, és dörzsölni kezdte.

– Igen, egy nagyobb összeget kaptam egy alapítványtól, ezután sikerült folytatnom a kutatást – motyogta olyan ember arckifejezésével, mint akit rajtakaptak valamin. A felügyelő kicsit vizsgálta ezt az arcot, aztán nem firtatta tovább. Meg volt győződve ugyanis, hogy akárki is a titokzatos adományozó, a barátja nem fogja felfedni. Sóhajtott. Pedig ez érdekes lenne! De azt is tudta, hogy Barth-nak minden pénzforrásra szüksége van, és nem ad ki senkit és semmit. Tehát a másik kérdésre koncentrált, ez nem nyomozás, és így kényelmesebb is volt. Az illendőség határát sem lépte át.

– Miért? – kérdezte meg a felügyelő. Brunner megrázta a fejét.

– Nem tudom. Nem akarja, hogy itt legyen. A pszichokinétikus erővonal gyenge és halovány. Látom az alakot, de nem látom az arcot, nem csak azért, mert a fickó... különleges... bassza meg, nagyon is az! Hanem azért is, mert rávetül több múltbéli árny, melyek régi erővonalai szintén bezavarnak. – A tudóshoz fordult. – A maga ősnőjének a gyilkosa csak az egyik ilyen vonal, van még több is, az egyik határozottan nem emberi...

Brunner a fejéhez kapott, és felszisszent, mint az előbb Kurgan.

– Ez már sok nekem!

– Nyugodjon meg! – kérte a felügyelő.

A látnok bólintott, és néhány hosszú másodpercig csendben befelé koncentrált.

– Le tudja írni a mostani emberünk?

Brunner megrázta a fejét.

– Nem látom, mert fedésben van azzal a másik régivel. Olyanok, mint két árnyék, egyazon test kétféle tükröződései... Csak néhány általánosság jön be... roppant erő, nagy termet... ez a régi gyilkos... nagyon nagydarab fickó volt, óriás, és úgy csapott agyon eng... – Brunner felkiáltott, és megrázkódott. Támolyogni kezdett, a felügyelő gyorsan leültette. A tudós értetlenül nézett a felügyelőre.

– Mi ez az egész?

A felügyelő megnyugtatóan intett a kezével.

– Megesik, hogy Robert az áldozat szemszögéből látja az eseményt, azt hiszem, most is ez történt. Renold Barth professzor érthetetlen arcára egyszer csak szépen kiült egy különös kifejezés, ami Kurgant a helyzet ellenére is nevetésre ingerelte. A tudós megértve, ami a lát-nokkal történik, valamiféle, a párzási ingerhez hasonló, felfokozott állapotban, hisztérikus fejhangon megkérdezte:

– Az áldozat, úgy érti, a majomember szemével lát, lehetséges ez?

A felügyelő némán bólintott. A tudós izgatottan megragadta Brunner vállát, megrázta, és kiabált:

– Mondjon már valamit, milyen érzés majomembernek lenni? – Barth ekkor már szinte sikított.

A látnok foga csikorogtak, szemei fennakadtak.

– Szar! Éppen most verték szét a pofámat... egy hosszú valamivel... jaj a fejem!

A felügyelő ellökte onnan a hisztérikus tudóst, és szinte a karjába véve a látnokot odavonszolta a tudós pihenőhelyéhez. Lenyomta rá, aztán hideg vizet locsolt az arcára. Brunner megrázkódott, arcvonása kisimult, láthatóan elaludt.

– Mára kiütötte magát, lehet, hogy emlékezni se fog arra, ami vele történt – közölte, aztán kirángatta a tudóst a szobából.

Barth professzor teljesen magán kívül volt, amit Kurgan tökéletesen értett. A hozzá hasonló hülyék elemi erővel vágynak a majomember-lét után. Brunner pedig ezek után valószínűleg nem lesz abban az állapotban, hogy visszaidézzon mindent, akármit is látott. Brunner-Ples kis-asszonynak egy alapos pihenésre van szüksége most. Hiába, no! Egy kis civilizációs tréning pár száz életem át, némi disznóhús diéta, és íme, már kész is a modern ember, aki csúnyán kiborul, ha humán majmok halálát éli át. Felidézte magában az ősi ember emlékét, ami átjött annak őszerejével. A jégmezőn talált rá, miután egy dupla serkentés hóvihart támasztott. Belefagyott egy jégtömbbe. Szerencséje volt, mert nála csak egy kőbalta volt mindössze... Az őszereje átadta a képeket, miket akkor nem értett, de maguk alá temették. Azóta sok minden a helyére került, ez a régi mészárlás is. Jól sikerült ütés volt! Hanyag, és elegáns... Halálos... Visszanézett az alvó látnok felé.

– Fájt, ugye...?

2. 1901. Sterkfontein, Afrika

A látnok haldoklott, alig volt már benne élet. Amikor rátalált, a végét járta. Nem azért akarta megölni, mert angol volt, és ebben a háborúban az ellenséget angoloknak hívták, noha az angolokról mindig MacLeod jutott az eszébe. Csöppet se örült ennek, és segített a búroknak a háborújukban. Azért akarta megölni, mert látnok volt. Ez meg nemcsak veszélyes „szellemlátó” volt, de már sokadszorra esett fogságba. Egyszer megszökött, a többi alkalommal már nem strapálta magát, ugyanis a búrok egyszerűen elengedték, nem csak őt. Sok angol nem egyszer, nem kétszer esett foglyul, de az őslakosok egyszerűen nem akarták őket ellátni. Ezen Kurgan mindig megdöbben.

– Miért engeditek el őket csak úgy? – kérdezte sokszor, persze ismerte az okokat. A gerilla hadviselésben nem lehet a foglyokkal tojázni. Az angolok nem voltak ilyen jószágosak, ők táborokba zártak mindenkit, ahol nyomorultul pusztultak halomra. Vagy internáltak, vagy kivégeztek, nem volt könyörület, a búrok meg elengedtek.

– Ti nem vagytok normálisak! – mondogatta nekik, de azok továbbra is elengedtek mindenkit... naa, azért nem mindenkit, de a többséget. Ezt az angolt meghagyták neki, igaz nem is tudott elmenni, ágyban fekvő nagybeteg volt. Az osztaga odakinn várt rá, hogy továbbinduljanak majd a következő akcióba. Egy vonatot fognak felrobbantani... már előre élvezte.

Ez a különleges angol spirituális felderítést végzett itt, és szó szerint beletenyereelt egy átokba, egy rosszindulatú kisugárzásba, ami most lassan felemésztette. Az ember nem volt magánál, izzadt arca beesett volt, rajta a halál jelével. Kísérője, egy helybéli, nem is mert közelebb jönni a betegágyhoz. Jogosan félt, megérezte az ártó miazma felé kapaszkodó karmait, midőn kíváncsian közelebb hajolt a látnokhoz. Mindig irtotta a mágusokat, a látókat különösen nem szerette, mert leleplezhették. Ide is azzal jött, hogy megöli, de nem kell, meghal ez magától is. Az apáca, aki istápolta, a lepraápolók egyenruháját hordta. Rosszallóan nézett rá, mikor kárörvendően vizslatta a látnokot. Ránézett, az állta a tekintetét, ritka volt ez a halandóknál. A nővér a közeli misszióban már sok szörnyűséget láthatott a háború előtt is. Ezt értékelte.

– Már nem sokáig kell babusgatnia, nővér, hamarosan jobban lesz – mondta neki, és kuncogott.

Az apáca sötét szemeiben megvetést látott. Vállat vont, ezeknek nincs humorérzékük! Nem baj, neki van. Amikor kiért, érezte meg, hogy a rontás sötét ködként ráakaszkodott. Egy pillanataira megállt, és mordult egyet. Az átok úgy oszlott szét, akár a köd a napsütésben. Vidáman ment tovább. Később, a vonatos bum-bum után felkereste a helyet, ahol a látó rosszul lett. Ekkor megtámadta a már lerázott köd, de elfújta egyetlen mozdulattal. Lerázta, ahogy a kutya a vizet. Más keltette fel a figyelmét, egy kép, ami a tudatába kúszott. Egy halhatatlan képe, ahogy lemészárol sok majomszerű lényt. Nagyon erős kép volt, lehunyta a szemeit, és még jobban látta. Hatalmas és erős volt, kemény, akár a szikla, könnyedén aprította a ráugró majmokat, akik nem voltak egészen majmok. Hosszú, egyenes kardjával valósággal ledarálta a vadakat. Csak az egyikkel tett kivételt, ezt egyszerűen állon vágta a keresztvassal, visszakézből, ahogy pofont oszt az ember. A hülye majom meg akarta enni! A nagy erejű halhatatlan úgy csapta agyon a rátámadó nőstény majmot, akár egy bogarat.

– A hülye picسا! Hogy rácseszett, hehe! – felszabadultan röhögni kezdett, mélyen, gurgulázva, ami azóta volt rá jellemző, hogy Ramirez megsebezte a torkát.

3. – 1947. Sterkfontein, Afrika, valamivel korábban

A szélben, mi évezredek óta ugyanúgy dalolt, gonosz kísértetek árnyai locsogtak az értő fülekbe, elárulva titkuk. Akik a matéria útvesztőiben bolyongtak, süketek voltak erre a hangra, viszont emészthetetlen, sötét álmokat láttak tőle. Tudatlanok csak a lég fütytyét hallották, ám ez egy démoni hang volt. Őrület vibrált benne és éhség. Ő értette a szél hangját. Tudta, ki beszél benne. Valahol ott volt annak a maradványa, akinek feledésbe merült léte átkozottá tette ezt a helyet. Rá nem hatott ez a gonosz pára, lepergett róla, mint levélről a víz. Csak kíváncsi volt. Már járt itt régebben, megvan az lassan ötven éve is... ha jól számolja. Éjjel, mikor a tudós urak végre elcsihadtak a lázas megbeszélések után, amelyben az „eredményeket” értelmezték, melyek töredékes majomcsontok voltak, odalopakodott a helyre, ahol a kísértet sziszegett. Egy gyilkos volt, míg őt is meg nem ölték. Ezek majd bálványt csinálnak belőle. A csapatot vezető ember erősen kötődik hozzá. Ahogy ott

a hideg éjben kotorászott, megrohanta a bizonyosság: őt is kinyírta a ribanc sok étellel ezelőtt... jó sok volt. Ismét végignézte, ahogy az a nőnek nemigen nevezhető, de határozottan emberszerű lény agyonüt egy másik, hozzá hasonlót, mégpedig azt, aki most keresi őt.

A vezető, ez a Barth, tisztában van valamilyen szinten a történettel, hogy mennyire, nem tudta, csak azt, hogy állandóan a megérzéseire hivatkozik. Nem is számít. Meg fogják majd találni, mert ezek a tudatlanok arra vannak kiválasztva, hogy megtegyék. Lelkesek és mit sem sejtők, övük lesz a felfedezés, a dicsőség. A szuka odabenn a kőben vár rájuk. Egy darabig aggódott, hogy az expedíció nem ér célt, mert egy rakás tökfél elkezdte féltetni az addig talált szuvas csontok pozícióját. Ez nem csak humoros volt, de bosszantó is. Az akadémikus vita ugyan szórakoztatta, de nem akart helyben járást. Barth láthatóan elcsüggedt, ezért rászánta magát, és személyesen hatott oda. Beszédbe elegyedett vele...

Megállt a tudós mellett, és hosszan nézte a szövösmötölését. Furán érezte magát, mert a fanatizmus, ahogy ez a figura lelkesen túrta a robbanás szétvetette kőgörgögetet, a saját másféle elszántságára emlékeztette. Testre szabott öltönyt viselt, mert tudta, hogy a megjelenésén ez sokat javít. Az arca, a termete olyan volt, amilyen, ezt nem tudta, de nem is akarta megváltoztatni. Az öltözzel legalább részben kiolthatta a hatást. Igenis a ruha teszi az embert – ironizált magában. Barth felfigyelt rá, és kíváncsian hozzá lépett. Ő biccentett, és érdeklődve nézte a követ, amit a tudós a kezében tartott.

– Ön kutató? – kérdezte tőle, adva a hülyét. A tudós szagot fogott, és lelkesen bólogatni kezdett.

– Igen, ez itt egy fontos feltárás, úgy vélem, ezen a helyen egy embe-relődöt találhatunk.

Elhúzta a száját, de csak finoman.

– Mire alapozza ezt, kérem?

A tudós fura mozdulatot tett, ami egyszerre volt magabiztosan mohó, és tehetetlenséget kifejező.

– Nos, uram, azt hiszem, a megérzéseim vezetnek. Biztos furcsának találja ezt, de higgye el, ez is olyan fontos egy feltárásnál, mint az egyéb sztatigráfiai körülmények... – Barth itt abbahagyta, mert Kurgan arcán egy kifejezés jelent meg: a kívülállók értetlensége. – Bocsánatát kérem... megtudhatnám a nevét, uram?

Kurgan úgy tett, mint aki elgondolkodott valamin, s most egyszerre észbe kap.

– Ó, hogyne! – kezét nyújtott, bár a legszívesebben kardot döfött volna a hólyagba. – Victor Emánuel Kautlowsky. Ez volt a hivatalos álneve mostanában az idióták számára. Barth eltátotta a száját a patinás név hallatán, majd elmosolyodott. Ez volt az a mosoly, amit a tudós arra fejlesztett ki, hogy meghintáztassa az alapítványi kurátorokat.

– Örvendek, uram! Részemről Renold Barth. – Lelkesen rázta a kezét, bár egy pillanatra meglepődött az előkelőnek látszó idegen kemény kézfogásán. Tudta, mi jár a fejében a lövészárkából kikászálódott vakondnak. „Ez egy pénzes pasas!” Ezt gondolta, és már a módozatokon töprengett, hogyan csiholjon e találkozásból ki némi dohányt. Ami azt illeti, tényleg el volt eresztve, de nem volt Lucullus. Csak hozzá képest. A név direkte volt patinásra véve, a tudós is teljes mélységében bevette. Szinte hallotta a fogaskerek csikorgását az agyában – ezeknek az agy a mindenük, azzal mérik, ki ember, ki nem – ahogy megpróbált kapásból átállni terepmunkát végző tudósból üzletemberbe, magát és vállalkozását reklámozandó. Kaján szótlansággal figyelte a derék ember küszködését, végül csak sikerült a dolog.

– Érdekli önt a mi munkánk, Mr... bocsásson meg, hogy szólíthatom?

– Kautlowsky! – vágta rá Kurgan szándékosan nem könnyítve meg a dolgát.

– Igen... Mr. Kautlowsky...

Jót mulatott rajta, ahogy Barth kétségbeesetten ropogatja a számára hajmeresztően idegen hangzású nevet.

– Már hallottam magáról, Mr. Barth, ön régész, és valami izgalmas dolgot keres... pontosan mit is, emberelődöt?

Barth arcán széles mosoly terült szét.

– Igen, uram, azt.

– Gyanítom, még nem talált semmit – tette hozzá Kurgan.

A tudós kényszeredetten bólintott.

– A megfigyelése helyes, uram, de ne feledje, a kutatómunkához türelem kell, meg... – itt elakadt.

– Na, most értünk a kásához! – állapította meg Kurgan, és érdeklődő, bennfentes arcot vágott. – Meg természetesen pénz, nemde?

A tudós lelkesen átugrotta a kötelező kört, és folytatta.

– Így van, látja, kis robbantásokkal lazítjuk fel a kemény üledéket, és aztán átvizsgáljuk. Még nem találtunk semmit, de mindannyian érezzük... a csontjainkban, ha szabad így fogalmaznom, ez, tudja, a szakmai logika, rétegtan és egy megmagyarázhatatlan megérzés. Itt

valahol fontos maradványok vannak, és nekünk az a dolgunk, hogy megtaláljuk! – az utolsó szavakat már vadul gesztikulálva adta elő. Kurgan igyekezett hülyegyerek arccal bólogatni.

– Kérem, szívesen támogatom az ön erőfeszítéseit, ugyanis nekem is meggyőződése, hogy van itt valami.

Barth a pénzeszsák tekintetében olyan bizonyosságot látott felvilanni egy pillanatra, hogy kiesett a szerepéből. Kurgan egy névjegyet adott a tudósnak.

– Kérem, küldje el a bankjának címét, hogy utalhassak pénzt!

A tudós ebszerű lelkesedéssel csapta össze a kezét, de ő elejét vette a hálálkodásnak.

– A pénzt anonim adom, tudja, nem akarom, hogy a maradi rokonom megtudják, mire költöm az apanázsom! – hagyta, hogy a kétely egy szikráját Barth leolvassa az arcáról. – Véletlenül se említse a nevem sehol – tette hozzá nyomatékosan.

Barth mohón forgatta a kezében a névjegyet, és majd elszállt a mádárszerű feje a bólogatásban. Ő biccentett, és sarkon fordult. Ezután pénzzel támogatta a tudóskodót, bár megvetette a fajtáját. Névtelenül. Csupán azt akarta, hogy elvigyék onnan azt a némbert. Hagy imádják, ha ezt akarják. A metallurgiát tartotta tudománynak, ezt a földtúrát nem nagyon. Barth, miután sikerült legyőznie a tudósklub ellenállását, mely főleg holmi szakmai leletfáltésből fakadt, szerintük ugyanis a robbantások kárt tesznek a rétegekben, – ettől az álszent magatartástól méla undor vett rajta erőt – tovább robbantgathatta a breccát, ahogy hívták ezt a kifejezetten kemény üledéket. Ő adott neki pénzt a dinamitra. Most aztán nyomon vannak, és a szerencse is hozzájuk szegődik majd. Megtalálják, és elviszik ezt a némbert. Hagy imádják, ha ez kell nekik! Meglehet, a saját elődét kellett volna benne tisztelnie, bár ebben kételkedett, ő mindössze tompa gyűlöletet érzett. A szörnyetegben csak az érdekelte, hogy eltűnjön, ne szennyezze be a helyet.

– Kotródj innen! – sziszegte a szél nyelvén neki ott a homályban, a hideg földön tartva a tenyerét. Ismét végignézte a régi öldöklést, olyan volt, mint amikor beül a moziba egy filmre, amit már látott rég. Nem a szuka miatt, a gyilkosa miatt...

4. – A történelem előtt, nagyon rég

Amikor a régi halhatatlant megtalálta abban a jégtömbben, és egy baltával, harc nélkül lenyakazta, olyan képeket kapott tőle, amiket nem értett, és iszonyúan feldúlták. Úgy tűnt neki, a régi ember léte szakadatlan harc volt, egyetlen összefüggő öldöklés. Ezek emléke letemette, majdnem maga alá gyűrte. Időbe telt, míg megemésztette, megérteni pedig még többbe. A legkülönösebb mind közül egy csapat majomszerű lény elpusztítása volt. Nem harc, mézárulás...

...A vágás ferdén érte a majomarcot. Az agyszövet nyúlósan fröcskölt szerte csontszilánkok felhőjében, amikor a vastag koponya megpróbált szétválni, de ehelyett felrobbant. A támadót a lendület még vitte tovább, széthasított fejfel keresztlübcskázott egy másikon, akinek fej nagyságú lyuk tátongott a mellében. A szív jól láthatóan még utolsót rángva pumpált, és a vér vastag sugárban, vörös szökőkútként ömlött. A két tetem összegabalyodva eltűnt, a helyükbe lépő-ugró, és ugyanolyan gyorsan elpusztuló társaik lábai alatt. A régi ember kört írt le a kardjával, körbepördülve egy iszonyú fémhurkot húzott a szőrös testekbe. A fémcsik szétvágott kart, fejet, törzset, lábat. Vértólyam hömpölygött a nyomán, kiszakadó, levegőben úszó belsőségekkel. A hanyatló testek vonagló húshalommá trancsírozódtak össze, üres közt hagyva a régi ember előtt derékmagasságban. Ő átgázolt a masszán, és a többieket öldöste, csak jöttek, vakon üvöltve. Egyet tarkón szúrt, és kirántva a fémet, lefejezte. A jövő tudósai majd eltöprenghetnek a sérülés mivoltán, ha megtalálják, és értelmezni próbálják. Az előtte dülöngélő testmaradékot pajzsként használta, ahogy félbeszakított egy másikat, és ugyanazzal a lendülettel kibelezett egy harmadikat. Az egyik majom, egy visító egyed, a dühtől tombolva ugrott rá, miután végignézte, hogy a hatalmas alak sorban felaprítja a törzse színe javát. A régi ember eddigre már beleunt az egyhangú öldöklésbe. Egy félkörös, alulról felfelé lendülő mozdulatot tett, hatalmas kardjának keresztvasával találva állon a nőtényt. Hangos reccsenés hallatszott, és a nőtény arca szabályosan szétnyílt. Visítása szakadásos bugyborékolásba olvadt, meghatározhatatlan nyálkás robbanással, ahogy kiloccsant az agya... az a kicsi...

5. – 1933 Csoukoutien, Kína

...Állítólag sárkányok éltek erre korokkal ezelőtt. Mélyen magába szívta a levegőt, aztán kiengedte. A sárkányok. Nem érzett olyasmit, ami rájuk utalt volna, de ez csalóka lehet. Ellenben a rosszindulat szinte tapintható volt, nyirkos érintés a levegőben. A dombos, hegyes tájat mérgező felhőként ülte meg. A mendemondák, melyeket ő is hallott, a talajból, a hegyoldalból kikopott sárkánycsontokról szólnak. Azt tartják, gyógyító erejük. Amikor az egyik településen járt, mely kissé öntelten városnak nevezte magát, kíváncsian betért egy olyan helyre, ahol efféle csodaszereket árultak, megnézett egy ilyen darabot. Ahogy a kezében forgatta, nem holmi tűzokádó fenevad jutott róla eszébe. Egy sokkal ismerősebb alakot észlelt a tudata mélyén. Egy nagy testű, bundás lényt, aki barlangban él. A sárkány mítosz volt, de valós alapokkal. Két erős fonala fonódott össze, s egészült ki álmokképekkel és sejtelmekkel. Az egyik egy erős nomád nép a régi időkben háborgatta az itt élőket. A skítháknak nevezettek már rég eltűntek innen, de a fenyegetésük beépült a legendába. A másik szál sokkal régibb eredetű lehet. Óriási állatok éltek egykor ezen a tájon, ők rokonai a mesebeli sárkányoknak.

Később minden idegszála jelezte, hogy követik-figyelik, lopva, alattomban. Nem izgatta magát, egy sem volt olyan, mint ő, és azok sem, akik időnként bosszantották. A helybéli kémek olyanok voltak, akár a pióca. Kellemetlen fajzatok, de, aki érti a módját, hamar meg tud szabadulni tőlük. Átok ült a vidéken, de a természetét nem tudta megragadni, noha ismerősnek tűnt. A néptelenség épp olyan beszédes volt, akár az éteri fenyegetés. Hosszú út állott már mögötte, mindig a kelő nappal szemben haladva. Hajnalonta hosszan bámulta a vörhenyes korongot, ahogy felbukkant a láthatáron. Ezért indult útnak, rabul ejtette a vágy, hogy megtudja, honnan kúszik fel a kék kristálykupolába, letépvé az égről a sötétséget, akár egy rongyot, elhomályosítva a csillagok sápadt fényét. Tudni akarta, mik a csillagok, mi a nap, mi a hold... igazán. Az önjelölt bölcsek ködös magyarázatai nem hatották meg. Túl régen volt már itt ahhoz, hogy az igazságon kívül más is érdekelje. Amikor ezeken vívódott, a tudata határán mindig megmoccan valami. Valami át akarta törni a falat, melyet elméje emelt gátként. Ez a gát, az akadály, bosszantotta, le akarta rombolni, de nem tudta. Vonást érzett, távoli, különös helyek felé. Megmozdult benne az őserő, és agyagbúnak érezte magát, melyben folyékony tűz hullámozik.

Olyan titkok megismerésére vágyott, melyeket meg sem tudott fogalmazni. Sokáig ismeretlen barlangok mélyét járta, emlékek és álmok után kutatva odalenn. De egy idő óta már az eget fürkészte, annak titkait szomjúzta. A mélységeket sem feledte, ha akarta volna, sem tudja. Azt a fegyvert, a nehéz, zöldes-kék kardot onnan hozta fel a nap birodalmába. Egy cseppkő zárta magába. Egy jóllakott óriáshernyóra emlékeztetett, mely egy felfalt másikat emészt. A szivárgó üledék közt a fegyver csak egy fekete elszíneződés volt csupán, de ő azonnal tudta, mi is az. A fáklya lángjánál mohón tördelni kezdte a fehéres követ, az éles darabok vágta eltűnő sebekre nem is figyelt. Sokáig tartott, mire kiszabadította. A láng lobogó fényében az elmúlt korok felébresztett istenének látszott. A kidolgozott, finom művű pengének úgy örült, mint egy gyerek. Egy mozdulattal leverte az ősi fémről a maradék kristályokat, és a fegyver tündökölni kezdett, szinte lángolt. Édes-bús nosztalgiával gondolt arra a fegyverre. Már régen nincs meg, eltörte. Az emlék, az öldöklés képe csak pillanatokra érintette meg: a rátámadó, emberszerű lények vad forgataga. Most sem tudta megérteni, miért nem futottak el, amikor mészárolni kezdte őket. Kannibálok voltak persze, de ez nem elég. A szóról: elég, az elégett csontok és hús jutott eszébe, nem az a rakás, amit később talált az odújukban, hanem a lángoló sztyepp tűzében elégettek. Azok az ősi emberfélék, mielőtt magukból kivetkőzve rátámadtak, felgyújtották a magas, száraz, füves sztyeppét. Eszébe jutottak az elborult-állatias arcok, a bugyborékoló üvöltések, mik halálos gurgulázásba fúltak, a habzó, bűzlő szájak harapásra nyitva. A leheletük annyira ocsmány volt, hogy még ő is fintorgott, pedig szagolt már cifra dolgokat. Ez mindenben túltett. Saját maguk alá gyújtottak az ősi emberek, teljesen megmagyarázhatatlanul viselkedve, az egész olyan volt, akár a később feltalált pokol: tűz, vér, üvöltés. Utána ötlött az eszébe, hogy valamiféle szertartást zavarhatott meg, ami kivételesen nem emberhús zabálásba, hanem általános berúgásba torkollt. Sokuk csontrészeg volt. Akadt olyan, akit nem is kellett megölnie, öntudatát vesztve zuhant valamelyik tűzfészekbe. Sokáig töprengett az öldöklésen, mert nem értette, miért nem menekültek, amikor még lehetett. Mindet meg kellett ölnie. Pedig nem üldözte volna őket... Mire lemészárolta a hordát, a tűz is kialudt, pont úgy, mint fellobbantóinak élete. A sziklás préri szörnyű látványt nyújtott a kései napszakban: izzó parázs, alvadó-sülő vér, sercegő emberzsír, feketére, alaktalanná égett, halott húscsomók, egykori élők.

Közeledett az esős évszak, és tudta, hogy amit a dögevők meghagynak, azt a hamarosan kiáradó folyó homokkal-hamuval keveredve elhordja. Sokkal később, egy másik pusztában, a skíthák egyik törzsénél vendégeskedett, és tőlük hallott egy mesét a hamuba sült pogácsáról, ez volt a kis herceg útravalója. Hallgatta a történetet, és a lassan sülő halott húsrá gondolt, ott a távoli sztyeppén, sok idővel azelőtt. Hmm, sült előember húspogácsa... nem túl gusztusos fogás. Sokat töprengett vándorlás közben a skíthákon. A puszták népei közül egyedül velük értett szót, bár a többiek nyelvét is meg tudta tanulni, az ő köreiben még jól is érezte magát.

A kutyamódon szimatolók ismét felbukkantak. Szívósan jöttek egymás után az ügynökök, és egyre unalmasabbnak találta a levadászásukat. Nem tudta, mivel érdemelhette ki ezt a figyelmet, de Pekingben alighanem már csodálkoznak a magas kihulláson. Muszáj volt azonban egyedül lennie, mert a látnok megjelenése veszélyes, új helyzetet teremtett. Egyszer megpillantotta, de csak messziről a tudós társaságában. Azonnal tudta, hogy meg kell ölnie, de legalábbis el kell kerülnie a találkozást a fickóval. A tudós különös alak volt, kiröhögte magában, mert racionalistaként egy „médiummal” közösen kutatott, noha ezt igyekezett titkolni. A kémek zavarták egyedül a megfigyelésben, de folyamatosan eltakarította őket, mert nyomon akarta követni, ami történik. Az elfogyhatatlan ügynökökről mindig eszébe ötlöttek a lassan elfogyó előemberek, alaktalan csomókká, szétlapított masszává gyűrődő vadak...

6. – A történelem előtt

...az alulról felfelé mozgó fém a támadó torkába szaladt, és üvöltését gurgulázó vinnyogássá változtatta. A lendület vitte tovább, átszakította a szájpadrást, az arcüreget, és érett gyümölcsként szelte fel a jobb agyféltekét. Az alak egyetlen hosszú másodpercre groteszkül lengett a kardon fennakadva, aztán az erő, ami kiszakította a koponyából a fémeket, messzire hajította. Egyetlen szívdobbanással később egy másik alakot lefejezve megállott a harmadik oldalában. Onnan csavarva rántotta ki, valakit szíven szúrt, és közben egy primitív baltát szorongató kezét is levágott. Az előbb szétszakított arcból csak ekkor ért hozzá a nyelvdarabokból, vérből, agyfoszlányokból álló felhő. Elzúgott mellette. Egy következő szívdobbanásban a karizmai megfeszültek,

és a kardpenge ismét vériszamos kört rajzolt a nekifeszülő húsmasszába. Egy behajlított kart hosszában hasított fel, csontot, izmot, fát egyforma könnyedséggel, szinte lebegve. A balta köve szétrobbant, éles szilánkok röpködtek. A szétvágott alkarcsontból a velő úgy buggyant ki, akár egy puhatestű a házából a forró vízben. A suhanó fém, mocskos nyálkacsíkot húzott a levegőben a pengére tapadt velőből. Ez az ív fölfelé „folyt”, ahogy egy ráugró alakba belemerült az ágyékánál, hogy aztán a feje tetején jöjjön ki. Meredeken lezuhant ismét, egy kart tőből lemetszve, egy hasüreget kinyitva, egy térdet átvágva. A következőt szíven szúrta. Támadója a lendületétől a fegyver markolatáig felszúródott, mögötte jutott hely a következő rohamozónak is. Rézsút rántotta ki belőlük. A két alak bizarrul kinyílvá dőlt el, akár a felboruló, borral teli ivókupa. Eszelős, vadállatias tekintetek hunytak ki, őrzöngésükkel szemben ő hideg nyugalommal kaszabolta őket.

Köríveket, cikk-cakkokat, szaggatott vonalakat karcolt a levegőbe. Előre lendült, vágott, szúrt, csavart, visszarántott. Minden mozdulata nyomán üvöltés torzult sikolyba-bugyogásba, vér fröcskölt. Az ősi kard életre kelt, ezüst-hidegen a korok patinájától, vörösen a vércsatornában futó patakoktól. A régi dicsőségéről álmodott, csatákról, párbajokról, serkentésekről. Csak akkor zökkent ki a ritmusból, amikor a penge beletört egy szőrös mellkasba. De csak egy pillanatra. Fogást váltott, és úgy harcolt vele tovább, mint egy hosszú törrel. Az ősi fegyver még így megcsonkulva is hatékonyabb fegyver volt a támadók köeszközeinél. A lándzsáik voltak csak veszélyesek, de azok elől eltáncolt, nem egyszer így egymást szúrták le vele.

Az öldöklésnek hirtelen lett vége. Lihegve körülnézett, nem jött több, elfogytak. Csak a tűz égett még, de már fogyóban volt, ami éltesse. Az állatias arcú, szőrös emberek hordája elfogyott. Érdeklődve nézte a kezében a törött fegyvert. Az megfakult, kicsorbult, de még mindig veszélyes benyomást tett. Egy szétszabdalt, gőzölgő és sülő hullarakásban állt, maszatosan, ám sértetlenül. Támadói még egy gyorsan begyógyuló karcolást sem tudtak rajta ejteni.

– Csak ne bízd el magad! – gondolta magában. – Ezek vad kannibálok voltak, nem halhatatlanok. Valami még nálad is régibb, feneketlen őskor itt ragadt hordaléka.

Megkereste a penge másik felét. Mióta ezek a lények rátámadtak, most először szerzett sérülést, ahogy a csorba él megvágta az ujját. Figyelte a gyorsan eltűnő sebet, aztán meghúzkodta a mocskos rastákba összeállt haját, és elindult. A sötétség beállta előtt még az agyagos vízü

folyóhoz ért. Élvezettel mosta le magáról a kéregszerűen rászáradt idegen vért és szennyet. A vízben állva hosszan próbálgatta a törött végeket egymásba illeszteni, majd megunva befelé pillantott az erős sodrású folyó közepére. Sajnálta az ősi kardot. Úgy örült, amikor megtalálta a cseppkőben. Most azonban meg kell válnia tőle. A folyóra bízta, hogy betemesse hordalékával talán örökre. Behajította mind a két darabot jó messzire. Halk csobbanással tűntek el. Az alkony olyannak tűnt, mintha a két darab megsebezte volna a folyót. A lenyugvó nap tükörképe vérnek tűnt a habzó, sárgás vízben...

7. – 1933 Csoukoutien, Kína

Miután az összes kullancstól megszabadult, Black nyomába eredt. Tudta, hogy egy hiányos koponyát talált valami barlangban. A barlang hírére érdeklődni kezdett a „nagy” felfedezés iránt, noha még egyáltalán nem volt biztos, hogy ténylegesen híres lesz a lelet. Ehhez Blacknek kampányt kell folytatnia a szponzoroknál pénzért, hogy tovább áshasson, de főleg a többi tudósnál, hogy azok is elfogadják. Ez utóbbi lesz a nehezebb. A barlang tetszett neki, bár feldúlták, s javában ástak tovább, de őt megérintette a régmúlt. Jó kis hely volt ez rég. A legutolsó kém nem úszta meg holmi agyonütéssel, kíváncsi volt, „beszélgetésük” nem sokáig tartott, annál több gyümölcsöt termett. A kínai titkosszolgálatot nem csak a japánok meg a vörösök érdekelték. Valaki hasznat akart húzni az „új” keleti ősemlék lehetőségéből. Lám ez a tudomány: politika, meg üzlet... akkor inkább a vajákosok, azok maguk hisznek is a hókusz-pókuszaikban, még ha abból élnek is.

...Az a koponyadarab megviselt volt, alighanem a folyóágyban való sodródástól. Megfelelő leshelyet talált, ahonnan szemmel tarthatta a tudóst. Hamarosan megérkezett a látnok is, döbbsen ismerte fel a fickót, azt hitte, rég meghalt már. Afrikában nem látszott, hogy nagy jövő várna rá. Most meg itt volt, és Black széles, izgatott gesztusokkal mutatta meg neki a csontot. Tisztán látta a látnok feszélyezett arckifejezését. Még hozzá sem ért a tárgyhoz, már utálta. Naná! Vitatkozni kezdtek, a látó egyértelműen vonakodott megérinteni a csontdarabot. Végül aztán láthatta, ahogy a fickónak odaadja Black a csontot, aki épp csak a kezébe vette, néhány pillanatig megkövülten meredt rá, de már úgy el is dobta, mintha tüzes vas lett volna. Brunner kirohant onnan, mint akit kergetnek, aztán a rosszullet acélbilincseben vergődve épét

hányt. Ahogy felidézte magában az öldöklést, nem csodálkozott. Black annál inkább. Így most már biztos volt benne, hogy a koponyadarab egykori tulajdonosát ő ölte meg, amikor az sokadmagával rátámadt. A támoiyogva visszatérő Brunner még mondott valamit Blacknek. Simán leolvasta, bár csak motyogás lehetett. Személyleírás volt, róla! Dühöngve csapta a földhöz a távcsövet. Utálta, amikor ilyen hibákat vétett, nem számolt a saját mágiát kioltó hatásával! Fölvette a műszert, és folytatta a figyelést, Black döbbenten hallgatta Brunnert, aki, bár még mindig rosszul volt, részletes beszámolót adott neki az öldöklésről. Kurgan egy darabig követte a beszámolót, de túl ismerős volt neki, nem volt kíváncsi az egyes szám harmadik személyi elbeszélésre.

– El kell kapnom ezt a fickót! – határozta el magát. A műkedvelő paleontológussal nincs dolga, őt csak az érdekli, hogy felállíthassa a maga fejlődési láncát, és semmit sem mer nyilvánosságra hozni, ami ennek ellentmond. Brunnert viszont el kell kapnia...

8. – *Ballada*

Ballada Davidson Black professzor halálára

írta: Victor Kurgan skítha nyelven, részletek

...a tudós egy márciusi éjen a csontok fölött virrasztott éppen,
a szíve ólom, az agya jég, tudta, hogy az idő nem elég,
de oly közel volt a titok, hogy megértse nem kell sok...
...ott a szentségtelen bűvöletben,
mint szellő, a titok lebben,
mikor a fátylat átlépte, megrettent az elméje...
mert a titok, az titok,
öldöklések emléke hagy nyomot,
szörnyű örvényt, mi elragad, tatóngó mélységből árny... feltámad...
...s bár a médium ismeretlen erőtől halott lerántotta a leplet, ahogy távozott...
...a felismerés görcse ég az életre kelt árnyék...
sötét, mint az éj, hideg, akár az űr,
a tudós tudta: nem menekül...
a rettenet, fekete, a múlt köde szakadékból jött vissza ide,
és a rémület megállította a szívét, utolérte a titok a tudóst: a vég....

9. – 1947. Sterkfontein, Afrika

...Mivel a látnok ügyét a „majomhölggy” megoldotta, nem foglalkozott vele tovább. A régi ember meg a majom kiütéssel győztek. Esetleg összeszedi magát, vagy nem. Viszont aligha fog régi csontokkal bíbelődni többé! Érezte, ez a Brunner kilépett a képből, nem jelentős többé. Gondolatai visszatértek az eredeti problémájához, amiért egyáltalán idejött. Egy másik halhatatlan. Négy esztendeje üldözte már, mindig hűlt nyomon. A német erre jött, ő meg utána, és most követi tovább. Egyszer csak utoléri!

– Sztálingrád, Sterkfontein – ropogtatta a szavakat, élvezte a súlyukat, amit jelentettek. Mindkét helyen fontos öldöklés zajlott. Itt, e tájon egy régi halhatatlan irtott ki egy csapat ősi majmot, akik nagyképűen a világ urainak hitték maguk. Sztálingrád kegyetlen romhamazában szintén a világ volt a tét...

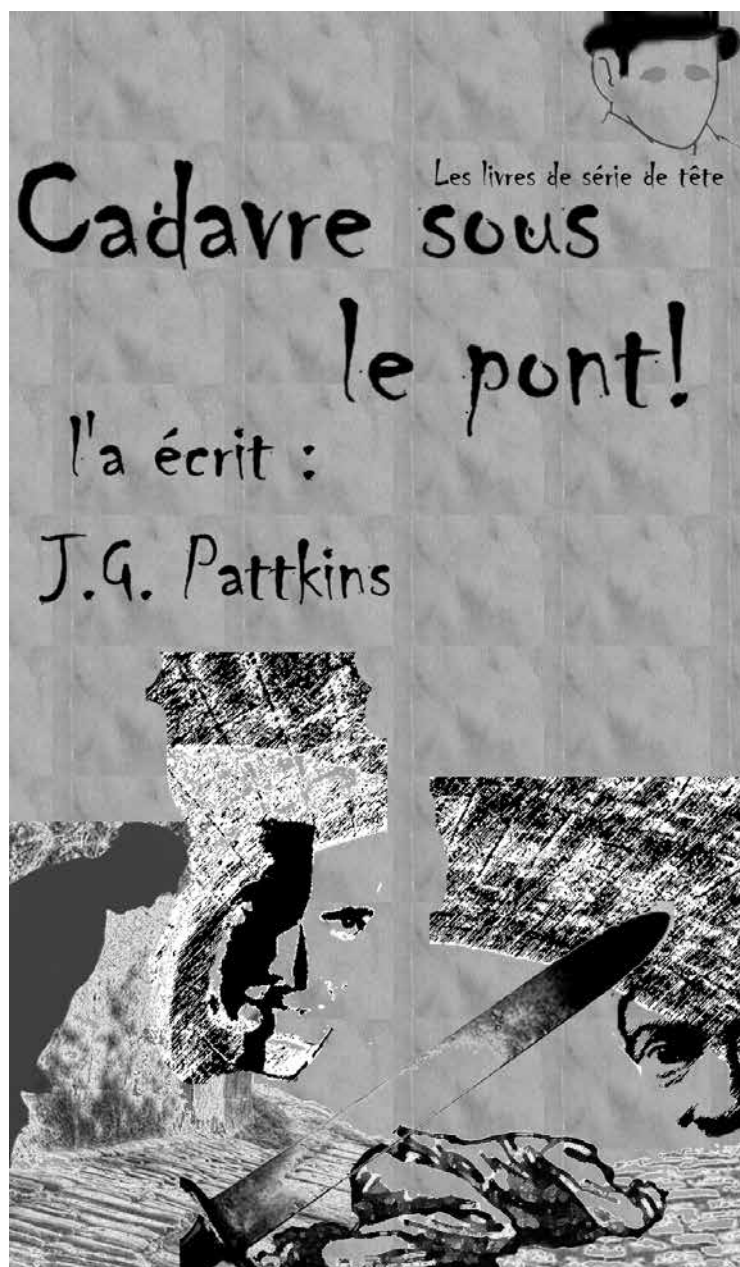
Öldöklések emlékezete. Az övéké és az embereké.

Hirtelen vihogni kezdett, fémes karistolásszerűen, amikor rádöbent, hogy a két hely kezdőbetűje kiadja a németje kedvenc védosztagának nevét. Ezt egyre ellenállhatatlanabban viccesnek találta, hogy végül már harsányan hahotázott, gurgulázva, zörögve. Nevetett, csak nevetett bele a titkokkal teli, vad afrikai éjszakába...

VÉGE

A Rejtély

Idézetek:

„...a kriminalisztika, az kriminalisztika...” – (egy szovjet detektív tankönyv, Pattkins „szakkönyve”)

„...az írás célja a bűntény hátterében álló személyek, és érdekek bemutatása, társadalomkritika... persze a szórakoztatás is...” – (I. G. Pattkins író, kém)

„...ez a fércmű logikátlan, és mesterkélt!” – (Novaeu felügyelő véleménye)

„Ha FAIR játékot játszik az író, akkor nagyon nehéz a feladat. Eltekintve az olvasó tudatos félrevezetésétől, a történetek végén majdnem mindig az derül ki, hogy a 7-es is páros szám. Mert ha nem páros, akkor nincs megoldás” – (Enio Kalinpaa alias: E. A. Manning profi csillagász, még profibb krimi író)

„Mr. Kain úgy érezte, hogy nem O-KAY körülötte a világ, mert ennek az Ábel hapsinak birkái vannak, neki pedig egy sincs. Megragadta hát a jó öreg COLT-ját, és abban a reményben, hogy az égi góré nem látja...” – (egy Bibliaértelmező krimi író)

„– Mi az, fán függ, zöld, és fűtül?

– ?!

– Hát egy hering!

– De miért zöld?

– Mert előzőleg zöldre festettem!

– Hogyan került egy fára, a hering nem szokott...?

– Vettem egy spárgát, és szépen felkötöttem.

– De miért fűtül?

– Azt csak azért mondtam, hogy nehezebb legyen kitalálni!” – (abszurd találós)

„– A tényeket még akkor is újra lehet értelmezni, ha valós bűntények szolgáltatják a cselekmény alapanyagát... Az irodalom egyfajta képzeletbeli alkímia.” (Martin Edwards)

„Victor, imádlak!” – (Gisela Valdez, figyelő)

„...a barátom gyilkosa halott, a gyilkosa én vagyok!” – (Herbert Wiltz, veterán, műkereskedő)

„...beszélnek, valami sátánfia hozott vissza a pokolból... nem voltam önmagam, mikor elcsábítottam...” – (John Brunner, látó, mágus)

„...legszebb öröm a káröröm...” – (Victor Kurgan)

1. rész: találkozások

1920. november 2.

Szemerklét az eső. Hosszú üvegcsíkokban fröccsent szét a kövön, az ázott város didergősen, elmosódottan vibrált az őszi esőben. A Szajna szürkén vergődött ember alkotta kőbilincseiben, görcsösen vonaglott, akár a haldokló óriáskígyó. Az alkonyati ellenfényben, az eső fémfüggönyében előbukkanó alakot mintha ez a haldokló óriás öklendezte volna vissza. Az árnyék mozdulatlaná vált, és ezért egyé vált a többivel. Az árny várt. Várt egy másik árnyra, mely a nyomába szegődött. Kurgan a szemerklő esőben, egy fa alatt állva bámulta a Szajna elmosódott hömpölygését. A víz sustorgott, sistergett, ahogy az eső csapdosta. Felnézett az égre, alkonyodott. Az árny közepén egy homályosan villanó folt imbolygott, hogy ismét elmerüljön a láthatatlanságban. Kurgan kezében a régi törrel türelmesen várt, közben felidézte magában azt a régi lovasrohamot. Csak az ezüst eső látta a mosolyát, az nem ijedt meg tőle, de ha látta volna egy halandó, borzadva menekül. A gallus régi tartozását akarja kiegyenlíteni. Vidocq akkor, azon a patakparton csak azért menekült meg, mert elvétette, túl magasra sújtott. Az ellenfele pengéje lecsúszott a páncéljáról, és az egyensúlyát veszítve fejével a patak megáradt vizébe zuhant. Ő utána vágott, de csak a sarat dagasztotta. Töprengve nézte a folyót. Szóval ismét egy vízpart, de most csak ketten... Pont ezért várt az árnyékba húzódva, ha Vidocq megjön, ketten legyenek.

– Legyen hát, ismét egy folyópart, és most mi ketten... azaz... – boszszúsan összeráncolta a szemöldökét. Egy emberi alak mozdult, hosszú kabát volt rajta, a kalapját mélyen az arcába húzta. Kurgan egyé vált a fa árnyékával. – Gyere csak! – sziszegte halkán, ahogy a figyelő, akár

egy egér a fal mellett, közelebb óvakodott. Egy harmadikra, egy megfigyelőre itt semmi szükség. A figyelő előóvakodott a sikátorból, ahol eddig meglapult.

– Gyere csak! – sziszegte az óriás, és várt. Az éles tör is...

1932. december 19.

Az Aeglos kürtjele belehasított a lármás kikötő zajába, elnyomva egy pillanatra minden mást, jelezvén, hogy nincs sok idő az indulásig. Azok az utasok is beszálltak ekkor, akiknek vagy kezükben lévő bőröndökben volt az összes poggyászuk, vagy már korábban bevitették, és még visszamentek a partra búcsúzkodni, beszélgetni. Bár a tenger felől hideg szél fújt, a kinti vihar hírhozója, a nagy hajó szélárnyékában elviselhető viszonyok uralkodtak. Sok utas kihasználta ezt, és még egyszer megkérdezte a hátrahagyottaktól, milyen ajándéknak örülnének a napfényes délről. Most sietősen befejezték a beszélgetést, és a méltóságteljes hajó utasai a korlátnál integettek a parton maradottaknak, akik ezt viszonozták. Mindenki izgatottan várta a pillanatot, hogy a nagy utasszállítót kihúzzák a kis révhajók a kikötőből. Még egy-két elkéssett felszálló érkezett a jegyét lobogtatva. Azt utasok utolsó csoportjával érkezett egy magas, ballonkabátos alak, filckalapja mélyen a szemére húzva. Amikor a fedélzetre lépett, mögötte bevonták a feljárót.

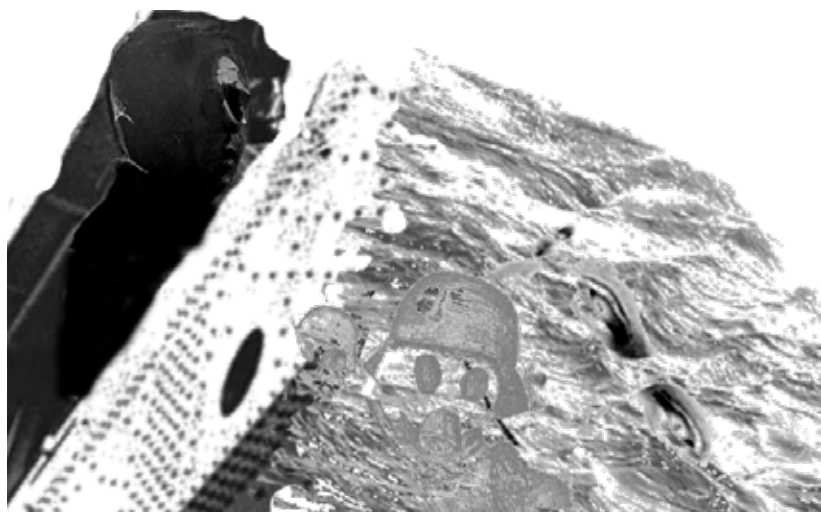
Az Aeglos megremegett, és csigatempóban araszolni kezdett a mólótól. Amikor az úszó fémóriás megmozdult, és a mellette eltörpülő vontatók noszogatására elvánszorgott a mólótól, a mozdulatlan férfi kabátja szélét lengető szélben olyan benyomást tett, mint egy szobor. Az utastársai többsége nem méltatta figyelemre, akik mégis futó pillantást vetettek rá, csak egy halovány mosolyt láttak a kalap árnyékába merült arcon, mely sápadtnak, papirosszerűnek tűnt mindenki más-hoz képest. Ez a késpenge mosoly egyre szélesedett, miközben az alak megfeszült. Az utasok némelyike később futó benyomásként visszaemlékezett erre a kontrasztra, széles mosoly a fehér arcban, és valamilyen vibráló feszültség. A frontokat megjárt férfiakat ez kellemetlenül emlékeztette arra a feszültségre ott a harcmezőn. Ettől a fura érzéstől eltekintve az emberek vidáman integettek egymásnak, a hajókörtök ismét megszólaltak.

A sötét kalapos csak állt maga elé meredve, arca márvány. Nem nézett se jobbra se balra, szálfaegyenesen ácsorgott, a kalapja árnyéka elrejtette a jégszilánk tekintetét. Feszülten figyelt, de nem a szemével. A hirtelen mosoly odafagyott fintornak hatott a szája szögletében.

Senki sem törődött vele. A hajógépek közben életre keltek, és az egyetlen megmaradt révhajó már nem vontatta, hanem kalauzolta az óriást a kikötő bejárata felé. Az utasok a korlátnál állva figyelték a távolodó partot. Amikor a nyílt vízre értek, szétszéledtek, ki egyedül, mások csoportokban. Kezdetét vette az ismerkedés, enyhítendő a következő napok unalmát.

Az Aeglos az Amerikából érkezetteket viszi „kontinentális” útjára, mely során először kitérőkkel átúszik a csatornán, hogy aztán Gibraltáron át a Földközi tengeren hajózva elússzon Szicília szigetére, majd Nápolyba. A fedélzeten már csak néhányan lézengtek, mindenki a hajó tágas és előkelő bájába igyekezett, hogy a búcsúzás-integetés a parton maradóknak élménye után egy másik, személyesebb élményben legyen része: igyon egyet az indulás izgalmaira, és csevegjen. Már ekkor megindult az eszmecsere a gazdaság, politika és különösen jó angol szokás szerint a várható zord időjárás témájában. A ballonos is lassan elindult a kabinok felé, mereven maga elé nézve, mint aki egy belső hangra figyel, és eltűnt szem elől.

A főfedélzeten már csak egy-két utas csellengett, nézve a távolodó Brit szigeteket. Egyikük a korlátnak támaszkodva bámulta a fodrozódó tengert. Legalábbis így látszott. Felületes szemlélő valóban azt hihette, gondolataiba merülve bambul a hullámokra. Közelebbről nézve azonban egészen más volt a helyzet. A helyzet az volt, hogy ez az utas dühtől vöröslő arccal, kidülledt szemekkel, fojtottan káromkodva mit se látott a hullámokból. Arcát mérhetetlen gyűlölet torzította el.

Sebzett tekintete nem látta a fehér tajtékot, vad tűzben égett. Ez a tűz az első lesújtó döbbenet után lobbant fel, amikor megpillantotta az utolsó utast. A fogait csikorgatva dühöngött, görcsösen markolászva a fémkorlátot. Zaklatottan, sípolva kapkodta, szürcsölte be a sós vízpárától terhes, hideg levegőt, és úgy sziszegett, akár egy csörgőkígyó, aminek a farkára léptek. Az érthetetlen köpködésbe időnként kivehető részletek is vegyültek. Például ez:

– Kruger! – Az ádáz gyűlölet, és a hitetlenkedő elszörnyedés, szinte süttött a hangjából. – Hát mégis élsz, te szemét...!?

Vipera sziszegését elnyomta a tengert hasító hajó moraja...

2. rész: Rejtélyek

Henry Novaeu felügyelő, évek óta nyugdíjasként élt, és az emlékiratain dolgozott. Erre az útra is, mely a hűgához vezetett Nápolyba, több régi, poros aktát hozott magával. Természetesen nem az eredetieket, fotokópiák voltak, melyeket a segítőkész ismerősei, volt kollégái készítettek. Ezekből egészítette ki a gyarló emlékezetet, amikor nem tudta felidézni tisztán a részleteket. Büszke volt rá, hogy nem sűrűn szorult a dokumentumokra. Mielőtt egy számára nehéz esetben kezdett volna, amelynél bizonyosan kelleni fognak a vaskos dossziéba rendezett másolatok, úgy döntött, iszik egyet. A hajó hánykolódni kezdett, nem nagyon, de érezhetően. Viharosra változott a tenger. A bárban nagy élet volt, vidám emberek beszélgettek, ismerkedtek egymással, enyhítendő az átkelés, majd a Gibraltár utáni várhatóan eseménytelenebb hajózás unalmát. Novaeu hirtelen megbánta, hogy lejött, nyomasztotta a vidám csevej. De már nem volt menekvés, először egy éltesebb hölgy csapott le rá, akár egy vércse az üregi nyúlra, és amikor kiderült, hogy mi volt a foglalkozása, azonnal roppant népszerű lett. Novaeu meglepődött, de ellenállásra nem maradt már ideje. Az utasok körbevették, és kérlelni kezdték, ugyan meséljen már nekik valami izgalmas bűnügyet. A derék felügyelő leginkább a hölgyek esdeklő pillantásának hatására adta meg magát. Nem vitás, hízelgett a hiúságának is a váratlan figyelem. Magában úgy döntött, a legjobban így tesztelhet le néhány esetet az emlékirataihoz. A kezdeti, kissé szaggatott stílusa hamar kisimult egy brandy elfogyasztása után, amikor a veterán bűnüldöző érzékelte, hogy a társaság csüng a szavain. Néhány kisebb esettel melegített be, olyanokkal, melyek borzongatóak és egyszerűek voltak,

és a korlátolt elkövetők hamar kézre kerültek. Noha a csatorna vize háborgott, az utasok ezt szinte észre sem vették. Az enyhén imbolygó étkezőben csak a felügyelő hangja, és a kinti hullámok csapkodásának beszűrődő zaja, no meg a szél süvítő dúdolása hallatszott. Időközben a kapitány is csatlakozott a hallgatósághoz. Eredetileg másért jött be, de hallva az államhatalom kiérdemesült szolgáját, úgy döntött, nem fontos.

A következőnek egy olyan történetet mesélt el, amit már leírt, sőt a kiadónak is tetszett. Ezt a históriát a könyve elejére tervezte, ráhangolásképpen a bonyolultabb ügyekhez. A hatás elsöprő volt, a hölgyek izgatottan, és remegő szájszállal figyeltek a vőlegényük, vagy férjük karjaiba kapaszkodva. A férfiak pedig lovagként tetszelegve védelmezőn átölelték a párjukat, és önelégülten vigyorogtak. Mindenki enyhe borzongással gondolt az aljas gyilkosra, Lerouxra, és a kinti viharról elfeledkezve maguk előtt látták azon a májusi hajnalon a bitó alá vonszolt, összeroppanva jajveszékélő közellenséget. Ezután még két eset következett, ezek már összetettebbek voltak, ennél fogva a megoldás katarzisa is nagyobb. A hölgyek izgatottan verdestek a szempilláikkal, keblükre szorították kezeiket, és „Ah!” szócskákat vetettek közbe. A férfiak némelyike felpattant, újratöltötte kiürült poharát, a partnerét is. Volt, amelyikük állva maradt, úgy hallgatta Novaeu elbeszélését.

A felügyelő lubickolt ebben a hangulatban, legjobban az lepte meg, hogy a hallgatóság mekkora inspiráló erővel bír rá. Amikor az eset végére ért, a megkönnyebbülés legördülő hullámai után Novaeu elfogadott még egy italt, mivel a sok beszédől teljesen kiszáradt a szája. A hölgyek borzongva bújtak a férjükhöz, vagy vőlegényükhöz. A beálló csendben csak a kinti vihar morajlott. A poharát nézve érte a nap második meglepetése. Az alján lötyögő brandyben furán megtörő fény valamiképpen az átható, de kifürkészhetetlen szemeken megcsillanó lámpafényt idézte benne. Azon kapta magát, hogy el akarja mesélni a kabinjában heverő vaskos aktát.

Micsoda kísérlet lenne! – gondolta, és ezen vívódni kezdett, mert nem volt benne biztos, hogy emlékezetből tudja érzékelteni az esetet úgy, hogy azt a kívülálló hallgatóság is értékelje. Ugyanakkor nagy volt a kísértés, hogy a megfelelő formába öntse egy elbeszélésben a benne kavargó részleteket. Hallott már róla, hogy egy-egy hollywoodi filmet tesztközönség előtt vetítenek először, és annak a reakciója alapján vágják meg véglegesre.

Végignézett az öt figyelő embereken. Ekkor úgy döntött, ők lesznek a tesztközönség. A régiségkereskedős-lefejezős gyilkosság volt pálya-

futása egyik legcifrább esete, ráadásul kudarc, nem tudták elkapni a tettest. Sőhajtott. Novaeu elgondolkodott azon, hogyan kezdje el ezt a hajmeresztő történetet. Most, ahogy felidézte, fura szorongás lett úrrá rajta. Az utasok érezték, hogy valami különleges jön, a kapitány idegesen megvakarta az orrát, többen ismét egy hajtásra kiitták az italuk. Novaeu egyre csak azt a pimasz, kemény mosolyt látta maga előtt egy bizonyos Kruger arcán szétterülve. Ettől a vigyortól rosszul volt, ütni akart, de ott volt benne a súlyos figyelmeztetés: vigyázz, ez egy szörnyeteg! Kollégái legnagyobb ámulatára a legendás önuralma cserbenhagyta, amikor azt a Krugert faggatta. Ahogy a szemébe nézett, mint ha két feneketlen kút örvénylő, sötét vizébe bámult volna. Most, hogy felidézni készült, azt akarja majd ezzel az esettel példázni, hogy nem mindig sikeres a nyomozás. Ahhoz a sátáni mosolyhoz társult egy olyan sérülés után maradt heg, amiről Novaeu még most sem tudta elhinni, hogy túl lehet élni. Hallotta is magát, ott a múltban, ahogy már dühösen felteszi a személyeskedő kérdést:

- Hogy lehet ezt túlélni?
- Szerencsével – hangzott a válasz.

Úgy érezte, sosem szabadul már meg ettől a pillanattól. Az ő patogós, és nem vitás kötekedős kérdezése, rá a reszelős válasz. Évekig álmodott ezzel a jelenettel, mindig más kifejtéssel költve tovább, de sosem megnyugtatóan. Az a sok hajnali viaskodás félálomban az ördögi Kurgerrel, aki fölényes-pimasz mosollyal vágja ki magát a legcsavarosabb keresztkérdésből is. Alighanem sose emésztí már meg. Novaeu azt sem értette, ha már túlélte azt a vágást, hogy tudott egyáltalán beszélni? Az ilyen vágásra mondják azt a maffiózók, hogy fültől-fülig. Ám Kruger ebbe a vágásba nem halt bele, hanem ott ült vele szemben hideg cápamosollyal, és beszélni is tudott, és ezt a csodásan megmaradt képességét arra használta, hogy őt teljesen kikészítse... sikerrel. A pattogó, egyre idegesebb kérdésekre érkező kurta válaszok nagyon felhergelték. Alaposan megnézte magának Mr. Kruger kezét. Emlékezett rá, ahogy magában megállapította: az embere nagyon kemény, nem szeretne tőle egy pofont kapni...

A felügyelő váratlanul ismét az Aegloson találta magát, rá feszülten figyelő emberek közt. Megköszörülte a torkát.

- Khmmm... Elnézést. Egy eseten töprengtem, mely megoldatlan maradt. Személy szerint én meg voltam győződve róla, hogy a gyanúsított a tettes, de nem tudtam megfogni. Ez az eset egyike azoknak, amikor nem ítélték el senkit. – Nagy levegőt vett.

– Tizenkét évvel ezelőtt egy lefejezett hullát halásztak ki a Szajnából. Az illető, a neve most nem érdekes, régiségkereskedő volt, és a nyomozás során egy másik hasonló foglalkozású egyén, bizonyos Mr. Viktor Kruger került gyanúba. Végig az volt a benyomásom, hogy...

A felügyelő ismét elakadt, a korábbi magabiztos előadói modorosságának nyoma sem volt. Egy fiatal nő idegesen belekortyolt az italába, más nem mozdult. Senki sem sejtette, hogy Novaeu, a gyanúsított pimasz és hideg mosolyát idézi fel éppen, meg még valamit, ami egyedülálló volt a pályafutása a során... Ismét a kérdés, pimaszul-tolakodóan.

„Hogyan élhet túl valaki ilyet?”

Nem vette észre, hogy maga elé mormogja a kérdést, s a választ. A többi válaszban is volt valami időtlenség, mélyükön ősi kegyetlenség lappangott, amitől elborzadt. A társaság fülelt, de nem értették, mit motyog a felügyelő. Megerősödött benne az elhatározás, hogy ezzel a megoldatlan, és igen rejtélyes esettel oszlatja szét azt a „detektívregényes” izgatottságot, ami úrrá lett a hallgatóságán. A pszichológiai tesztek a kedvenc műfaja volt, de ez esetben csődöt mondott. Most viszont alkalma van kipróbálni egy nagyobb csoporton. Egy pillanat alatt összeszedte magát, és köhintett.

– Elnézést, hölgyeim és uraim, kissé elgondolkodtam. Nem egyszerű felidézni az ügyet több okból sem...

A felügyelő nagy levegőt vett, hogy folytassa, de ebben a pillanatban feltépték a bár ajtaját, és egy ember esett be rajta. Magánkívül volt, vízhatlan köpenyeről patakokban folyt a víz. Egy szuszra hadarta:

– Elnézést, hölgyek, urak! Egy utas meghalt!

Izgatt moraj támadt, a kapitány felemelte a kezét, de nem tudta megakadályozni, hogy a matróz folytassa:

– Megölték!

Kitört a pánik. A hölgyek közül többen elájultak, mások sikítani kezdtek, a többség inni. Novaeu gyakorlattan csitította a kedélyeket.

– Kérem, nyugodjanak meg!

Azonnal győzött a régi rutin, és személyisége, kisugárzása nyomán csitult a hisztéria. A matrózhoz fordult, és a szemében cikázó rémület meggyőzte, hogy ez nem holmi ostoba tréfa.

– Biztos benne, matróz?

A kérdezett hevesen bólogatni kezdett, és egy hajtásra megitta a kapitány által a kezébe nyomott pohár tartalmát.

– Igen, uram, egy nagy kés, vagy mi áll ki belőle!

Az jelenlévők megbűvölten figyeltek, hirtelen ráébredtek, hogy most valóságosan fogják átélni a nagy detektív nyomozását. De ez kigyó hipnotizálta révület volt csupán, a mélyén ott lappangott a pánik. A férfiak közül többen máris sápadtan pislogtak, hol a felügyelőre, hol a párjukra, akit alkalmasint a karjukban tartottak alétan. Szívesen meghallgattak akárhány izgalmas történetet, de hogy szereplői legyenek egynek – még ha statisztaként is –, az már nem volt ínyükre. Novaeu e felől nem is hagyott kétséget.

– A gyilkos a hajón van, és innen nincs hova mennie, csak a tengerbe, én pedig elkapom. A hírnevem kötelez!

A matróz közben végzett a harmadik pohárral is.

– Vezessen a helyszínre! – mondta neki. Gyorsan felvette a kapitány vízhatlan kabátját, és elindult. Az ajtóból még visszafordult. – Mindenki maradjon itt, ez a hely biztonságos! – kiáltotta, miközben kifelé tuszkolta a matrózt.

A halott

Amikor Novaeu belépett a spártaian szűk elrendezésű kajütbe, egyszerűen földbe gyökerezett a lába. A halott egy vérfoltos szőnyegen hevert hanyatt fekve. A lábai kicsavarodva, félig a test alatt. A hajó billegése miatt vékony kis vércsík folydogált, eláztatva a szőnyeget. A hatalmas kést markolatig döfték a testbe, ettől esett hanyatt, nyilvánvalóan azonnal meghalt.

A holttest helyzete egyértelművé tette a meglepetést. Rárontottak és leszúrták, miközben az elmélyülten csinált valamit... A hatalmas, kardszerű kés a mellkasából állt ki. Még sosem látott ehhez hasonlót, csak olvasott róla. Nem közönséges kés volt ez, sőt nem is kés, felügyelő bozótvágó machetének nézte, speciális markolattal. Megcsóválta a fejét, túl nagy volt, túl hosszú penge, és a fegyver félúton volt a kard felé, inkább látszott az utóbbinak, mint az előbbinek. Megviselt, de karbantartott darabnak látszott, afféle háborús ereklYESZERÚSÉGnek. Azt gondolta így elsőre, hogy ez egy erősen átalakított expedíciós eszköz, nem szabványos darab. Novaeu tekintetét azonban nem a seb vonzotta, nem is a gyilkos fegyver, hanem az arc. Ismerte őt, nagyon is jól ismerte! Még halálában is az a bosszantó félmosoly terpeszkedett az arcán, ami egyszerre volt szemtelen és ijesztő. Arra a sápadt arcra egy különös-jellegzetes mosoly fagyott. Furcsa volt, mert nem látott az arcon fájdalmat, sem meglepetést, csak egy csipetnyi gúnyt. A rövidre nyírt hollófekete haj csak még jobban kiemelte ezt az arcot. Novaeu

bizony nagyon is ismerte ezt az arcot! Erről a félmosolyról akart mesélni hallgatóinak, amikor félbeszakították! A vigyor majdnem felidézte benne azt a másik, régit. Micsoda véletlen, az egykori gyanúsított, Mr. Kruger! Nem hitt a szemének, mintha egy napot sem öregedett volna azóta.

– Már nem is fog – jegyezte meg szarkasztikusan magában. Valami nem stimmel ezzel a hullával, noha hullá volt egészen. Meg kell bizonyosodnia róla, hogy tényleg ő!

Letérdelt, és a halott nyakához nyúlt. Meglazította a gallérját. Amikor megpillantotta azt a sebhelyet, megrázkódott. Gyorsan visszarendezte a nyakkendőt. Magabiztossága elpárolgott, hidegséget érzett a gyomrában. Mr. Kruger volt az, minden kétséget kizáróan. Gombócot érzett a torkában. Hogy mik vannak, hát újra találkozunk! Nézte, nézte, és valahogy nem tudta elhinni, hogy meghalt. Biztos, hogy vége? Megvizsgálta a melléből kiálló kést, ki nem merte húzni, még csak az kéne! A Calais-iak meglincselnék érte! Rendkívül rossz érzés rohanta meg, hogy ez egy rossz vicc, és Mr. Kruger mindjárt felkel, a szemébe röhög és kimegy. Ő meg pofára esik megint! De nem! Kruger halott, most már vége, és neki meg kell találnia, hogy ki tette. Micsoda fordulat, méltó befejezése lenne a régi esetnek is! Ezen a ponton összezavarodott.

– Szállj le a magas lóról, öregem! Te már csak egy nyugdíjas vagy, hamarosan Calais-ba érünk, és az ottaniak veszik át az ügyet. Legfeljebb meghallgatnak, ha mondandód van.

Elkeseredetten nézte a halott Mr. Krugert. Feltápáskodott, és rutinnal szétnézett. Semmi különöset sem vett észre.

– Dulakodásnak jele nincs, az áldozatot meglepték – jelentette ki, közben azt gondolta: „Ilyen nincs, ezt az alakot soha senki, semmivel nem tudta meglepni!” Felegyenesedett. A halovány matrózhoz fordult.

– Hogy vetted észre?

– Részre nyitva volt az ajtó uram, és én benéztem. Amikor megláttam a hullát, megrémültem, de észbe kaptam, már voltam tanú hasonló esetben. Bezártam a nálam lévő főkulccsal az ajtót és rohantam megkeresni a kapitányt.

Novaeu biccentett.

– Helyesen tetted, kérem a kulcsot – nyújtotta a tenyerét. A matróz azonnal átadta neki. – Jól van, elég erősnek érzed magad, hogy posztolj a folyosón? A matróz, nyilván az italok hatása alatt bólintott. – Rendben, most bezárom az ajtót, és csak én nyitom ki újra. Ez egy

zárt helyszín, és az is marad. A kulcs nálam lesz! – mondta a mögötte álldogáló matróznak.

A rejtély

Amikor egyedül visszaindult, mindegyre fürkészően figyelte a környezetét. Tudta, hogy a gyilkos itt van valahol, és nem volt sok bizalma a matrózban. Ideiglenesen megteszi, majd hamar leváltatja. Amikor visszatért a rémült utasokhoz, már ismét visszanyerte a magabiztosságát. Az agya lázasan kattogott. Micsoda fordulat! Még szerencse, hogy az önéletrajzát nem adta le a szerkesztőségbe az elutazása előtt! Kialudott egy kis időt a finomításra az időközben beszerzett akták miatt. Ezt a mázlit, lesz mit hozzáírni! Mélyet lélegzett.

– Hölgyek, urak! Mielőtt ez a kellemetlenség történt volna, éppen egy esetet kezdtem mesélni. Akkor nem tudtam elfogni a tettetést, nem tudtam rábizonyítani, amit gyanúm szerint tett. Egy kis szünetet tartott, közben jelentősegteljesen körülnézett.

– Ahogy az előbb elkezdtem, 1920 novemberében egy lefejezett férfit halásztak ki a Szajnából. Az volt a gyanú, hogy egy másik régiségkereskedő, bizonyos Mr. Kruger ölte meg, de nem tudtam rábizonyítani. Sok zavaró mozzanat volt. Nem látszott szabályos gyilkosságnak, noha az indíték bőven megvolt: egy több mint egymillió frank eszmei értékű, régi kard birtoklása. De nem találtam fogást, Mr. Krugeren. Nem csak azért, mert tagadott, hanem mert a kard nem került a birtokába. A mai napig egy szent és sérthetetlen magángyűjtemény része. Nos, akkor futni kellett hagynom ezt a Mr. Krugert! Most viszont őt ölték meg.

Az utasok közül többen összeszedték magukat, és elbűvölve figyeltek.

– Ha minden kötél szakad, most esetleg a végére sikerülhet járni ennek a régi ügynek... talán.

A kapitány jött be nyüzögő arccal, kezében az utaslistával és más papírosokkal. Átadta Novaeu-nak. A felügyelő rápillantott.

– Értesítette a Calais-i hatóságot?

– Igen, felügyelő úr, értesítettem.

Nouveau bólintott.

– Köszönöm! Tehát...

Ebben a pillanatban egy matróz rontott be, kezében puskával. Sikolyok és hördülések hallatszottak. Többen azt hitték, nyakukon a gyilkos. De nem a gyilkos volt, hanem az őrszem, aki a halottas kabint őrizte. Az arcán súlyos döbbenet ült.

– Uram! – jelentette lihegve a kapitánynak. – A halott eltűnt!

Kitört a pánik. Novaeu-nek hosszú, értékes perceibe került, amíg úrrá lett a káoszon. Orvost kellett hívni, szerencsére éppen úton volt a bárba a hulla híre miatt. Az orvos pusztá megjelenése csillapítóként hatott, csak egy hisztériás rohamot kapott nőt kellett a kabinjába vinni. Míg a felügyelő mindenkit szinte egyenként nyugtatgatott, rekord mennyiségű konyak és más alkoholos ital fogyott.

– Hogyhogy eltűnt? – ripakodott rá a matrózra, amikor végre minden elcsitult, és lélegzethez jutott.

A matróz is ivott az ijedségre, a kapitány saját kezűleg töltött neki. Most letette a poharat, reszketett a keze.

– Nincs ott, uram!

Novaeu egy pár pillanatilag erős kísértést érzett, hogy szájon vágja a matrózt. A fickó tekintete arra a rémült rikkancsára emlékeztette, aki egyszer sok éve már egy újságpapírba csomagolt fejet talált. Az a nyavalyás úgy be volt gyulladva, mint a száraz aprófa. Ő elégtételt érzett, hiszen nap, mint nap látta az utcán ordítózni, a legfrissebb szenzációkat világgá kürtölve. Ekkor azonban ő lett a szenzáció. Novaeu most maga előtt tuszkolta ki a matrózt, közben pattogva kérdezgette:

– Hogy vette észre?

– Benéztem, uram.

– Miért nézett be?

– Mintha valami zajt hallottam volna.

– Hogy tudott bemenni, ha nálam a kulcs?!

– A kapitány úr másolatával, ideadta nekem a biztonság miatt.

Közben odaértek a kabinhoz, a felügyelő a matróz kulcsával nyitotta ki az zárat. Novaeu berontott, aztán dermedten megtorpant. Szájtátva meredt a sötétkék-szürke homályban szinte sterilnek tűnő kabinba. Mr. Kruger hullája csakugyan eltűnt. A matróz lelkiállapota hirtelen őt is letaglózta, akárha ragályos lenne ez az érzés. Dermedten bámulta a hulla hült helyét, és szinte maga előtt látta, hogy Kruger kényelmesen feltápászkodik, kimegy, és közben nevet. Rendkívül kellemetlen fantáziakép volt, olyan idegen az egész lényétől. Se a hulla, se a gyilkos fegyver! Még a szőnyeg is eltűnt! Erre a tudata lecsapott, mint egy sas.

Vajon beletekerték? – kérdezte magától. Úgy érezte, hogy a szőnyeg fontos lehet. De közben a túl csábító lehetőség ezzel az átkozott szőnyeggel túl nyilvánvaló is egyben. Valami nem stimmelt!

– Megáll az ész! – sziszegte. Hidegen a matrózra nézett. – Kiengedett?

A matróz csuklott egyet.

– Neem, uram, nem engedtem ki a Mr. Hullát!

A hangja reszketeg volt, s a szemei riadtan cikáztak ide-oda. A felügyelő óvatosan kivette a kezéből a puskát, és letámasztotta az ajtó mellé.

– Menj a helyedre és maradj is ott! Ja és a kulcsot ide letesszük! Nem kell az már neked!

A matróz gépiesen bólogatott, látszott, hogy mélységesen elege van a kulcsból, a hullából, meg a rejtélyből, csak még egyet akart inni, felejtetni. Eltámolycott. Novaeu biztosra vette, hogy most sürgősen leissza majd magát, a bárban már bemelegített vagy négy konyakkal. Hosszasan vizsgálódni kezdett a kiürült kabinban. Az agya kattogott, ahogy próbált valami fogódzót találni. Először abból a feltevésből indult ki, hogy a matróz elrejtette a hullát ismeretlen okból. Vajon azért csavarta a szőnyegbe, mert ráfolyt a vér? ZavartValdeza vajon az esztétikai érzetét? A szőnyeg, amennyire tudta, nem volt a kabin tartozéka, talán valamilyen összefüggésben lehet a gyilkossággal. Az ösztönei jelezték, hogy most csupán találgat, mégpedig zaklatottan, és nem kétség, azért, mert az elfogni vágyott egykori gyanúsítottnak még a hullája is kicsúszott a kezéből. Dupla blamázsnaak tűnt, és görcsöt érzett tőle a gyomrában... Ám egy ponton minden összezavarodott benne, és képtelen volt gondolatait élesre fókuszálni. Egyre csak a múltbéli kudarc nyomasztotta, és ez valahogy rátelepedett a jelenre. Egy biztos volt: a szőnyeg fontos lehet...

Hamar megbizonyosodott róla, hogy a hullát nem rejtették el. Annak a lehetősége még fennállt, hogy a gyilkos lefizette a matrózt, és eltüntette a hullát, de akkor miért nem tette meg azonnal? Valószínűleg megzavarták. Egy másik lehetőség is volt: e szerint a gyilkos felindulásból ölt, és a hulla eltüntetése csak később jutott az eszébe. Ezen a ponton a kajüt ablakához ért, és meglátta, hogy résnyire nyitva van. Az elemi óvatosságról kissé megfeledkezve vadul feltépte, és kinézett. Hosszan vizsgálta a hajó külső burkolatát, a tekintete elidőzött a szabályos sorban haladó szögecselés kiálló gömbjein; az egyetlen dolgon, ami megtörte a sima fém folytonosságát. Ebben képtelenség megkapaszkodni, lehetetlenség. Halkan káromkodva kezdte magát szidni, amiért nyomozóhoz méltatlanul eljárászott a gondolattal, hogy Mr. Kruger feltámadott, és akár Drakula gróf, lemászott ezen a sima felületen. Felpillantott, embermagasságon túl volt a következő szögecs sor. Megrázkódott. Ostobaság! Lenézett, méterekkel lentebb a harma-

dosztály kajütablakai sorjástak. Még lentebb csak a tenger hullámozott odalenn, ólomszürkén. Ismét megrázta a fejét.

– Ember, gondolkodj már! Mr. Krugerből haleledel lett! – állapította meg Novaeu, lerázva magáról a ködös sejtelmeket. – Aki kidobta, az a tettes, meg kell találnom! Hacsak nem mégis a matróz volt...

Bezárta az ablakot, és a helyiséget.

Gisela Valdez színre lép... titokban

3. rész Nézőpontok

Amikor Novaeu bezárta az ajtót, néhány másodpercig halálos csönd hullott a kiürült helyiségre. Aztán nyögés és kaparászás hallatszott. A következő pillanatban az ajtó melletti domború falrész kinyílt, és egy kéz nyúlt ki belőle, majd egy formás, vékony láb követte. A burkolat egy hosszúkás része kiugrott, és leesett a padlóra. Elfojtott, zamatos káromkodással kászálódott ki a szűk helyről egy nő, ziláltan és meglehetősen feldúltan. Az elmúlt percekben, míg a felügyelő a kabinban keresgért, ő benn szorongott egy üregben, amit a kabin lakója kreált. A csővezetékek fedőburkolatát megbontva Kurgan rejtkehelyet készített a kardjának, ebben rejtőzködött idáig. Csak azért fért be, mert boldogult anyjának testalkatát örökölte, és nem volt egy testes ember. Gisela Valdez figyelő óvatosan megpróbálta a kilincset, zárva volt. Hisztérikus nevetés buggyant ki belőle, alig állt a lábán. A Kurgan kardtartójának fedelét visszatette. Halkan kattanva zárult be. A burkolaton már semmi jele sem volt többé az üregnek: mestermunka.

Inkább a halál – döntötte el-, mintsem még egyszer oda be. Lassan, kissé remegve a kajütablakhoz lépett, és ő is kinézett rajta.

– Ó Madonna mia, hogy mászott ezen ki!? Biztos, hogy kimászott?

Látni ugyan nem látta, de hallani annál inkább. Kurgan a nagy teremű halhatatlanok közé tartozott, nem mindennapi izomzattal, de mégis valahogyan kiprélte magát ezen az ablakocskán, és aztán... beugrott a tengerbe? Nem tartotta valószínűnek. Ő nem megy el, ő nem olyan. Lepillantott, aztán valami megrántotta a haját. Idegesen kiszabadította a beakadt tincset, és közben egy felfelé irányuló csillagos repedést vett észre a kajütablak szegélygyűrűjén. Elmosolyodott.

– Naná, nem kis darab! De hogyan közlekedett odakinn?

Hiába erőlködött, nem tudta elképzelni a látványt, ahogy Kurgan tíz körömmel kapaszkodva a vizes-csúszós szegecsekben oldalaz a hajó pusztá burkolatán. Ez meghaladta a fantáziáját. Megfordult.

– Mire kellett neki a szőnyeg?

Hirtelen az a szörnyű gyanúja támadt, hogy a társa nem volt olyan szerencsés, mint ő. Megrázkódott, igen, Victortól kitelik, hogy beletekeri az elkapott figyelőt egy szőnyegbe és kidobja az ablakon. Tehát egyedül van. Azt már találgatni se merte, hogy hova ment, most fontosabb dolga van, neki kell valahogy innen elmenni! Tekintete ideoda cikázott a szűk helyiségben, és egyszerre megpillantotta a lenyitható asztalkán a kulcsot. Novaeu tette oda, amikor elvette a matróztól. Diadalmasan felkapta, és a következő másodpercben már kinn is állt a folyosón, szétnézett. Senki sem volt a közelben. Hosszú percekbe telt, míg a saját kabinjába ért, közben reszketett attól, hogy szembe jön a felügyelő, vagy esetleg maga Kurgan. Bezárkózott, ingerülten vetkőzni kezdett, egy csomóba hajigálva az átizzadt ruhadarabokat. Csak akkor nyugodott meg, amikor teljesen pucér lett, minden pórusa szabaddá vált. Végigdobta magát az ágyán, és elgondolkodott azon, hogyan írja meg mindezt a jelentésében. Marsellie-ben le kell adnia az akció eddigi menetét. De még nincs vége! Szentséges szűz! Ez a Wiltz leszúrta a Kurgant! Az meg, mint a birka, tűrte...! De tényleg ez történt? Valami hiba van, de nem tudta, mi az. A Kurgan várt valamire... valakire... de nem az következett, hanem a buggyant régiségkereskedő! Ismer-te a Wiltz ügyet, csak azt nem gondolta, hogy ilyen fordulatot vesz. Tulajdonképpen meg kellett volna akadályoznia, hogy ez történjen. A gondosan felépített terv: Kurgan figyelése és a követése Pompeiibe, szinte ugyanolyan romos, mint az ókori város... és hol az ördögbe van Henry...? Meglehet, hogy egy szőnyegben a tenger fenekén. Nem látta, mióta elindult a hajó. Ettől a pillanattól az események kiszámíthatatlan úton haladnak, neki pedig rögtönöznie kell. Gondolatban felidézte, mi történt, hogy könnyebben le tudja majd írni...

1. Fiktív nézőpont: „Holttest a híd alatt!” – írta: J.G. Pattkins, részletek

„...Sulviant felügyelő felnézett az ólomszínű égre, és mogorván egy kávéra vágyott. A novemberi ég látványa elkeserítette, de főként az, hogy az egész tegnapi napon esett. Az elmúlt huszonnégyszáz órát szívesen elfelejtette volna a derék felügyelő. Az éji kásás utcákon várni a gyilkosra, aztán követni, leleplezni, üldözni és elfogni nyáron sem épp

leányálom, de ilyenkor? A csontjaiban ott érezte az éjszaka hidegét még, hiába vett otthon egy forró fürdőt. Most pedig egy erős feketére vágyott. Kedvetlenül bámulta a folyóparton heverő fej nélküli hullát.

– Egy újabb ismeretlen hulla – állapította meg lemondóan.

Ekkor ért mellé Boux nyomozó, a kezében elázott papírokkal.

– Megtaláltuk a zsebében az iratait, felügyelő úr, az áldozatot René Lafenn-nek hívták, és régiségkereskedő...

Sulivant érdeklődve nézegette a saláta jellegű iratokat.

– Hummmm... egy régiségkereskedő. Van valami nyom?

Boux képe felragyogott.

– Igen, uram. Az áldozat még most is görcsösen markol egy antik, széles pengéjű kardot...

Sulivant kimeresztette a szemeit.

– Hogy kicsodát?

– Egy régi kardot, uram. Megér vagy egymilliót...!”

...

„...Sulivant egy kinagyított fényképet dobott az asztalra.

– Ismeri ezt az embert?

Kerutzer színpadiasan felvonta a szemöldökét, ahogy a képre bámult. Ettől olyanná vált, mint egy keselyű a prédáját lesve. Az arcán megváltozott a fény, az eddig homályban lévő, mélyen ülő szemek hidegen villogtak, akár egy kard pengéje. Megrázta a fejét, és visszazötytyent a székébe.

– Nem.

– Nézze meg jobban!

A nagydarab pacák, a fejét rázta.

– Fel szoktam ismerni, akivel egyszer beszélek. Ezzel itt... – a kép felé bökött – még nem találkoztam.

Sulivant a fejét csóválta.

– Nem is fog, meghalt.

– Óóhh!

A műmeglepetés felbosszantotta a felügyelőt. Idegesen az asztalra dobta a kardot.

– Ehhez mit szól?

A pasas abbahagyta a színjátékot, és érdeklődve méregette a fegyvert.

– Toledói, tizennyolcadik század. Szép darab, mennyit kér érte?

A tisztán üzleti kérdés váratlanul érte a felügyelőt. Dühösen felhorkant.

– Ne szórakozzon velem! Ez az övé volt – intett a „fel nem ismert” képre.

Elégedett cápamosoly volt a reakció.

– Már értem! Nem maga akarja eladni. Ki az örökös...?”

2. Fiktív nézőpont: „A gyilkos arca” – írta: V. G. Bartolome, részlet

„...a homlokráncolás, amely Krutgizer arcára gyűrődött a kérdés hallatán, egy fáradt mosónőé volt, akinek a napi robot után felteszik a kérdést: mit szól az atomhasításhoz? Az említett munkásnő zaftos káromkodások közepette vágta volna pofon a tudálékos kérdezőt. Sluvan felügyelőt ugyan nem fenyegette ez a veszély, de ő azért közel állt hozzá, hogy begorombuljon. Ez a pimasz fráter úgy tesz, mintha nem ismerné az áldozatot, pedig ismernie kell, mert üzletelt vele.

– Nézze, ha most bevallja, az enyhítő körülmény.

– Mit enyhít, a kötél szorítását a nyakamon? Szoktam találkozni a magamfajtaival, de megölni nem szoktuk egymást... árt az üzletnek... Erre a főszerre nem emlékszem – bökött a képre.

Sluvan ingerülten felhorkant.

– Akarja hallani az elméletemet?

Krutgizer nyájasan mosolyogva bólintott, ettől a vigyortól egy döngeselyű jutott a felügyelő eszébe.

– Csak ha nem hosszú. A moziban is el szoktam aludni.

– Vicces egy fiú! Maga találkát beszélt meg ezzel a... hogy is hívják-kal?

Krutgizer megvonta a vállát.

– Még nem mondta a nevét.

– Rendben, van okostojás! Szóval meg akarta venni tőle a kardot, de sokallta az árát. Ezen csúnyán összekaptak, és maga erősebb lévén megkaparintotta a régiséget. Ha már a kezében volt, szépen megspórolta magának az árát... csak egy suhintás: nyissz! Nincs tovább gond, egy vetélytárssal kevesebb, és megszerezte az áhított műtárgyat. Na persze megzavarták, így nem tudta elvenni tőle...

Krutgizer halkan, baljósan kacarászni kezdett, belefojtva a felügyelőbe a szót.

– Akarja hallani az én elméletem is?

Sluvan meglepetésében önkéntelenül bólintott.

– A madár szerelmi bánatában a folyóparton sétált, azon tanakodva, a vízbe ölje magát, vagy harakirit kövessen el... mivel nem tudott dönteni, egyszerűen lefejezte magát.

Sluvan eltátotta a száját. Annyira természetesen, és hihetően adta elő ez a Krutgizer a nyilvánvalóan blőd képtelenséget, hogy egy pillanatra még el is hitte. A beálló fagypontra körüli csendben a felügyelő ádámcsutkája mozgott némán. Úgy ugrált, mint egy teniszlabda. Nem lehetett tudni, ordítani fog-e. A felügyelő elméje szavanként végigrágta a gyanúsított mondókáját, amin, mint egy sikamlós angolnán, nem lehetett fogást találni. Végül fennakadt egy számára ismeretlen szón...

– Mi a fene az a here... herekigi?”

(A regények ezen a részén ezután a távol-keleti szokások és törvények felszínes ecsetelése következik... – a szerző megjegyzése)

Egy különös író

Amikor a rögtönzött helyszínelésből kilépett a viharba, és már másodszor visszaindult a bárba, eszébe jutott egy furcsa alak, akit Párizsban ismert meg a huszas évek elején. Emigráns volt, a bolsevik forradalom elől menekült Franciaországba. Legalábbis ezt állította. Mint minden orosz akkoriban, sőt, a többség arisztokratának vallotta magát, ha nem volt az, akkor is. Párizsban hemzsegték a zavarosban halászó „mű-arisztokraták” és főleg a „mű fehér-oroszok”, na meg más szélhámosok ezek farvizén. Az igazi nevét egyszerűen elfelejtette, ha ugyan volt neki, de az írói álnevét nem. A vízpára különös fénytörése okozta hangulatban ez a másik história jutott az eszébe, ami összefüggött ’920 novemberével.

I. G. Pattkins egy habókos író volt hatalmas lelkesedéssel, kevés tudással. Noha állandóan kriminológiai témájú cikkeket olvasott, leginkább egy cirill betűs könyvet becsült, amely, mint elmondta, egy kriminalisztikai szakkönyv. Nem tudta megbecsülni, hogy a könyv mennyire volt komoly, vagy fércmű, nem tudott oroszul. Pattkinsnak olvasta néhány könyvét, és igazán jól szórakozott, noha a megoldások elég gyengécskék voltak, Pattkinsban volt írói véna és lendület. A lefejezős gyilkosság esete után ismerte meg, pimaszul ott szaglászott az előcsarnokban egy igazolványt mutogatva, amit kétségtelenül egy írókör adott ki, de nem volt sajtóigazolvány. A félig-meddig szélhámos író az mentette meg a kidobástól, hogy ő megkérdezte a nevét, az pedig kihúzta magát, és I. G. Pattkinsként mutatkozott be.

Az éjszaka ügyeletben volt, miután a főnöke úgy gondolta, hogy ráfér a nyugi a zűrök után, és beosztotta egy halálosan unalmas szolgálatra.

Az éjszakázást jól bírta, ebben évtizedes rutinja volt, de az unalmat nem. Így elolvasta egy kollégája által a papírkosárba dobott számár-füles ponyvát, Pattkins művét, a „Rejtély a ködben” címűt. Remekül szórakozott. Önfeledten végigröhögte azt a három és fél órát, ami alatt kiolvasta a krimi. Miután könnyesre nevette magát, megivott egy kávé, és visszadobta a könyvet oda, ahol találta. Most egyszerre találkozott az elkövetővel. Fura véletlen volt, bár nem hitt a véletlenekben. Érdeklődésére, hogy mit csinál itt, az író elmondta, hogy anyagot gyűjt, főleg a legutóbbi lefejezős ügyben. Beszélgetni kezdtek, és nem engedte, hogy kidobják Pattkinst. A kabátjáért menet kihalásztta a kukából a könyvét, és lent megmutatta neki. Az író szeme felcsillant, és azon nyomban dedikálta neki a salátásra olvasott művet. Ez megalapozta a barátságukat. Meghívta egy kávéra a közeli bisztróban, közben Pattkins a lefejezős ügyről faggatta. Amikor megtudta, hogy ő vezette a nyomozást, lázba jött, hálát adott valami ismeretlen orosz szentnek, és lázas buzgólkodással jegyzetelni kezdett egy összefirkált noteszbe. Végül is nem sokat habozott, és amennyit csak lehetett, elmesélt Pattkinsnak, azt sem titkolva, hogy nem született megnyugtató megoldás. Az író az összes újságcikket betéve tudta, és idézte neki, így utólag értesült a sajtó légből kapott találgatásairól, és a nem egyszer személyeskedő kommentárjairól. A főnöke sem tagadta később, hogy több sajtóper van az ügy miatt folyamatban.

A következő napokban sokszor találkoztak, sokat beszélgettek, és Pattkins nagyon sokat jegyzetelt. A főnöke némi homlokráncolás után rábólintott a gyagyás íróval való együttműködésére, nem azért, mint ha még remélte volna, hogy megoldás születik. Mint kiderült, inkább terápiás céllal hagyta lógni az író a nyakán, mivel a keserű kudarc után minél hamarabb vissza akarta kapni az egyik legjobb emberét. Az író két könyvet is írt abból, amit elmondott neki. A „Kard által homályosan”-t és a „Holttest a híd alatt”-ot. Az egyik konkrétan erről az ügyről szólt, míg a másik egy ezen ügy háttérében zajló fiktív mellékszál volt. A két könyv zajos siker lett, elsősorban a letagadhatatlan „valóságsgaza” miatt.

Pattkins vérszemet kapott a sikertől, és sokat írt. Befutott, sikeres lett. Ő is rendelkezett dedikált példányokkal a krimikből, sőt egyszer Pattkins elcipelte egy dedikálásra is, ahol barátjaként és híres nyomozóként mutatta be. Éppen akkoriban oldott meg egy botrányos, ketős gyilkosságot, a felsőbb körök is érintve voltak, így az olvasóknak ismerős volt a neve, szerencsére nem a lefejezős kudarchból, hanem

a friss sikerből. Amilyen hirtelen találkoztak, olyan hirtelen ért véget az ismeretségük. Pattkins egyszerűen egy napon eltűnt, és soha többé nem jelentkezett. Értetlen volt, és ez fokozódott, amikor a külügyi hivatal egy munkatársa is felkereste, hogy beszéljen vele. Ekkor értesült arról a gyanúról, hogy I. G. Pattkins valójában szovjet kém lehetett. A gyanút nem tudták igazolni, sem elvetni, de számtalan gyanús momentum akadt. Így aztán Pattkins „esete” csatlakozott a lefejezős tá-lányhoz, és megoldatlan maradt.

– Felügyelő, tényleg eltűnt a hulla? – kérdezte tőle Lord Stinger, amikor visszaért.

Bólintott.

– El, a gyilkos megszabadult tőle.

– Hogyan akar olyan bűnügyben kinyomozni, amiben nincs meg az áldozat? – kérdezett ismét a Lord.

Novaeu ránézett.

– Láttam a hullát, a vért és más nyomokat... de ezt bízsa rám! – válaszolta magabiztosan, de különösebb megalapozottság nélkül. Ebben a pillanatban arra koncentrált, hogy álcázza a külvilág felé az egyre súlyosabb kudarcérzetét. Úgy érezte, vaksötétben tapogatózik, olyan erők munkálkodnak a háttérben, amikről halovány fogalma sincs.

– Mit tegyünk? – kérdezte a kapitány.

A felügyelő ránézett, és elővette az utaslistát, amit nemrég a zsebé-be gyűrt. Hirtelen eszébe jutott a kép: Mr. Kruger szállt fel utolsónak. Ő vetett rá egy pillantást, mivel valahonnan ismerősnek hitte. Kruger elindul, ő pedig a part felé néz azon töprengve, hogy az angol kiadója meddig tűri majd az aprólékos munkamódszerét, amellyel a szövegét írogatta. Bizonyos volt benne, hogy a fordító türelmetlen lesz, amit meg is értett... és ekkor megszállta az ihlet, az a képesség, ami csak kevés nyomozóban van meg. Nagyon pontosan belévigillant, hogy valaki más is nézte Krugert. Az egyik utas hosszan bámult utána. A szemében felismerés. A szemében gyűlölet... Hoppá! Megvan a gyilkos!

Keményen a kapitányra nézett.

– Hívja ide a másod-harmadosztályú utasokat most azonnal! – Az úri társasághoz fordult. – Mindenki menjen a kabinjába, kérem! Itt most gyanúsítottakat fogok kihallgatni...

Kihallgatás: Wiltz históriája

Novaeu türelmesen kérdezgette az utasokat. Szép nyugodtan halladt, nem akarta, hogy a gyanúsított idő előtt feleszméljen. Amikor az embere a helyiségbe lépett, az addig érzett feszültség eltűnt. Ismét a

régi önmaga lett, nyugodtan mérte fel a fickót. Átlagos termetű, de az átlagosnál keményebb kötésű, feszes tartású férfi volt. Széles járomcsontja, vastag a szája. Hideg, szinte áttetszően világoskék szemeiből öntudat és intelligencia sütött. Katonaviselt ember, a tartásán látszott.

– Neve? – kérdezte tőle.

– Herbert Wiltz – válaszolta szűkszavúan, és tovább bámult.

A felügyelő nézte. Kétségkívül ő volt az, aki a korlátnál állva, gyűlölködve nézte Krugert.

– Német?

Wiltz bólintott.

– Az voltam.

Novaeu hátradőlt a székén.

– Kifejtené ezt bővebben?

A férfi megrántotta a vállát.

– '918 márciusában francia fogságba estem. A háború után nem mentem haza... minek, családom nem volt, a menyasszonyomat elvitte a spanyolnátha. Azóta világpolgár vagyok.

– És szabad megtudnom, miből él?

A férfi elnézett a feje felett, a mennyezet intarziás mintáira.

– Régiségeket adok-veszek.

Nouveau felügyelő kis híján felugrott a székéből, ám szerencsére sikerült türtőztetnie magát.

– Miféle régiségeket? – kérdezte közömbös arccal, amennyire csak tudta.

Ismét vállvonás, Wiltz ránézett.

– Mindenfélét, hagyatékokat veszek, adok, megbízásokat teljesítek, aukciókon veszek részt.

A felügyelő bólogatott.

– Kardokat is szokott venni?

A férfi meglepődött, aztán a fejét rázta.

– Nem... Egyszer szereztem egy dísztört Napóleon idejéből. Egy gazdag amerikai vette meg.

A felügyelő érezte, hogy ez nem jó nyom, de túl nagy volt a csábítás, párhuzamot vonjon az évtizedes históriához.

– Középkori fegyverek sem érdeklik?

Wiltz idegesen felhorkant.

– Nem, a háború óta nem foglalkozok fegyverekkel!

A felügyelő felemelte a kezét.

– Kérem, ne idegeskedjék! Tudja, hogy ki az áldozat?

Fejrázás. A férfi lepillantott a padlóra.

Novaeu abban a biztos tudatban, hogy a férfi ezúttal hazudott, új kérdést tett fel.

– Tudja-e, mivel foglalkozott az elhunyt?

Wiltz felnézett.

– Nem.

Novaeu csalódottan állapította meg, hogy most nem hazudik. No, nem baj, mivel tudom, hogy te tetted, barátocskám, most egy kicsit megleplek – gondolta magában.

– Akkor hagy világosítsam fel: régiségkereskedő volt.

Wiltz döbbenten meredt rá, homlokát ellepte a veríték, valamit motyogott, kétségtelenül németül. A „mein gott”-ot tisztán hallotta.

– Engem gyanúsít, letartóztat?

A felügyelő megingatta a fejét.

– Ez nem pusztán gyanú. Ez a mostani eset összefügg egy tizenkét évvel korábbival. Abban az áldozat volt a gyanúsított. Okkal feltételeztem akkor, hogy megölt egy másik régiségkereskedőt... egy kardért. Egy nagyon értékes kardért.

Wiltz rémülten meredt a felügyelőre, most kell ütni a vasat – gondolta az.

– Az a véleményem, hogy ön most megbosszulta annak az embernek a halálát, így van?!

A férfi rémülten megrázta a fejét, hátrált egy lépést.

Novaeu felugrott, a bosszú szóra a férfi megrázkódott, ami szinte egy beismeréssel ért föl.

– Maga ismerte az akkori áldozatot, és tudta ki volt a gyilkosa. Most meglátta a fedélzetre lépni, és felszakadtak a régi sebek. A barát, vagy üzlettárs gyilkosa itt utazik ezen a hajón. Ez tűrhetetlen, és megölte.

A férfi tiltakozni akart, de a lendülete megtört, komoran meredt maga elé.

– Igen, én voltam – mondta halkan. – De nem azért tettem, amit maga mond. Fogalmam se volt róla, hogy Krugert érdeklik a relikviák.

Felnézett, Novaeu látta rajta, hogy ismét őszinte. Kissé megkönnyebbült a beismeréstől.

– Akkor miért tette, mondja el!

Wiltz felnézett, egy keserű, kiégett veterán nézése volt ez.

– 1917 őszén történt, az első vonalban álltunk. Hevesen ágyúztak minket, gázban álltunk. Volt nekem egy Franz Büllow nevű bajtársam,

akivel nagyon jó cimborák voltunk. Többször megmentette az életem. Támadási parancsot kaptunk, először a rohamfelderítők mentek ki a senkiföldjére, utánuk mi. Sikerült elfoglalnunk egy ellenséges állást, de megrekedt a támadás. Csúnya tűzpárbaj alakult ki, a levegőben több volt az ólom, mint az oxigén. Ekkor egy alak ugrott be mellénk. Nem volt rajta gázálarc. Nem szabad lett volna életben lennie! Büllow felüvöltött, valamit mondott annak a másiknak. Nem értettem, hogy mit, de nagyon olyan volt, mint egy felsorolás a le- és felmenőktől az üknagyapáig. Közben gránátok robbantak, golyók sívítottak. Amaz is elmondott valami szöveget, és már egymásnak is estek. A fickó valami hosszú, fényessel... – A fejéhez kapott. – Most, hogy mondja, talán egy karddal, de nem biztos, túl nagynek tűnt. Büllow meg egy speciális eszközzel, egy késsel, ami nem is volt az... ahhoz túl nagy volt. Szörnyen éles volt az a kés, vagy micsoda, mit a barátom magánál tartott. Szabályellenes volt, és nem a felszerelés része. Állandóan élezte, szinte már megszállottan. Mindenki tartott egy kicsit tőle, nem volt normális dolog, hogy valaki egy ilyen háborúban ekkora késsel szaladgál, ami inkább kard már. Tudom, még a parancsnok is többször lehordta, állandóan kérdezgette, hogy mi a fenét akar ezzel a... „karddal”. Annak nevezte, kardnak. Tényleg túl nagy volt egyszerű késnek. Időnként megkérdeztem tőle, ezt miért csinálja? Sose válaszolt. Aztán az ellenség betalált az állásunkba. A levegőbe emelkedtem, körülöttem letépett karok és fejek repültek...

Szünet.

A felügyelő dermedten hallgatott.

– Nem tudom, milyen robbanás volt az, de még sose láttam olyat... Villámok csapkodtak benne, kék villámok. Az állásban mindenki az életét mentette, ahogy tudta. Én félig betemetődtem, úgy kellett kiásnom magam. Az első, akit megtaláltam Büllow volt, fej nélkül... – Wiltz sóhajtott. – Ő ölte meg, ez a Kruger...! „Egyikünk maradhat!”, ezt üvöltötte oda az én barátomnak a gránátosóban... azt hiszem.

Novaeu felsóhajtott.

– Honnan veszi, hogy ő ölte meg? Azt mondta az előbb, hogy megcsönkített testek hevertek mindenütt.

Wiltz indulatosan kaszált egyet a levegőbe.

– Biztosan ő volt az! Ez egy tiszta vágás volt, nem robbanás okozta seb. Nekem elhiheti, láttam pár ember fejét elszállni, meg tudom különböztetni. Tiszta vágás volt... sutty... fura, de vért azt nem láttam. Az a rohadék gázálarc nélkül ugrott be közénk, ugyanez az arc, csak akkor

hosszabb haja volt, mint egy vadembernek. Amikor fogságba estem, kérdezősködtem a rabtársaim közt, de senki sem tudott semmit. Csak én éltem túl. Ennek a rohadéknak, ott a pokolban Krutgerként értettem a nevét. Ezt említettem, amikor az egyik francia őrral összebarátkoztam a háború végén. Ez a francia sok furcsa dolgot mondott nekem. Mintha be akart volna szervezni valamibe... Sose vonzott a kémkedés. Ő ismerte valahonnan. Le kellett neki festenem, hogy nézett ki. Nem volt nehéz, azt a szörnyű vigyort sose felejttem. Később részegen azt mondta nekem, hogy nem Krugernek, hanem valami Kurgánnak, vagy minek hívják, és neki az dolga, hogy figyelje. Na, mondtam neki, azt már nem kell figyelned! Akármilyen is volt az oka. Maszk nélkül volt, ha nem ölte meg az a robbanás, akkor a gáz. Erre a francia kijózanodott, és kicsit mintha meg is ijedt volna. Ez a Kruger biztosan meghalt, mondta, felejtsem el. Úgy is tettem, mostanáig...

Novaeu komoran nézte a gyilkost. Most mi a fenét kezdjen ezzel? Egy háborús história, még csak ez hiányzott!

– Mesélje el, hogyan ölte meg, az igazat, és tömören! – szólította fel.

Wiltz bólintott, de Novaeu felemelte a kezét.

– Egy pillanat! Miért dobta ki a testet?

Wiltz megütközve nézett rá.

– Tessék?

A felügyelő ismét érezte, hogy kicsúszik a kezéből minden. Annál szorosabban markolta tovább.

– Mr. Kruger holtteste eltűnt, maga tüntette el.

A német a fejét rázta.

– Nem! Nem én voltam! Megöltem azt a mosolygó szörnyeteget, ha már a gáz akkor nem, aztán otthagytam... Azt akarja mondani, hogy nincs meg?

Novaeu kényelmetlenül nyelt egyet. A fickó nem hazudik, ezt érezte, és azt is, hogy nem ő volt az eltüntető.

– Nem tud erről?

Amaz a fejét rázta, értetlenül, és gyanakodva... és némiképp ijedten.

– Nem... ha ez valami beugratós, nyugodtan abbahagyhatja. Elinézttem, mert tartoztam ennyivel a barátomnak, de nem dugtam el, és nem dobtam a tengerbe.

Novaeu megdörgölte a halántékát. Nyomott, furcsa érzete volt, mintha valaki a közelben kárörvendően figyelne. Egy nagyon ismerős, kárörvendő mosoly...

– Kezdje már! – sziszegte.

Wiltz maga elé meredt.

– Amikor megláttam a fedélzeten, úgy éreztem ordítani fogok. A korlátba kapaszkodtam, mintha süllyedne a hajó. Ez nem lehet... ez nem lehet ő, dadogtam magam elé. De bizony ő volt az! Megállt, lehajtott fejjel, mint aki gondolkodik. Aztán elmosolyodott... ezért a mosolyért öltem meg! Ugyanaz volt, mint ott a lövészárokban. Fogtam a korlátot, és kétségbeesetten próbáltam nyugodt maradni... csak amikor elment, tudtam megnyugodni valamelyest. Megölöm... tervezgetni próbáltam, de lázas betegnek éreztem magam. A barátom egykori fegyverét mindig magamnál hordom. A francia ismerősöm szerezte vissza nekem, mert elvették, amikor fogságba estem. Belemarattam az évszámot... háborús emlék. Tudja, régiségkereskedőként nem kellene szentimentálisnak lennem... talán nem is vagyok az. Talán nem az emlékezés volt az oka, hogy azt a böhöm nagy kést mindig magamnál hordtam... nem, nem az volt az oka. Valahol megéreztem, hogy él, kibírta a gázt, meg a többit... Hogy hogyan? Sose töprengtem el rajta. Csak tudtam: igaz lehet. Aztán hirtelen ott volt a bizonyosság! Nem emlékszem, hogy vettem magamhoz az ereklét, sok mindenre nem emlékszek. Arra sem, hogy találtam oda Kruger kabinjához. Mint egy álomban, léptem be az ajtón, ami nyitva volt. Mosolygott... tudja most, hogy belegondolok, akár egy hatalmas karddal a kezében is várhatott volna. De fegyvertelen volt. Nem szólt, és én sem...

Wiltz elbizonytalanodott.

– Mit csinált Kruger?

A német a fejét rázta.

– Semmit. A padlón ült törökülésben, lehunyt szemmel. Nem aludt, de nem is volt ébren... mintha... meditált volna... azt hallottam, a keletiek szokták ezt, de még nem láttam sose... ez az ízé... a transz, vagy mi... Felügyelő úr, csak egészen rövid ideig haboztam. Aztán attól félve, hogy magához tér abból a révületből, vagy miből, fogtam a barátom kését, és a szívébe döftem... Azt hiszem, az utolsó pillanatban még feltámadt bennem a düh is... – Wiltz töprengve elhallgatott. – Olyan... – folytatta vontatottan... – Olyan érzés kerített hatalmába, mint a háborúban... ott az ellenség! Döfd le a szuronnyal! Úgy dőlt el, mint egy báb. Mint a gyakorlótéren a szalmával kitömött bábu. Mintha álmodtam volna az egészet. Ott feküdt a padlón, és mosolygott... akár egy bábu. Azt hiszem, megrémültem, hogy mégsem öltem meg. Mindjárt felkel, és kidob a kajütblakon! Pánikba estem, és elfutottam, még az ajtót se csuktam be...

A felügyelő fáradtan hallgatott. Mit kezdjen ezzel a históriával? Hogy adja be ezt a nyomozóknak... ki fogják röhögni...

Kurgan „megölése”, Gisela Valdez szemszöge

Amikor megpillantotta Wiltzet a folyosón Kurgan kajütje felé menni, rögtön tudta, hogy valami készül. A kockafejű, szőke német széles arcán rettentő elszántság és vibráló idegbaj ült. Valamit tartott a kezében... valami hosszút és nagyot.

– Nincs is magánál! – állapította meg gyorsan utána osonva. A felszállás előtt elolvastatták vele Wiltz aktáját. Tudnia kellett róla, mint minden személyről, aki valaha találkozott Kurgannal, és túlélte. Nem sokan voltak. Wiltz a háborúban látta Kurgant harcolni egy másik halhatatlannal. Szerencséjére nem tudta, hogy minek volt tanúja, csak az okozott neki traumát, hogy Kurgan gázálarc nélkül rohangu a csatamezőn, miközben a levegőben több volt a foszgén, mint az oxigén. Jól dokumentált eset volt, alaposan megismertették vele.

– Az útitársa lesz, a fő célpont mellett tartsa szemmel, s ha lehet, próbáljon meg új részleteket kiszedni belőle!

Ezt mondák neki. Ez volt a feladata. Henry tapasztaltabb lévén más célt kapott. Gyanította, hogy lesz még egy másik halhatatlan is a fedélzeten... akkor finom kis harc lesz nagy emberek közt a vihar leple alatt! Eltökélte, hogy végignézi! A németet rögtön beszálláskor sikerült azonosítania, de aztán szem elől tévesztette, mert Kurganra koncentrált. Victor Kurgan. Nem véletlenül kapta feladatul. Az anyja, Cornelia Valdez apáca volt abban a rendben, mely többek közt leprásokat ápolt Afrikában. John Brunner nem leprás volt, hanem szellemlátó, és az anyja ápolta, amikor valami csúnya átokban lassan haldoklott. Egészen addig, amíg Kurgan meg nem látogatta. Később az anyja megtudta, hogy a halhatatlanok egyik legveszélyesebbje csaknem minden mágiát képes kioltani maga körül a pusztá megjelenésével. Valamint mélységesen gyűlöli, és sportból irtja a „varázstudókat”. A későbbi apját is ezzel a céllal kereste meg betegágyánál, de látva állapotát, nem fecsérelte rá az időt.

Amikor ő is figyelő lett, mint az anyja, megtudta, hogy egy vonat robbantottak fel arrafelé, ami az angoloknak szállított utánpótlást, embert és muníciót. A sikeres akció után Kurgan és maroknyi búr gerillája felszívódtak. John Brunner pedig felépült, elcsábította – nem vitás, mágiával – és teherbe ejtette az apácát, aki odaadón ápolta. Noha létezését neki köszönhetette, épp úgy, mint a képességét, gyűlölte. Az anyja kilépett a rendből, és amikor a figyelők kikérdezték, belépett közéjük. Az ő munkáját folytatta most. Amennyire gyűlölte az apját, úgy imádta a Kurgant. A feletteseinek tetszett a lelkesedése, és nagyon remélte, hogy nem vettek észre semmit. Ugyanis számára a Kurgan nem csupán a szenvedélyes vizsgálódás tárgya volt, a szakterülete... szerette Kurgant, szerelemmel! Szexuális fantáziáinak java a hatalmas, sötét hajú alak körül zajlott, és hosszú éveken át szinte cölibátusban élt emiatt. A felettesei aggódtak, mert azt hitték, csak a munkájának él. Zaklatottsága akkor szűnt meg, amikor sok évvel ezelőtt vállalt egy rizikós feladatot. Szajhának álcázta magát, és az információszerzés örve alatt valóra váltotta a beteges vágyát: szeretkezett a Kurgannal! Különös, vad élmény volt, melyről azóta is álmodik, és nem adta fel a reményt, hogy egyszer még repetázhat.

Wiltzet követve bonyodalom támadt, amikor egy tengeribetegnek látszó utas szinte ráakaszkodott, és siránkozva kérte, kísérje a kabinjába. Először megpróbálta elhárítani, de a külföldinek látszó fickó

hangosan kérlelte, így magába szitkozódva támogatni kezdte. A manus rátehénkedett, és átölelte a nyakát, amit hiába próbált lefejtetni, közben valószínűleg oroszul a fülébe gagyogott. Amikor viszont fogdosni kezdte, rájött, hogy átvették, és egy hatalmas pofonnal a padlóra küldte az ipsét, aztán futva indult vissza. Közben, bár dühös volt, arra gondolt vágyakozva, hogy Kurgannak nem csak ezt túrné el.

Amikor a halhatatlan kabinjához ért, látta, hogy az ajtaja résnyire nyitva van. A hajó éppen megbillent, elkapta az ajtót, és benézett. Tudta, amit tudott, látta is már Kurgant visszatérni, de mégis elszorult a szíve a látványtól. Az óriási kés groteszkül állt ki a halhatatlan szívéből. Azon töprengett érdemes e kihúzni, ám ekkor lépteket hallott... Riadtan nézett körül, a lelepleződés nagy szégyen volt a figyelők rendjében, sokszor a karrier végét is jelentette. Az ajtó mögé bújtt, így aki benézett, őt nem láthatta. Sajnos azonban a szoba foglya lett, mert az ajtót becsapták, és a rugós zár zárt. Az első ijedelem után megértette, hogy ez a nagyszerű alkalom, a „halott” Kurgan dokumentálására. Munkához látott, a speciális fényképezőjével egy sereg fotót készített. A kamera olyan kincs volt, amiért szinte az életét adta volna, a Figyelők szövetségén kívül senkinek sem volt a földön ilyen kisméretű fényképezőgépe. Évekkel ezelőtt fejlesztették ki, és ezzel félelmetesen növelték a figyelés hatékonyságát. Elmerülten jegyzetelt, amikor zajt hallott közeledni, ideges beszélgetést. Az ajtó mögötti résre pillantott, Kurgan kardjának rejtékére. Az imént fotózta le, benne a pallossal. Csak egy pillanatig habozott, és elkezdte magát betuszkolni oda. Amikor Novaeu belépett, akkor húzta magára a fedelet, egy rést hagyva, hogy levegőhöz jusson. Mivel a Kurgan halálrévületben volt, nyugodtan használhatott mágiát. Be is vetette a magát keménynek hívó, de befolyásolható felügyelő ellen, közben megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni a csövek és Kurgan óriási pallosa között úgy, hogy lehetőleg ne vágja meg magát. Alighanem kissé túllőtt a célon, és némiképp meglötytyentette a derék nyomozó agyát. De hát rögtönöznie kellett.

A résen át jól látta, ahogy Novaeu letérdel, és vizsgálja Kurgant. Sejtette, hogy a nyakát nézegeti, azt is, hogy miért. Egyszer el akarta kapni a halhatatlant, de persze csúnyán felsült vele. Amikor felállt, látszott rajta, hogy oda a nagy mellénye, ez nem csak az ő műve volt. Kurgan még odaáról is hazavágta a felügyelőt... Sajnos az ajtót újra bezárták, így folytatódott a kényszerfogsága a kabinban. Óvatosan kikászálódott, közben megsajdult a hasa. Hitetlenkedve rázta meg a fejét, a Kurgant bámulva epekedőn.

– Én beteg vagyok – állapította meg csüggedten, felizgult a halálba révült Kurgan látványára! Ismét, de már nem dokumentáló szándékkal guggolt mellé, hosszan nézte a gúnyos mosolyt.

– Victor drágám! Mit tett veled az a seggfej? – Fölébe hajolt, és megcsókolta a sokak által rettegett mosolyt... hosszan, vágyakozva.

A vékony, filigrán nő ráfeküdt a robosztus halhatatlanra, és sóhajtozva átölelte, vigyázva, hogy ne vágja meg magát a bozótvágó élével. Ha egy másik figyelő ezt látta volna, és jelentést ír róla, Gisela Valdezt azonnal kivágják a rendből... de nem látta senki. Elhatározta, hogy kihúzza belőle a kést. Ez a legkevesebb, amit megtehet érte, a rajongójaként és figyelőként... A hatalmas kardot kivette a rejtékéből, és az ágyra dobta. Bizarrul mutatott az ősi fémtárgy a modern kajütágyon. Meg kellett tennie, mivel ha a Kurgan magához tér, nyilván a kardja is kelleni fog neki, de ő csak abba az odúba tud elrejtőzni. Akármenynyire is imádta Kurgant szemtől-szembe nem akart vele találkozni. Aztán kihúzta a pengét az óriás mellkasából. Kicsit erőlködni kellett, de csak sikerült. Ilyen az, amikor veterán gyilkosok ölik egymást, nem végeznek fél munkát. Az átalakított bökővel a kezében ott állt Kurgan felett, aki máris elindult a túlpartról vissza. Enyhe pánikban kezdte magát visszagyűrni a burkolat mögé, és ebben a nála lévő nagy kés is akadályozta. Azért időben sikerült, de még borzongva látta, amint Kurgan zavaros szemekkel felül. A vágó és a rettegés szorításában várt, nem bírta magára húzni teljesen a fedelet, mágiát viszont nem mert bevetni. Ha megérezné, azonnal teljesen magához térne, és akkor neki annyi!

A halhatatlan macskaszerűen nyújtózva tett néhány bizonytalan lépést, közben láthatóan erősen törte a fejét. Aztán kilépett a szűk horizontjából, és nem látta, csak hallotta. Valamit pakolászott, de nagyon! Nyikorgást, recsegést hallott, és valami szöszmötölést, ami teljesen olyan volt, mintha egy pokrócot tekernének össze. Aztán a hangokból ítélve Kurgan kinyitotta az ablakot, és megint csinált valami fontosat, de nem tudta mit, és nem is mert kinézni. A tompa zaj, és egy recsegésszerű hang, ami elég talányos volt, miközben a gyilkos fegyvert szorongatva, zaklatottan és felizgultan fülelt a Föld egyik legádázabb halhatatlanjára, legszívesebben felnevetett volna. A felügyelő vissza fog jönni, mit tesz vele Kurgan, és vele, ha rátalál? Nem látta, csak hallotta. Kurgan nyögött, mintha nehéz terhet cipelne, és egy ismeretlen, kétségkívül ősi nyelven káromkodott. Újabb motoszkálás, hajmeresztő közelségben... az ajtó? Aztán egyszerre csak csend lett. Nem mert kinézni attól félve, Kurgan tudja, hogy ott lapul, és csendben vár rá.

Ekkor kulcs fordult a zárban, és az ajtó kitárult. Döbrent kiáltás hallatszott, aztán ajtócsapódás, kulcszörej. Csend. A matróz meglátta a Kurgant? Nem, akkor már nem élne... Inkább nem látta meg, ami szintén elég bizzarr lehet, ha egy halotról van szó. Ekkor lebénult, mert a látóterének szűk horizontján ismét feltűnt a Kurgan olyan magabiztosan, hogy az iszonyat jéggé fagyasztotta a szívét. Vigyorgott! Valami megvilant, és ott benn kucorogva szinte érezte a szelét annak a hatalmas pengének. A fém suhogása a rémálmok zaja egy szűk lyukban állva. A halk mély nevetéstől az ájulás kerülgette. Ismét mozgás, megint az ajtó...? Csönd, hosszú csönd. Most már kinézett. A Victor elment, húha! Ő viszont itt van a bajban. Visszahúzta a fedelet.

– Csak nyugi! – biztatta magát. Victor nincs itt, tehát használhat mágiát! – Rajta, kiscsibe, tedd magad láthatatlanná! – Elmerült a koncentrációban, és egy olyan erős mentális védőburkot növesztett maga köré, ha Kurgan itt lett volna, a pusztá kezével tekeri ki érte a nyakát. Ja persze, Victor jelenlétében nem is sikerült volna ilyen jól. Ismét nyílt az ajtó. A felügyelő olyan esetlenül téblábolt, hogy Gisela megsajnálta kis-sé. Kutakodni kezdett, de az ő rejtekhelye felé még csak nem is nézett, és végül maga elé dűnnyögve távozott. Kimászott, de inkább kiesett a rejtett történelem leghírhedtebb kardjának rejtekéből, kis híján felnyársalva magát egy kardszerű bozótirtóval. Újfént megállapította, hogy teljesen begerjedt az átéltektől... Már lenyugodott, higgadtan átgondolta az egészet. A „halott” Kurgannal való enyelgésén kívül mindent leír... esetleg még azt is... külön. Halála után felbontandó! Sőhajtott.

– Istenem, Victor!

4. rész: Következmények

A kudarc

Henry Novaeu felügyelő, a francia rendőrség egykori, megbecsült nyomozója kissé rosszkedvűen bámulta a zsebóráján a mutatókat. Az idő még viharosabbra fordult, a nagy hajó érezhetően himbálódzott. Az utasok visszavonultak a kabinjaikba, a kapitány fegyveres őrköt állított a fedélzetre. Gibraltár felé közeledtek, meglehetősen cifrának ígérkezik az átkelés. A Calais-i hatóságok nem sokat vizsgáldtak, lévén egy híres detektív számolt be nekik. Henry Novaeu keserűen nézett a borotválkozótükrébe. Ez a Wiltz megölte Krugert azért, amit hite

szerint tett. A gyilkosság megtörtént, de bizonyíthatatlan, mert a hulla eltűnt. A szőnyeggel együtt, ami módfelett zavarta. Úgy döntött, tűnjön el a tettes is, így legalább lesz valami értelme az egésznek. Józan ésszel felfogható értelme. Hazudott, mert csak így menthette meg a reputációját. A főszerepet a bosszúvágy, a harag kapta, és így az érthetetlen részek elsikkadtak.

Biztos, hogy meghalt ez a Kruger? – kérdezte magában... igazából nem volt benne biztos, elvégre azt a nyaksebet is túlélte, bármilyen képtelenségnek tűnt. Ki volt ez a Mr. Kruger? Mit csinált a háború előtt? És a háborúban? Akárhányszor idáig jutott, megtorpant. Stevenson könyve jutott eszébe, a „Dr. Jekyll és Mr. Hyde”. Kruger általa ismert arca vajon melyik lehet? Úgy érezte magát, akár J. G. Pattkins valamelyik regényhőse, a megoldása erőltetett és logikátlan. Azt állította, az őriült tettes megölte Krugert bosszúból, aztán a leleplezés után a tengerbe ugrott. Micsoda marhaság! De muszáj volt. Hiányzó gázalacról, bajonettekről, kardokról és egymásnak odakiabált egoista halandzsákról nem szólt ez a történet. A háborút is csak felületesen érintette. Ezen kínos otrombaság miatt végig rejtegetnie kellett a németet. A veterán zokszó nélkül viselte el a kényelmetlenségeket egy ládában.

– A háború ennél rosszabb volt – mondta.

Szégyen, gyalázat! Még szerencse, hogy hittek neki, mert akár egy védőügyvéd, úgy adta elő az esetet. Jól beszopták ezt a dajkamesét. Nem vizsgáloztak hosszan, azt is ő irányította. Hittek neki, de csak a jó híre miatt... illetve... volt valami zavaró ebben az egészben, a Calais-iak rutinszerű bólogatásában, ahogy „rekonstruálta” az esetet... fura volt, az szent!

Felsőhajtott. De hogy fog ezentúl a tükörbe nézni? A vihar dobálta a hajót, a felügyelő elképzelte, ahogy az utasok nyugtalanul forgolódnak. És Wiltz? Vele nem lesz baj, ő szépen meghúzza magát a raktárban, ahová bezárta...

Hajcihó: Lövöldözés

A vízpárában és éjszakai homályban úszó fedélzet akár egy kísértethajóé. Egy árny vált ki a hullámzó ködből éppen akkor, mikor az Aeglos visszahullt egy hullámhegy tetejéről. A hajó orra belehasított a következőbe. Az egyszerre futni és lopakodni próbáló, valójában kétségbeesetten csúszkáló árny megtántorodott, egy vízoszlop söpört végig az alsó fedélzeten. A vízpermet felcsapott idáig, eláztatva az embert. Wiltz megállt, hogy kifújja magát, itt kinn, az ítéletidőben végre

megint biztonságban érezte magát. Odalenn a raktár mélyében valami zajlott, amiben nemcsak részt venni nem akart, de tudni sem róla. Átkozódva meredt az éjszakába, keserűen azon lamentálva, hogy ez a vihar esetleg tesz egy szívességet Novaeu-nak, és ténylegesen nyomtalanul eltünteti őt. A homályban, a fehér tajtékok előterében az egyik mentőcsónak sziluettjét pillantotta meg. A csónak ponyvája alatt kihúzhatja a vihar végéig! A csónakhoz araszolt, és elgémberedett ujjával megpróbálta kibogozni a ponyvát rögzítő kötelet, közben a háborúra gondolt, amikor a senki földjén kúszva a szögesdrótot vagdosta. Azon kapta magát, hogy szívesebben lenne ott, mint itt. Végül sikerült annyira meglazítania, hogy be tudott mászni...

Wiltz szökését az tette lehetővé, hogy az egyik utas kívülről kinyitotta a raktár ajtaját. A férfi magas volt, arca, mint egy ókori gránitdarab, nem olyan viharvert, viszont olyan rideg. A sokat megéltek kemény és hideg nyugalma ült a sötét szemeiben. Módszeresen látott hozzá a kereséshez. Óvatos volt, figyelmes, és nem csapott zajt, ezért tudta figyelemmel kísérni a második érkezőt, aki sokkal feszültebb és zajosabb volt nála. Nem őt kereste. Nyugodtan követte, ahogy idegesen kutakodott. Végül úgy ítélte meg, közbe kell lépnie, ezért a zakója zsebéből egy Luger típusú pisztolyt vett elő, és rászegezte a keresgélőre.

– Állj! – szólította meg angolul. A kiejtésén érződött, hogy nem ez az anyanyelve. A másik férfi meglepetten hátrahőkölt, és belebámult a fegyver csövébe. A férfi hangja lágy volt, az arcával ellentétben. Akihez szólt, döbbenet meredt rá, az arcán komikus rémület és nagy adag értetlenség tükröződött. Amikor nagy nehezen megszólalt, csak szálnalmas mekegésre futotta.

– Kur... Krüg... Kuuu...

A fegyvert tartó férfi is meglepődött, az arcára ez ki is ült, de a fegyvert tartó kéz meg sem rebbent.

– Honnan tudja a nevemet?

Hartyg Wynands figyelő csuklott egyet, és szájtátva meredt rá. Tudta, hogy ezt nem ússza meg, ha egy figyelő találkozik a Kurgannal, akkor halott! A képekről jól ismert arc figyelmesen nézte, de ez valahogy egy ügyész arcát juttatta az eszébe.

– Ki vele, mit keres itt!?

Wynands kezdett magához térni, vett egy mély levegőt, és újra végigmérte az előtte állót. Ez az ember nem a Kurgan! Borzasztóan hasonlít rá, de nem ő! A legfontosabb különbség a hangja volt. Lágy, de mégis határozott hang, amolyan kihallgató hang. Tudta, hogy Kurgan hangja eleve mély volt, de mióta Ramirez megvágta a torkát, rekedt is.

– Tegye fel a kezét, forduljon meg! – A hang parancsoláshoz szokott, határozott és nyugodt, amitől a letartóztatott beletörődik sorsába. Wynands csak hónapokkal később tudta azonosítani ezt az embert Ludwig Krügerként, az RSHA tisztjeként, amikor a genfi leszerelési konferenciáról készült képeken a német küldöttséget nézegette. Most azonban csak azt tudta, hogy van a világon egy szinte tökéletes Kurgan hasonmás, és ezt neki jelentenie kell. Gondolkodás nélkül rávetette magát a férfira, elővigyázatosan oldalvást ugorva, hogy kikerüljön a pisztolycső elől. A férfi nem lőtt, hanem profi módon a halántéka felé sújtott. Wynandsnak szerencséje volt, mert ügyetlenül ugrott, és beleütközött egy jókora csomaghalomba, ezzel elkerülte a fejére mért ütést. Viszont a bal karja elzsibbadt, tovahemperedve megpróbált fedezékbe gurulni. Nem lőttek rá, sőt a férfi már másfelé figyelt, mert megpillantotta Wiltzet, aki kifelé iszkolt a nyitott raktárajtón. Rá sem lőtt, eltette a fegyvert, és utána eredt. Ekkor azonban meglepetés érte, mert rá viszont lőttek, a raktár másik végéből, fatálisan célt tévesztve. A hasonmás ruganyosan előre vetődött, és a figyelő a lövés irányába nézve megpillantott egy árnyat. Ahogy megmozdult, ismerősnek tűnt, de a neve nem jutott eszébe. Emlékezett, olyan oroszosnak érezte, amikor másvalakinek bemutatkozott, de most nem is volt fontos, a kezében füstölgő, hosszú csövű forgópisztoly viszont annál inkább.

– Egy 44-es Colt – mormogta Wynands.

A Kurgan hasonmás kivárt.

A Lugerrel precízebben lehet lőni – gondolta. Újabb lövések dördültek, de az ipse nagyon rossz lövő volt, esetleg be volt tojva. Erről jutott eszébe: vajon kitört-e már a pánik az utasok közt? Novaeu hogyan fogja majd ezt kinyomozni, mi? Ezen a ponton elvigyorodott. Az utasok békében szunyókálnak, és semmit se vesznek észre. Odakinn vihar dühöng, akár ágyúkat is lehetne sütögetni. Ez volt az a pillanat, amit akár nevezhetünk megérzésnek is. Rájött, hogy ehhez az egészhez neki semmi köze, jobb, ha ebből kimarad. Rohanva indult a kijárat felé. A Kurgan hasonmás nem foglalkozott vele, fölemelve tartotta a Lugerét, és lőtt, háromszor, rendkívül precízen, ugyanabban a szögben. A hang, a száraz, roppanó durranás, a Luger eltéveszthetetlen zaja... azonban nem stimmelt valami! Az agya lázasan dolgozott, s amikor eredményre jutott, azt meg nem hitte el. Ez tévedés, nincsenek 45-ös Lugerek! De ez a hang 45-ös volt, ehhez jól értett, túl sokat hallott különböző kaliberű fegyvereket elsülni. Azt is tudta, hogy a Lugerek régebben 30-asok, vagy mostanában max. 39-esek. Ez a hang viszont eltéveszthetetlenül 45-ös volt. Te jó ég! A németek gyártanak 45-ös Lugert!?

Hirtelen még egy lövés csattant, egy 45-ös lövedék szólt a Luger nyelvéen. Megtorpant, döbbenet.

– A fenébe, mi folyik itt?

A másik újra tüzelt, kilőtt egy egész tárat, míg a német válaszul csak egy golyót küldött neki. Csend, szinte látta a fickót, ahogy remegő kézzel betáraz a coltba. Néhány újabb lövést hallott... egy harmadik fegyver? Kissé megzavarodva sietett tovább. Óvatosan haladt, takarásban próbálva maradni, nem akart golyót kapni a hátába. Amikor a figyelő kilépett a raktárból egy, egyetlenegy újabb lövést hallott. Megtorpant. Ez talált, a zsigereiben érezte... csönd. Hirtelen még egy lövés. Ez is negyvenötös volt... Rémülten fülelt. A vihart kivéve halálos csend lett, szörnyű csend. Iszonyodva a sötét raktár felé pillantott. Egy 45-ös Luger, bassza meg! És ez egy kegyelemlövés volt... vagy inkább kivégzés! Futás!

Beszélgetés a helyszínen

A raktárban csönd volt. Két ember állt egymással szemben, a két életben maradt. Az egyik nyugodtan, érdeklődő várakozással, míg a másik reszketegen, közel a hisztériához a döbbenettől és a sokktól. Gizela Valdez remegő szájjal bámulta az előtte álló férfit, akinek a kezében egy kiürült Luger füstölgött. Nem a fegyver döbbsenette meg, nem is az, amilyen hideg magabiztossággal lelőtte a mögé bújó alakot, miután ő őt elkapta. Döbbsenét a hasonlóság váltotta ki. Az előtte álló kétségtelenül nem Victor Kurgan volt, ámde fantasztikusan hasonlított rá. A termete, az arca, még ahogy ott állt, a testtartása is! Hosszú másodpercek óta képtelen volt kinyögni a megmentőjének egy köszönömöt, csak bámult rá. Amaz ettől némileg tanácstalan lett, valószínűleg azt hitte, a sokktól kukult meg, ezért óvatosan megszólalt.

– Kérem, nyugodjon meg, elmúlt a veszély – a hangja határozott és lágy volt egyszerre, Valdez szinte elolvadt tőle.

– Köszönöm! – nyögte ki végre kissé reszelősen.

– Nem esett baja? – érdeklődött a férfi.

Valdez megrázta a fejét.

– Nem. Jól vagyok, köszönöm! Ki volt ez? – kérdezett vissza.

Rövid szünet után érkezett a válasz, és Valdez megérezte, hogy férfi többet tud, mint amennyit mond.

– Nem tudom, csak azt, hogy aki egy kívülállót ártatlant pajzsként használ, és így akar elszökni a harc elől, az egészen biztosan bűnöző.

Tudja, hogy bűnöző, de nem akarja, hogy én is tudjam – állapította meg magában Valdez.

Amikor belépett ide a kockafejű németet keresve, gyanútlanul, először ez az arrogáns coltos ipse nyomta a fejéhez a pisztolyát. Valószínűleg tűzpárbaj kellős közepébe csöppent bele. Aztán, amikor megpróbált a fedezékében kihátrálni egy, a Kurganra megtévesztésig hasonlító alak precízen leszedte róla, akár egy bogarat. A támadója nem halt meg azonnal, így a megmentője közvetlen közről, hidegen fejbe lőtte. Mindez iszonyatos volt, és lenyűgöző... Igen, lenyűgözte a férfi, és azon kapta magát, hogy máris beleszeretett. Megrázta a fejét. Madre mi dios! Most mi lesz? Máris azon törte a fejét, hogyan csábítsa el a megmentőjét. Tudta, hogy akarja ezt a férfit, és nem csak azért, mert annyira hasonlít a Kurganhoz. Ő az igazi...! Téboly! Csuklott egyet. Ahogy beszélt, az angolt kissé darabosan ejtve, mégis lágy tónussal, máris tudta, hogy a megmentőjének hazája valahol északon van. Svéd? Német? Elhatározta, hogy rákérdez, bár érezte, hogy ezzel kockáztat.

– Bocsásson meg, ön német?

A férfi végigmérte, kutatóan, de nem úgy, ahogyan a férfiak szokták a nőket, kissé megijedt ettől a pillantástól.

– Igen, Fraulein, német vagyok... gond?

Hevesen megrázta a fejét, hogy elszédült bele.

– Nem, dehogy, félre ne értsen, csak a kiejtése.

A férfi mosolyogva biccentett, szívdöglesztő mosolya volt.

– Még gyakorolnom kell ezek szerint.

Még egy német, de ez sokkalta szimpatikusabb, mint Wiltz – állapította meg elégedetten. Ő is elmosolyodott.

– A kiejtése hibátlan, csak érződik rajta az észak.

A férfi bólintott, érezte, hogy ezt bóknak veszi.

– Távoznunk kell, Fraulein – vetette fel a férfi. – Nem kellene szólni erről valakinek? Annak a rendőrnek...

Sóhaj.

– Sajnos nem lehet.

Ismét sóhajtott. Imádta ezt a tépelődő sóhaj!

– Nézze, fedésben vagyok itt, és nem szeretnék dekonspirálódni...

Valdez tátott szájjal bámult rá.

– Ön kicsoda, valami elhárító, ügynök?

A német szótlánul bólintott.

– A német kormány elhárítója?

A kérdezett halkán nevetni kezdett, kissé lenézően gúnyos göcögés volt ez, aminek az éle nem felé irányult.

– Nem, Fraulein, még nem! Egy parlamenti párt biztonsági tagja vagyok... – a nevetése megvetővé vált, és Valdez megborzongott.

– A demokrácia lényege, hogy a pártok és programok versenyeznek – a férfi hangja csúfondáros volt, és Valdez önkéntelenül rávágta.

– Jónak mondja, Spanyolországban királyság van.

A német abbahagyta a gúnyos nevetést, és figyelmesen nézett rá.

– Tehát ön spanyol?

A figyelő bólintott, fogalma sem volt róla, mit kezdjen ezzel a Kurgan hasonmással, aki szerinte a német nemzetiszocialista munkáspárt ügynöke, de hogy halálosan szerelmes belé, az biztos. Hogy mit írjon róla a jelentésében, arról halovány elképzelése sem volt. Attól tartott azonban, nem lehet megkerülni a kérdést. Láta, ahogy Wynands kisprintelt Wiltz után, így ő is tud a Kurgan hasonmásról. Ismerte Arthur Wynands figyelőt, ha nem is személyesen. Nagy híre volt az ipsének. Automatikusan megjegyezte:

– Igen, a demokrácia az eszmék és ideák szabad versenyzése.

A férfi udvarias mosollyal biccentett.

– Ó igen, és az ellenséggel szembeni hatékony harc megköveteli, hogy megismerjük annak működését.

Ez a kijelentés már egyáltalán nem lepte meg.

– Ön a demokrácia ellensége? – kérdezte tőle érdeklődve.

A férfi mosolya megmaradt, de a szemeiben vad tűz lobbant.

– Én másként fogalmaznék: a demokrácia az ellensége Németországnak.

– Akkor ön itt ellenséges terepen van, nekem mégis leleplezte magát, bennem megbízik?

A férfi ismét szélesen elmosolyodott. Amellett, hogy ez egy meleg, emberi mimika volt, valahogy ott lappangott benne a Kurgan félelmetes cápamosolya. Ettől Valdez ismét izgalomba jött, és a szerelem úgy perzselte, mint a láva.

– Igen, Fraulein, bízom, bár én se tudom, hogy miért. Talán azért, mert tartozik nekem az életével...

Erre lecsapott.

– Na és ha más is van benne? – tette fel a kérdést úgy, hogy igyekezett minden női és mágikus rafinériáját belesűríteni. A hatás nem maradt el, a német elbambult a mentális csapástól, és most először jött zavarba. Megzavarodva, furán pillogott a nőre, aztán az egyetlen kínálózkodó menekülési útvonalat felfedezve gyorsan rá is lépett. Arra az útra, amely egyben csapda is volt, és Gisela Valdez ölelése felé terelte.

– Most ajánlatos lesz távoznunk, Fraulein... ööö... meghívhatom egy italra...?

A túlélő figyelő: menekülés

Arthur Wynands a dühöngő viharban evezni próbált, miközben Wiltz kétségbeesetten ugyanezt tette. A hajó hatalmas teste, mint egy roppant fémszörny magasodott fölējük, a hullámverésben azzal fenyegetve, hogy apró forgácsokra zúzza a lélekvesztőt. A két ember szitkozódva-káromkodva próbált biztonságosan eltávolodni a hajótól azután, hogy becsapódásszerűen lezuhantak az örvénylő vízbe. A mentőcsónakban didergő németet gyorsan megtalálta, főleg, mert nem volt hova mennie, és csak ott lehetett viszonylag biztonságban. Némi dulakodás és ordítozás tört ki kettejük közt, amikor feltépte a ponyvát. Vadul csépelte a német és üvöltött, alig tudta neki a fülébe ordítani, hogy Kruger a nyomában van.

– De meghalt, én öltem meg! – bömbölte Wiltz.

– Feltámadt! – ordította vissza ő. Nem gondolta volna, hogy ezt a német el is hiszi, de az idő sürgetett, és neki nem volt jobb ötlete.

Wiltz azonnal megdermedt, üveges szemekkel meredt rá.

– Tudtam! – motyogta rémülten.

Most kell kiütni a fickót! – gondolta, s máris duplázott.

– Nem is egymaga jön utánam, van egy másik Kruger is!

– Micsoda?! – hüledezett Wiltz.

– Egy honfitársad, aki kiköpött Kruger. Nem tudom, melyik ér ide előbb, de az egyiknek nagy kardja van, a másiknak meg 45-ös Lugere! Szerintem pucoljunk!

Ez már sok volt Wiltz-nek, pánikba esett, és azonnal el akart tűnni. Buzgón segített neki a lélekvesztő leereszkedésben. A kilógatás után ő volt az, aki elvágta a rögzítő kötelet. Zuhanásuk a mélybe pokolbéli liftnek tűnt egyenesen a tenger fenekére. Hogy nem tört porrá a lélekvesztőjük abban a zuhanásban, és aztán a viharban, sosem volt képes megemésztetni. Ekkora adag szerencse nincs is! Ő tudta, ha Kurgan úgy dönt, hogy el akarja kapni őket, semmi esélyük. A német is izgatta. Ki a fene lehet, na és az a Luger!? A tanút akarta menteni a szövetségnek. Novaeu kezdjen amit tud ezzel az egésszel. Most aztán lesz végre hulla is, nem csak rejtély. A Kurgan hasonmásról tudnia kell a szövetségnek, mert figyelniük kell, meg kell tudniuk, ki ő...! Ebben a pillanatban, mint egy sugallatra, felpillantott, és iszonyodva megdermedt. Odafönn a sötét fedélzeten a korlátnál egy még sötétebb alak

állt, és őket bámulta. Wiltz önkéntelenül követte a tekintetét, aztán nem emberi, rémült vonító üvöltésben tört ki. Kurgan nézett le rájuk! Wynands nem tudta eltéveszteni a baljós árnyat. A sötét sziluett, akár egy gránitszobor, mozdulatlanul állt a dühöngő elemek közepén, csak a haja lobogott vadul. Egy hosszúkás és fényes csík villant az alak mellett. A megbillenő fedélzeten az egyik viharlámpa fénye tükröződött az ezüstös tárgyon. A halovány tükröződés

egy pillanatra hiányos, szórt fénnel lobbant el az alakon, ettől olyaná vált, mint egy modern, absztrakt szobor, amit senki se ért, de mindenki tisztel. Wynands tisztában volt vele, ha úgy dönt, képes utánuk ugrani, a vihar, a tenger neki mit sem árthat.

– Evez! Evez, az anyád keservit! – próbálta túlüvölni a szelet.

A németet nem kellett biztatni, hisztérikus arccal, őrült módjára csapkodta a vizet, köpködte a tátott szájába került vizet, és valószínűleg ordított, de nem hallatszott semmi, csak a szél...

Az Aeglos lassan távolodott tőlük, és a sötét árny kitaróan figyelte őket. Wynands később ellenállhatatlan röhögő ingert érzett, ha felidézte ezt a pillanatot. A társai nyilván azt hitték, a nem múltó sok okozta ezt a hamis jókedvet. Nem érdekelte, mit gondolnak. Mindig az járt a fejében ilyenkor, Kurgan figyelt egy figyelőt, kéjesen lubickolva annak félelmében...

Serkentés a fedélzeten... és a vihar

Kurgan a távolodó csónakot nézte. A benne ülő két alak a pánik sötét vermében fulladozott, nem csak a viharban. Bagatell ügy! Neki most más dolga van, minthogy ezekkel a kismenőkkel foglalkozzon. Ha megléptek, hát megléptek! Annál jobb, a főfeladatra tud koncentrálni. Mélyet lélegzett a hidegen süvítő, vízzel telt levegőből. Áramütésként járta át a bizonyosság, hogy a másik valahol mögötte lapul. Ahhoz hasonló volt, mint amit egyszer régen, a fekete erdő mélyén érzett, egy fogadóhoz közelítve. Bár konkretizálni nem tudta, azt azonban igen, hogy itt van a fedélzeten,

és őt nézi. Bizonyos volt benne, hogy attól a pillantástól némelyik ijedősebb halandó azonnal szörnyethalt volna. Az üvöltő vészcsengő jelezte benne, hogy a rajta függő tekintetben semmi civilizált, semmi emberi sincs. Pontosan tudta, miféle nézés ez, már találkozott ehhez hasonlóval. Az emberiség hajnaláról itt maradt korcsok néznek így az utánuk jövőkre. Először egy árnyék moccan meg a vízfüggöny mélyén. A folt emberinek látszó alakot öltött, meglepte, milyen kistermetű. Az ember-szerű folt maga előtt tartott egy hosszú, fekete csíkot, ami túl nagyra és túl nehéznek hatott a kezében. Elmosolyodott, bizonyos volt benne, hogy mestere annak a fegyvernek. Volt rá elég ideje, hogy kitanulja. Az üvöltő vízfüggöny furcsa mód egyfajta csendet hozott, a világűr némasága a vihar mélyén. A folyamatosan ömlő vízből előbukkanó kicsiny alak... egy nő!

– Hmm, már megint! Mindig a nők okozzák a legnagyobb meglepetést.

Akár a múltban, sokszor látott égő falvak füstjéből kilépő barbár, a diadalittas, pusztítás után... a múlt itt ragadt szörnyalakja. Egy halandó összeomlott volna a látványtól: a vicsorgó félelmei arcról lefoszlott minden nagy műgonddal eltanult civilizáció, visszahúzódás. Egy brutális harcos, egy kegyetlen gyilkos állt vele szemben. Amúgy pedig egy takarítónő! Emlékezett rá, látta elsuhanni egyszer, és emlékezett a felvillanásra, amitől az izmai megrándultak, pupillái kitágultak, és izgatottan kereste a rejtjezt. Most aztán nem kell keresgélnie, itt van! Felé villantotta a védjegyévé vált cápamosolyt, ami olyan sokakat bosszantott már, s amitől annyian megrémültek... utoljára életükben.

– Viktor Kurgan vagyok az idők elejéről!

Szándékosan használta ezt a kifejezést, hogy bosszantsa a másikat. A vihartól nem tudta felmérni, milyen volt a hatás, de az őskori nő azonnal támadott, a hosszú, sötét vas a csillagtalan úr egy szelete, ahogy feléje lendült. Borzasztó erő volt a csapásban, másnak karját törte volna, ő csak nevetett.

Szóval nem beszélgetünk – állapította meg magában. – Így is jó!

A válaszcsapásától ellenfele megingott, elhajolt, és kiszabadítva a pengéjét egy álomszerűen szaggatott mozdulattal szúrta. A szürke vízoszlopba alagutat nyesett az előd feje felé. Bár kissé zavarta, hogy ennyire alacsonyra kell csapkodnia, hamar feltalálta magát. Olyan taktikát alkalmazott, mint a múltbéli harcmezőkön, amikor lábra ment. Ezek a vágások azonban az ellenfele fejét veszélyeztették, minduntalan el kellett hajolnia, hátraugrania. Próbálkozott az ezüstsávvá vált kardja megakasztásával is, de hamar belátta, hogy ehhez nem elég erős. Az elütései

elég jók voltak, csak éppen az ő nyers erejével nem tudott mit kezdeni. Akkor jutott egy kis lélegzethez, amikor a kardja megállt az egyik mentőcsónak fenekében. Ő nevetve rántotta ki, valósággal széthasítva a csónakot.

Mit csámcsognának ezen a figyelők! – gondolta kárörvendően.

Ebben a pillanatban az Aeglos lebucskázott egy hatalmas hullámon, ő, az ős és a szétszakadt csónak darabjai másodpercekig lebegtek az „égi vízben”. Ezt az időt sem tétlenkedéssel töltötte, támadott. Ferde vágását akkor csapta le a másik, amikor a hajó elindulva egy hullám hátán felfelé, „visszajött” a talpuk alá. A lendülettől a kard túlszaladt, és ez veszélyes volt, mert a másik kihasználhatta. Nagyot rúgott belé. Az hanyatt esve szánkázott lefelé a ferde fedélzeten. Kírántotta a padlóból a bele-szaladt pengét, és ugyanazzal a lendülettel utána ugrott. Az Aeglos felért a hullám tetejére, és egy kis időre megállt ott. Olyan volt, mintha a hajó kifújta volna magát a felfelé menet okozta erőfeszítés után. Egy kicsit billegett a tetején, aztán szinte belegurult a következő vízvölgybe. Ezt a pillanatot használta ki. Hárította az ősi nő csapását... élvezte a pengék egymáson siklását. A hajó „elszállt” alóluk. Ő a hajótól elrugaszkodva, részben a másik ütésének forgatónyomatékát is kihasználva pördült egyet, és egy súlyosat kaszált. Érezte, ahogy a pengéje csontot ér, aztán siklik tovább a légben, vízben... és immár vérben.

Az Aeglos alattuk úszott a fekete vízben, fehér tajtékot hasítva, ő pedig mosolyogva nézte a testtől elváló fejet, melynek arcára értetlenség kövült. Aztán zuhanni kezdtek, ő meg a torzó. Nyilván a fej is, de az lassabban, ezért úgy látszott, mintha ott maradna fenn függve. A torzó a fedélzetre hullt, őt viszont megállította egy hatalmas villám, kék volt, démoni, robajával az égbolt szakadt szét egy pillanatra. A hajó, bár a hullám völgyében járt, felugrott a gigászi erőtől, mely lecsapott rá, ami körülfonta, és belerohant az előtte tornyosuló hullámba. Ő ott lebegett felette, és mohón szívta magába a serkentést, közben vidáman rikoltozott.

– Gyere a papihoz, bébi! – üvöltötte a hajónak, mire az, mint valami engedelmes eb, kidugta az orrát a vízből, és felkúszott a hullám hátán a lába alá. Olyan puhán ért a fedélzetre, akár egy szőnyegre. Kacagott szívből jövően. Pillantása kereste a legyőzöttet, de annak maradványait rég elsodorta a vihar. Megkapaszkodott a korlátban, és az elemek tombolása közepette tovább nevetett, csak nevetett, nevetett...

Információk

A figyelők szövetsége aránylag gyorsan kiderítette később, mit keresett egy német ügynök az Aeglos fedélzetén. Otto Strasser, egy Prágában székelő renegát nemzetiszocialista egyik emberét hajszolta, aki, mint kiderült, Wiltz üzleti partnere is volt. A pikáns az volt, hogy a coltos ipse tévedésből lődözött a németre. Azt hitte, őrá vadászik, mivel szovjet kém volt, az osztrák nácik közé beépülve. Ezt Wynands csak évek múlva tudta meg, amikor a Kurgan speciális dossziéjában megtalálta J. G. Pattkins irodalmiságot sem nélkülöző regényeit, s hozzá az „író” több képét a húszas, harmincas évekből.

A Luger kicsit keményebb dió volt, mert a németek nem gyártottak 45-öset, sőt először el sem akarták neki ezt a többiek hinni. A szakmai önérzetében mélyen sértett Wynands azonban nem hagyta magát. Sikerült a végére járnia az ügynek. George Luger annak idején a 9 mm-es töltényt gyors, áthidaló megoldásnak szánta, a fegyverét ért kritika orvoslására. A 38-as kaliberű, 9 mm-es pisztolygolyó azóta sikeres világszabvány lett. 1904-ben a német haditengerészet hivatalos fegyverévé vált a 18 cm-es, 38-as Luger. Ez nagy sansz volt. Aztán 1907-ben az amerikai hadsereg egy tesztet végzett a nagy átütő erejű, 45-ösre alakított Lugerrel. A kérésre Luger két darab 45-ös kaliberű fegyvert gyártott az amerikai tesztre. A springfieldi fegyvergyárnál tartott bemutatón a 45-ös Luger elbukott. A kényes amerikaiaknak a saját fegyvereik felé hajlott a keze. A két 45-ös pisztoly közül az egyikkel ezer-huszonkétyszer lőttek, bekoszolták, nyüstölték, ahogy csak bírták, aztán a teszt végén George Luger egyszerűen eldobta. A másikat, a tartalékot nem használták fel. Az a fegyver ma egy magángyűjteményben van. Az eldobott pisztolyt valaki felszedte, aztán valahogy visszakerült Németországba. Ludwig Krüger hogyan jutott hozzá, azt nem sikerült megtudni, de szépen helyrehozta és karbantartotta...

Fin del episode

Henry Novaeu keserűen nézett szét a fedélzetén. Amikor mondókáját elmondta, ő sem volt meggyőződve. Mint egy rossz regényt, úgy darrálta el... a feltételezéseit. De hát mit tehetett, valamit mondania kellett! Az a súlyos élmény, amikor megpillantotta a raktárban „Pattkins” holttestét, még Krüger hullájánál is meglepőbb volt. Mit keresett itt „Pattkins”, ki ölte meg, és miért? Kissé szédülni kezdett, ahogy az „író” halálba torzult arcát nézte. A nyomok egyértelművé tették, hogy valakivel előzőleg tűzpárbajt vívott, aztán lelőtték. Nem csak messziről,

közelről is! Mint egy kivégzés! Csúnya látvány volt. Mint az amerikai regényekben, amikben a gengszterek háborúznak. Érezte, hogy ehhez neki se ereje, se kedve.

Na és a fedélzet! Persze a tegnap éjszakai vihar nagyon erős volt, a kapitány szerint szokatlanul erős. Két mentőcsónak nyomtalanul eltűnt, és a felépítmény is több helyen kárt szenvedett. Eltűnt egy takarítónő is az éjszaka. A nő alacsony termetű volt, és a légynek sem ártott. Valami fura, ázsiai neve volt, amit képtelenség megjegyezni. A másodtiszt szerint a nő valamiért kimehetett a fedélzetre, és a vihar egyszerűen lesodorta a tengerbe... Lehetséges, de neki valahogy erőltetett volt az egész, mint Pattkins valamelyik „könyvéből” kiragadott részlet. Baleset, na jó, az. De hogy Wiltz hova tűnt? És ki volt még a raktárban? Az utasok közül senki sem sérült meg, és mindenki remekül színlelte, hogy semmit se tud. Viszont a hisztéria tetőzött. Egy idős hölgy emlékeztette rá, hogy a nevére esküdött meg, mindent kiderít. Ezen a ponton nála is elszakadt a közmondásos cérna, és megkérdezte:

– Mit óhajt, hölgyem, mire változtassam a nevem? Talán Watsonra?

A kapitány ekkor lépett közbe, aki emlékeztette az utasokat arra, hogy az első esetet megoldotta a felügyelő. Az utasok lecsillapodtak, csak ő nem. Úgy érezte, elérkezett arra a pontra, hogy végképp szakítson egykori nyomozói életével. Még szerencse, hogy a Marseille-ek, amikor átvették az immár második ügyet, helyeselték a következtetéseit. Kissé túlbuzgón is. Nem volt mese, el kellett játszania egy hitvány Sherlock Holmes utánzatot. Keserűen idézte fel magában, hogy menyire nem szerette azt a pár Holmes történetet, amit olvasott, és hogy kifigurázta a „szuper” detektívet. Nem volt mit tenni, a gengszter-kém vonalat erőltette. Bár a kudarc érzete erős volt, azt is tudta, ez a gyenge mese nem is lehet túl messze az igazságtól. Csak azt nem tudta eldönteni a kevés ideje alatt, hogy mi a mese, és hol kezdődik az igazság. Ehhez nem a „mesterdetektív” intuíciója, hanem alapos nyomozás kellett volna, amire nem volt mód.

A Marseille-ek furán viselkedtek. Olyan kapkodós volt az egész, mintha tudnának valamit, amit ő nem, és nem is akarják, hogy megtudja. Az ösztönei azt jelezték, hogy az egész vizsgálat csak színlelés, és nagyon örülnek az ő „következtetéseinek”. Leginkább a ballisztikai vizsgálatot kapkodták el. Gyorsan, felületes rutinból mérték fel a becsapódásokat, okos arccal bólogattak a holttest sebeit bámulva. Csak akkor támadt némi zavar, amikor megállapították a gyilkos fegyver kaliberét. Láttá, ahogy a 45-ös lövedéken töprengenek, ami átment

„Pattkins” máján, és egy ládában állt meg. Némi kárörömmel állapította meg, hogy kissé ijedtnek látszanak, és tanácsstalannak. Elkapott egy szitkozódást is, a ballisztikus hitetlenkedve meredt a golyóra.

– 45-ös... de ilyen 45-öst még nem láttam, valami nem stimmel.

Ártatlan arccal kérdezte meg:

– Minden rendben, uraim, sikerült azonosítani a fegyvert?

– Persze-persze! – nyugtatgatták.

Sikerült, de tudta, hogy olyasmi találtak, amit még sosem. Mindenesetre nem csináltak nagy ügyet belőle, hamar visszanyerték az önuralmukat.

– Részletkérdés – mondták a Marseille-ek. Így aztán be kellett érnie a rideg és sovány tényekkel, meg az emlékeivel az „íróról”. Kénytelen volt azt állítani, hogy „Pattkinsra” már anno is gyanakodott, holott a kémpletykát csak utólag hallotta. Nagyon különösek voltak ezek a Marseille-iek!

VÉGE... illetve:

KURGAN

Kurgan a partról nézte végig, ahogy a felügyelő leszáll, aztán taxit fog, és eltűnik Nápoly forgatagában. Micsoda szórakoztató eset, bár nem minden a tervei szerint alakult. Úton van Amerikából Kínába, ám előbb dolga van Olaszországban. Egy figyelőtől megtudta, a Pompei feltárásnál egy üregbe gipszet öntöttek, és ez nagy meglepetés lett! Egy el nem bomlott test volt ott. Egy Pompeii halhatatlan! Persze a skalpját akarja, hogy stílusos legyen, ha már Amerikából jön. A figyelők az Aegloson egy különleges akciót folytattak, sikerült megkavarnia őket, de a Wiltz nevű kraut is beletett egy döféssel... Nem is fájt! No és Novaeu a nyomozásával! Remek móka volt...!

A fedélzetre lépve meglátta a figyelőt. A legnagyobb meglepetés azonban nem a kurkász volt, hanem egy fajtabéli! Azonnal megérezte a jelenlétét, a hajón volt. Olyan volt ez a jelenlét, mint egy bepárasodott üvegen át nézett távoli alak. Hideg, homályos, sötét. Egészen rendkívüli halhatatlan volt, abból a típusból, amivel csak egyszer találkozott azelőtt egy tóparton, Afrikában. Ez is olyan volt, tisztán érezte, de mégis más, mit amaz. Valahogy kicsi volt, de mégis nagy, és meg mert volna esküdni rá, hogy öreg, nagyon öreg. Ami bizonytalanná tette,

az a démoni kisugárzás, ami körülengte. Szörnyen vad volt, átsütött a vékony mázon, amit magára kent. A civilizációt megtanulta, de csak kényszerből. Akkor, mikor a fedélzetre lépve megérezte őt, ez a vékony réteg foszladozni kezdett.

– Bonyolódik, bonyolódik! – gondolta. Úgy döntött, hogy nem ő keresgéli amazt, hanem magához csalja. Meditálni kezdett, várta a régi embert. De helyette ez a Wiltz jött, feldúltan, félig megbomlottan. A számításába hiba csúszott, mert a német markolatig dőfte a szívébe azt a kést, és egy időre kivonta a forgalomból. Valaki kihúzta belőle Wiltz kését, és ez némi fejtörést okozott neki. Csakis egy figyelő lehetett, bár úgy tudta, ezek jobb szeretik, ha „odaát” vannak. Magához térve első dolga volt, hogy megszabaduljon annak a figyelőnek a hullájától, akit azonnal elkapott, amikor a fedélzetre lépett. Amatőr volt, azonnal ki- és leszúrta. Még akkor frissen be is dugta a szekrénybe, mikor a hajó kifelé úszott a kikötőből. Aztán keleti szőnyegbe tekerte, mellyel az utazását indokolta, és kigyömösölte a kajütblakon... nem volt könnyű, szűkre szabták ezeket a kerek kilesőket... Kár a szőnyegért, de úgyis összevérezte. Szegény Novaeu, nagy elánnal keresgélte a „bizonyíték” szőnyeget, nem tudva megszabadulni a saját előzetes véleményeitől. Szórakoztató volt.

A német, meg a figyelő meglépett, de nem baj, mert az összecsapás ezután következett. A „nyomozás” meg egyenesen vicces volt és tanulságos. A Marseille-i rendőrök között három figyelőt is felismert. Ők irányították az egész humbugot. Még sose látott ekkora sumákolást, ilyen pofátlan „nagy hűhó semmiértet”, amit vizsgálatnak álcáztak... meglehetősen hanyagul. Szegény Novaeu ette a kezét, de tehetetlen

volt. Csapda volt ez, amit magának ásott. Neki is viszketett a tenyere, de persze nem léphetet a képbe. Kár...

Kabátja zsebéből egy használt álagú, puha fedelű könyvet halászott elő. A borítón egy régi, katalán kard életlen képe, egy emberszerű, fej nélküli bábura vet árnyékot. A pengén mintha tükröződne valakinek az arca. Na és a cím: „Kard által homályosan, Írta: J. G. Pattkins”.

Figyelmesen nézte az arcszerű foltot a penge képén. Sokadjára is megpróbálta felfedezni benne a saját vonásait... Vállat vont, és kinyitotta a legtöbbet olvasott résznél:

A LEGJOBB fiktív nézőpont:

„... – Nem ismeri... nem ismeri. Pedig ő is régiségeket árult!

Kreutzer művi meglepettséggel felvonta a szemöldökét.

– Igazán? És?

A felügyelő hidegen bámult rá, aztán keményen szólt:

– Ne játssza meg az értetlent, ripacskám, nem jól színészkedik! Szóval nem ismeri? Milyen különös! Két régiségkereskedő ugyanabban a városban, meg egy kard. Egy értékes műkincs! Az egyikük halott, a másik él... és semmi közük egymáshoz, nem találkoztak, nem üzleteltek, nem ismerték egymást...

Kreutzer mosolygott, nem tetszett Vailantnak ez a mosoly. Túl magabiztos, és gúnyos volt.

– Éppúgy nem ismerem, mint azt az őrmestert, aki bekísért ide... Maga talán az összes szaglászt ismeri a városban?

Csönd. Vailant meglepődött, a kérdés pimasz és álságos voltán. Kelletlenül vállat vont.

– Na idefigyeljen... – kezdte a ríposztját, de Kreutzer előrehajolt. Az arca árnyékba borult, csak a szeme fehérje villogott a sötét maszkká változott arcban.

– Szoktam találkozni más ócskásokkal. Megbeszéljük, ki milyen „hű, de értékes” kacatot árul, de nem szoktuk megölni egymást, legfeljebb sértegetni... Különben szóba sem állok vadidegenekkel, megvan a kialakult köröm. Ő nem tartozott bele – ezzel a képre bökött.

A felügyelő pár pillanatig farkasszemet nézett Kreutzerrel. Az állta a pillantását.

– És a kard? – dobta oda a másik képet elé.

Kreutzer hátradőlt, mosolygott.

Mint egy cápa! – gondolta Vailant.

– Mi van vele?

– Maga szerint mennyit érhet?

Kreutzer megrázta a fejét.

– Nem értek a kardokhoz, de nem látszik különlegesnek. Csoda, hogy nem rozsdállt el valami csatamezőn.

Vailant biccentett.

– Hol szerezte a forradásait?

– Hogy jön ez ide?

– Ezeket egy kard is okozhatta.

Kreutzer felnevetett.

– Hah! Egyszer beleestem egy kirakatba... majdnem elvéreztem.

A felügyelő bólintott.

– Aha! Hogy lehet egy ilyen nyaksebet túlélni?

Kreutzer megsimította a forradását.

– Szerencsével... Mondja csak, felügyelő! A fogaim állapotára esetleg nem kíváncsi? Az sem érdekli esetleg, megvan-e a vakbelem, vagy mikor vágtam el legutóbb az ujjam? Talán meg kívánja nézni, hány bolhát szedtem össze ebben a tetves városban? Esetleg a seggemen van-e bibircsók...?”

Kurgan felnevetett.

– Hahaha! Ilyet nem is mondtam!

Összecsukta a könyvet, és ismét a borítót nézte. A könyvbéli cápa-mosollyal bámulta az életlen penge képén lévő arcszerű krikosz-krikoszot, mintha egy ósdi tükörbe nézne.

– Agyó testvér! – mondta, s ezzel eldobta a könyvet...

Most már tényleg: VÉGE!

A medve és a Mágus

Olaszország, 1933. január 31., Pompeii romjai

Kurgan a régi város utcáit róttá. Figyelmesen megsejmelte a csónkán meredő falakat és oszlopokat, bepillantott a romos kertekbe, elolvasta a falfirkákat, megnézte a mozaikképeket. Benyomásokat gyűjtött. A gipszöntvényeket hosszan bámulta.

– Egy ilyen keresek, csak az mozog is.

Mormogta maga elé. Az ásatási terület elvileg tilos zóna volt, de nem neki. A csontszínű Hold karéja alatt sokáig állt néhány gödör mellett, távolabb tábla figyelmeztetett rá, hogy éppen köt a gipsz. Apró, szúrós bizsergést érzett, múltó hideg fuvallatot... a mágia szagát. A puszta megjelenésével szétszaggatta a finom pókhálót, ami a feltámadt római után itt maradt. Üdv a háborúban testvér, gondolta, miközben az eltűnő nyomokat memorizálta. Viszonylag könnyű volt, noha az eltűnő energia régiessége különös zavart okozott, de éppen az ősisége tette megjegyezhetővé. Teljesen egyedi mintázat volt, ma nincs ilyen. Ahogy ott állt, az árnyéka, amely eddig elnyúlva bukdácsolt át a falak maradványain a Hold elől futva, megtorpant, és összehúzódott. Egy rég eltűnt létező szimatolt bele az enyhe éjbe, keresve prédáját. Felébredt hosszú álmából, és vadászatra indult...

Egy hely, valahol-valamikor

A síkságon keresztül rohant a szél, vadul belekapaszkodott, tépte, cibálta. Lengette a kabátját, csattogott az vékony anyag. Lobogtatta a haját, az arcába zúdult, aztán folyékony, fekete csíkká vált mögötte. Leszegett fejjel állt, maga elé nézve a gyér, hosszúra nőtt, száraz füvet bámulta. A puszta közepén állt a magányos fa, vén volt, mint ő, számolatlanul eresztette el leveleit a kora őszi szélbe. A fű hullámozott, száraz tengerként, a tavalyi, hólapította maradvány felett, de az idejé is kikopott a nyári szárazságtól. A töredezett szálak halkán zizegtek, hajladoztak, időnként eltörtek, s akkor a szél messzire dobta a növénydarabokat. A fa törzsének támaszkodva állt, olyan régóta már, amit egy izgága halandó nem bírna. Mozdulatlanul, akár egy faragott szobor, bámulta a füvet. Emlékezett. Időnként meg kell tenni, csendben, magába fordulva, akár egy imát, mormolni a régmúltat félszavakban, egész, izzó képekben. Hallgatta a tovasodródó leveleket, a csörgő-zörgő füvet, az időtlen szelet.

A fát leszámítva teljesen egyedül volt a pusztában, az aktív élőlények, melyek körülvezték, nem jelentettek veszélyt, túl kicsik voltak.

Mérföldek ásítottak körülötte üresen és mozdulatlanul. Hatvan éve is megvan, hogy erre járt utoljára. Akkor még több fa volt, mind haldoklott már, s mostanra még a korhadt törzsük is eltűnt. Ez a fa nem. A vén tölgy állt a helyén, erősen, mint ő. Hosszúra nyúlt létezése során, a barlangokat, és magányos erdősávokat, egyedül álló fákat kedvelte meg leginkább. Különösen a barlangok, mindenkor és mindenhol megbízhatóan ugyanolyanok voltak. Mint általában, ha elvonult a világtól, és a régi időkön járt az esze, különös hangulatba került. A kor, amelyben ifjú volt. Ez az ifjúság oly rövid volt!

Amikor vadásszá ért, az lett az élete értelme: védelmezni és élelmezni a törzset. Ügyessége és rátermettsége miatt hamar a legjobbak közé került, erős támasza lett a közösségnek. Ennyi évezreddel később is sajnálkozott azon, hogy nem adatott meg neki vezetni a törzset. Az kellett volna legyen a sorsa: embereket, az övéit vezetni a vadászatokon, a csapatért élni, s ha kell, meghalni! Irigyelte ilyenkor, az egykori barátját, Rovát, aki békében pihen valahol a föld mélyén. Igazságtalan a sors, neki is régészeti leletté kellett volna válnia. De itt van, bár olykor, mint most is, szívesen cserélne vele. Ez volt a legnagyobb titka, szent esküvéssel megfogadta, hogy a Figyelők nevű kókler banda, ezt sosem deríti ki. Megtudhatják az okostónik, hogy vív, ki akar elkapni, merre jár... de ezt nem engedi! Ennyivel tartozik a csapatnak.

Mindig jót mulatott, ha visszahallotta a maga által kitalált, és elterjesztett élettörténetét. Nesztek, egyétek meg, akadjon a torkotokon! Komor elégtétellel sorolta magában a ficsúrokat, akik kinyújtóztak ezért az információért. A nyálasok ünnepelték maguk, ő meg fellélegzett. A titok, amit nem tudhat senki rajta kívül: az elsők közül való. A „modern ember”, ahogy a mai satnyaságok nevezik magukat, egyik előfutára volt a törzse. Az első homo sapiensek. Hogy előttük mi minden volt, arról csak ködös részizgazságai, és izzadságos sejtései vannak... de korántsem csupán majmok! A majomember egy agyament fantazmagória, amin, mióta előálltak vele, már igen sokat röhögött. Igaz, ami igaz, voltak e földön majomszerű, korcsok, egy félresikerült manipuláció eredményei. Mindenki, bármilyen fokon állott, sportból irtotta ezeket. Utálatosak és károsak voltak. A földet és sziklát véső-robbantgató tudósok megszállottsága leginkább a Jeruzsálemet megostromló keresztesek fanatikus elmebajára emlékeztette. A modernnek előtt olyan lények laktak e földön, kik ugyan alkatilag hasonlítottak a maiakra, de a pusztá látásuktól akármelyik megháborodna. Nem akarnak rájuk emlékezni. Nem hibáztatta őket érte, így azt

hitegethetik el egymással, hogy ők a csúcs. De a hagyomány az emlékszik, a mese még inkább, és vannak sapiensek, akik ösztönösen felidézik azt a távoli kort... filozófusok-őrültek, vagy regényírók lesznek belőlük. A tudománynak nevezett analízis épp olyan elfogult, mint akik művelik. A régi tudás más volt, egyetemesebb... nyersebb, nem ilyen agyonfinomkodott, mint a mai... és persze sokkal hatékonyabb.

Ma mágiának-varázslatnak nevezik... és igazából az is, a föld őseletereje. Ő ennek hordozója, talán az utolsó... ebben nem volt biztos, ebben sosem lehet senki bizonyos. Ismeri a régi tudás egyes részeit – azt amit a sapiensek előtt műveltek – és ismeri az újat is... azt alaposan. A törzse gyakorolta a rituális-képi mágiát, a saját beavatási szertartására úgy emlékezett, mintha nem is teltek volna el korok azóta. Ez a nyers-ősi erő szinte kioltotta az utódokat, maga is varázshasználó volt, a korcs utódokat gyomlálta vele. Az új vallás: a tudomány a kezére játszott, nevetség tárgyává tette mind az őszinte hitet, mind a babonás vajákosságot. Ez ilyen kor: csak önmagában hisz, meg az anyagban. Nem baj, visszahullik ez még rá, de nagyon...

1895. december, Berlin

Az Antropológiai Etnológiai és Őstörténeti Társaság tanácskozásán a világ minden tájáról megjelentek szakértők, ő nem szakbarbárként, hanem érdeklődőként hallgatta végig az épületes vitát. Időnként minden önuralmára szüksége volt, hogy meg tudja őrizni a komolyságát, vagy legalább annak a látszatát. Elképesztette, ahogy annak a holland orvosnak a két csontjáról vitatkoztak. Haackelt most látta először, de a hírét azt ismerte már. A „Jénai majomprofesszor”, ahogy gúnyosan emlegették olyan szenvedéllyel érvelt mellette, és olyan mesterkéltén ünnepelte a „hiányzó láncszemet”, hogy alig tudta elfojtani a kirobanni akaró röhögést. Az ő szemében ez a figura egy kókler volt csupán, egy csaló. A későbbi korokban tanulmányozta a munkásságát. Mindörökre ő maradt számára a szélhámos, aki meghamisította az embrionális fejlődés fázisait. Persze most még szentként tisztelik, de egyszer kiderül az igazság... mindig így van.

Dr. Virchow, és mások is ragaszkodtak ahhoz, hogy a koponyatető egy majomé, a combcsont meg egy emberé. A vita parttalanná vált, és bár remek móka volt hallgatni a sok okostónit, mind közül a legtanulmányosabb Dubois volt. A tudós csapat elutasító véleménye láthatóan szűkre szabta át a nagy mellényt, amiben idejött. Már korántsem volt olyan magabiztos, mint pár éve. Kárörvendően figyelte. A megszállott

evolucionista, aki még az orvosi teendőit is elhanyagolta a hobbija miatt, most bizonytalanná vált, láthatóan kételkedővé. Fejcsóválva nézte. Miféle felcser az ilyen, aki az élők istápolása helyett halott csontok után kotorász egy félig kiszáradt folyó partján, lázas képzelődések önkívületében? A saját kérdését meg is tudta felelni: Pancser!

Mióta Darwin előállt a nézeteivel 1859-ben, a tudós főknék nem volt maradásuk, hisztérikusan próbálták előkeríteni a hiányzó láncszemet, mivel a Neanderthali lelet a felépítése okán túl közel van az emberhez, akármilyen idiótának is ábrázolják. Mindenesetre a neandervölgyi ember, ahogy nagyképűen elnevezték, egészen másmilyen volt, mint ahogy bemutatják. Pontosan fel tudta magában idézni őket. Erős, de békés emberek voltak, a törzse szomszédságában élő csapattal kifejezetten jószomszédi viszonyt ápoltak. Olykor közös vadászatokat rendeztek, sőt még csereberéltek is egymás közt. Ezeknek a páváskodó tudákosoknak fogalmuk sincs róla, milyen derék fickók voltak. Ahogy elnézte nem is lesz soha. Nem illik bele az elméletükbe. Vajon hogyan akarják megértetni, és elfogadtatni másokkal, ezt a zavaros tant, ha még nekik is a torkukon akad? Még egymással se bírnak, ha arról van szó, mi az evolúció, ahány ember, annyi elképzelés...vagy legalábbis majdnem. Kíváncsian várta, hogy lesz ebből egységes törzsfejődési vonal. Megoldják, valószínű.

Már volt erre példa, a kereszténységet is szépen formába öntötték a hit derék tudósai. De főleg egy bizonyos császár, aki főpap is volt. Bíborban született találta fel a demokráciát, igaz egyetlen szavazást tartott csupán, de az örökre rányomta a bélyegét az egész istenverte nyugati-keresztény civilizációra... Az eretnekeket pedig kiátkozták, kiirtották, elhallgattatták, és azóta minden szép és jó. Bizonyos, hogy ebben is így lesz majd.

Amikor a kiabálás zűrzavarrá fokozódott, vette a cilinderét, magára öltötte a köpenyét, és távozott. A hideg estében bandukolva elmerengett a tovatűnt korokon. A múlt nagyszerű vadászai most szégyenkeznének ezeken a rikácsoló papagájokon. Hová tűnt az embernek nevezett lény méltósága? Felzabálta a civilizáció....

Egy hely, valahol-valamikor

A hullámzó fű szürkés fehére, akár a múlt felszakadó köde. Emlékezés közben sebezhető volt, mert megroggyant az elmúlt korok súlya alatt. Nem az elnyűhetetlen test, a szellem. Hallott halhatatlanságokról, akik beleőrültek az egyformán pergő évszázadokba. Ő is érezte

magában azt a fekete, tátongó szakadékot, mely elnyeléssel fenyegette. Ilyenkor a leghatásosabb az volt, hogy keresett egy barlangot, lehetőleg ismeretlent, vagy olyat, amiben régen járt, és nekilátott eltévedni benne. Aztán, amikor sokszor évek múlva kijött, abból a benne lévő mélységből is felbukkant. Időnként megesett vele, hogy amikor feljött, szembesülnie kellett azzal, hogy a halandók történelmének fontos szakaszairól lemaradt. Abban a barlangban feltámadt benne a sánta gyilkos emléke, a medvéé, aki megkeserítette a törzs életét. Odalenn, abban a világban, ami annyira különbözött a fentitől, sokszor találkozott azzal a korral, amibe annyira visszavágyott. Elfeledett, szent helyekre bukkant, a rég kipusztult barlangi medve koponyáival... a törzse másként nevezte ezeket az állatokat, s ha akarta fel tudta idézni a nevet, a neveket, melyek sokkal jobban illettek rájuk, mint a modern kor kreálmányai. Szarvasok, bölények képei pompáztak a falakon, és ott a mélyben neki ehhez nem kellett még világítania sem, tudta, s a belső szemével látta, hogy ott vannak. Amikor pedig kezek festett körvonalaíra lelt, ő is odatette melléjük az övét. A rég porrá lett kezek, és az élő... Sírok fölött ücsörgött, abban a pózban, amiben akkor rég a törzs véneit hallgatta, fülelt a mélyben nyugvók felé, az elfeledett vadászokra az időn túlról. Értette a szavukat, bár mélyen a megkeményedett, kővé vált agyagban voltak. Emlékezett... azokra az időkre, amiket most a legújabb korban prehistorikusnak neveznek. „Történelem előtti idők.” Mekkora tévedés! Azoknak a koroknak is volt történelme, a történelem egyidős az emberekkel, legfeljebb elfeledték a régi históriákat. Az ember, mióta a Föld nevű golyóbison él, jó párszor nekifutott a történelemnek, és úgy látszik, az a sorsa, hogy örökké elfeledje azt. Ő halhatatlan volt, és nem felejtett...

Olaszország, 1933. január 31., Pompeii romjai

Kurgan az éjszakát a romok között töltötte, morogva-motyogva. Sok minden eszébe jutott, de már régen megtanult uralkodni a hirtelen felbukkanó emlékek-érzetek káoszán. Amikor kivilágosodott, előhalászta a zsebéből az előző nap vásárolt újságot. A címdalán a Német választások eredményét hozta, illetve bő lére eresztett elemző kommentárokat közölt. Európa Németföldre figyelt, ahol valami megváltozott. Szórakozottan böngészte az elemzéseket, amikor egyszerre csak egy bizonyosság rohanta meg. Felugrott, és egy épen maradt oszlopra meredt, mely mellett egy árny állott. Lassan fölemelte a kardját a földről, de már a mozdulat felénél megállt.

– Veled már nincs dógom, tűnj el!

Szólította fel az árnyékot, mire az szertefoszlott. A kelő nap fénye az árny hűlt helyére vetült.

– Egy disznó mágus, egy varázstudó! – állapította meg.

A régi varázstudó, a káprázatok mestere felébredt évezredes álmából, és ez az ébredés visszahozott egy másik elődöt, akit nemrégén kapott el. Vigyázni kell, még nem emésztette el teljesen, azt az ősi szörnyeteget. Amikor megérkezett az országba, a közelébe sem ment Pompeiinek. Hetekbe tellett, mire maga alá gyűrte a legyőzöttet. Elutazott egy kietlen déli szigetre, ahol összebarátkozott egy gyöngyhalással, és a társául szegődött. Bár nem volt éppen szezonja, de mivel minden létező merülési rekordot könnyen megdöntött, a társulásuk jövedelmezőnek bizonyult. Az első rémület után a fickó gyorsan megbékélt a ténnyel, hogy ő háromszor annyi ideig van a víz alatt, mint a legjobbak. Igyekezett, hogy ne feszítse túl a húrt, de azért előfordult, hogy megfeledkezett magáról. A halász barátja azonban, látva a felhozott gyöngyöket, hajlandó volt bagatellizálni a merülési rekordjait. A víz színe alatt, a mélység peremén, miközben a kagylókat feszegette egy éles késsel, sokkal könnyebben győzte le még x-szer az őst. Mászor barlangokat keresett fel ezzel a céllal, most a tenger volt a jó. Ez is, az is mélység. Amikor megtelt az iszákja, a szájába vette a többi gyöngyöt. A sonka kagylók nem véletlenül kapták a nevük, tényleg úgy néztek ki. Ötven méterre a felszín alatt, a kagylók élőhelyének határán ácsorgott az iszapban, várva, hogy leüledjen, és gondolkodott. Szüksége lesz a régi énjére, a bundát viselő vadra, és a vadászra, aki megszabadította tőle a közösséget. Ott a mélységben, a szájában forgatott kagyló izzadsággal érezte meg először a mocorgó medvét magában.

– Ébresztő pajti, kitavaszkodott!

Biztatgatta magában nem kevés iróniával a bundás vadat. Az kissé vonakodva mászott elő a vackából, ahová évezredekkel ezelőtt bezárta. Amikor eljött az idő, egy kisebb vagyonnal távozott a szigetről. A gyöngyhalász biztosította róla, hogy az ajtaját bármikor nyitva találja. A ráeső részt a gyöngyökből eladta egy zsidó ékszerésznek. Alkudozásukat a fél utca összecsendülve figyelte, az volt a benyomása, hogy sikerült meglepnie az olaszokat. Az örök városban először a környéket derítette fel. Hamarosan rátalált a finom jelekre, melyeket az eltávozott halhatatlan hagyott hátra. Ezeket követve ment be a romok közé, hogy meglegye a helyet, ahol a régi vajákos esett foglyul a megszilárdult vulkáni hamuban, több mint egy évezredre. A medve vezette. Egyszer

régen, még az egész civilizált máz felkenése előtt megszabadította a világot egy rossz hírű fenevadtól. Akkor úgy hitte: a lelke belé költözött... most nem tudta mit gondoljon, de tény, hogy uralja a medvét, és bizonyos mértékig ő maga a medve. Az egykor képlékeny érzet az évezredek súlya alatt szilárd maggá vált, akár a borostyán, és e köré csoportosította magát. A szunnyadó hatalmas ereje volt az aranyfedezet minden tetteire, ahhoz mérte magát. Most az ősi létező szemeivel sokkal tisztábban látta a vajákos nyomait, és azt is, micsoda ereje van... veszélyes, idegen ebben a modern és modoros világban. Micsoda színjáték volt eddig ez a század! Minden oka meg volt arra, hogy azt higgye, ez csak fokozódni fog. Ahogy kifelé tartott Pompeii-ből egyre másra fantomokat látott, a város egykori lakóit, ahogy fölzargatva bolyongtak föl s alá. Az alvilági karnevál eszébe juttatott egy másikat, egy evilágit, százötven évvel ezelőtt...

Velence, 1798 februárja, karnevál

Az előkelő társaság színes forgataga egy tengeri ütközet káoszára emlékeztette, nem véletlenül. Az elmúlt évben véget ért egy nagy múltú állam, és még nem tudni mi fog születni a helyén. A várost úgy kifosztották, hogy a szeme fönnakadt. Bár a jövő még bizonytalan, egyvalami bizonyos: a dicső köztársaság elbukott, a büszke város birodalmi tartomány lett. Hogy mi ünnepelni való van ezen, azt nem tudni, bár való igaz, az élet megy tovább. Talán a hagyományok fontosabbak, mint a törpe jelen, a múlt kincsestárát még a nagy hódító sem tudja elvinni a hajóin. A köztársaság elmúlt évszázadaiban többször is volt alkalma belekeveredni az ügyeibe. Ilyenkor mindig elszórakoztatta magát azok döbbenetén, akik az alkalmi méreg, tördöfés, és hasonló ármányoskodás után rémülten meredtek az újra élébük toppanó, halottnak hitt elenségre. Sosem kaptak második esélyt. Átlagban száz-kétszáz évente vetődött el a kalmárvárosba, és mindig sikerült belekeverednie valami ármányosságba.

Ilyenkor azt élvezte ahogy a közmondásos elefántként végigcsörte-tett a finom intrikák szövevényes porcelánkészletén. Egyik esetben serkentés is érte a vízivárosban, a tudáskodó vizsgálóbizottság ügyködése, a különös jelenségek ügyében rendkívüli módon mulattatta. Csakhogy a bizottságban figyelőket is észrevett. Ekkor jó ötven évre megpihentette Velencét. Amikor visszatért, kifejezetten a figyelőket megfigyelni jött. Nehezítette a dolgát, hogy a disznók pontosan tudták, milyen álnevet használ éppen. Alaposan el kellett maszkíroznia

magát. Tanulmányozta, milyen hatással van a figyelők szerveződésére egy generációval később az ő korábbi fellépése ezen erősen gyanakvó államszervezetben. Kárörömmel figyelte, amint néhány figyelőt éppen bedarált Velence titkosrendőrsége. Hamarosan azonban őt is feljeltette valaki. A ráküldött fogdmegeket és a feljelentőt levágta, aztán úszva távozott.

Most sem veszélytelen az itt tartózkodás, zűrzavaros érdekek közepe vajúdj a város a jövőjét... egyelőre sikertelenül. A város kivérezett, a hódító megsanyargatta, ennek nyomán újabb intrikahullám tett pontot a több évszázadnyi kifinomult terrorra. Persze lesz majd helyette másik, de az már nem olyan lesz... másmilyen. Meglehet, éppen ezt ünneplik: elmúlt a régi félelem, és még nem jött az új. Ha rövid időre is, lélegzethez jutottak a város polgárai.

Élvezte, amikor az elfojtott düh és félelem vidám népünnepélyként tört a felszínre, aminek egyik látványos eleme az oroszlánfejes ládák leverése volt. Úgy tűnt a Velenceiek még sokáig mellőzni fogják ezt a nemes vadat. Most meg karnevál ideje van. Ismét egy ürügy rá, hogy ne törődjenek a bizonytalan holnappal. Az idők újak, az álarcok régiek, állapította meg.

Már többekkel szóba elegyedett, mindenki barátságos, és felszínesen érdeklődő volt. Elég nekik a saját bajuk, nem kíváncsiak másokéra. Azt a gúnyát viselte, amiben a Skót felföldön harcolt egykoron. MacLeod ráfröccsent vére már régen lekopott, de a ruha valahogy túlélte az elmúlt időket. Azt sajnálta, hogy a sisak már nincs meg, de a harci páncél még így is tökéletes volt. Találomra némi cifraságot aggatott rá, a bundarészét meg befestette zöldre. Amikor megpróbálta elképzelni magát a skót felföldön ebben az átalakított harci gúnyában, a térdét kezdte csapkodni a tükör előtt. Vajon MacLeod miféle ábrázattal fogadta volna, ha életveszélyes pávaként ront reá? Na és az egyiptomiból lett spanyol, a rikító Ramirez vajon miféle megjegyzéssel élt volna? Még mindig göcögve, elégedetten bámulta magát a csicsás tükörben. Csak egy kicsit hiányzott az oldaláról a pallosa. Persze nem volt fegyvertelen, ilyesmit a maga fajta egy álarcosbálon nem tehet meg, még akkor sem, ha éppen katonai uralom van. Először föl akart tenni egy szemkötőt, ám amikor belenézett a tükörbe rájött, nem kell. Az arcán még ott volt a nyoma az éjszakának és a mai napnak. Velence továbbra is veszélyes, a megüresedett hatalom, mindenféle örültet, és fanatikust vonz. Csak nemrég tért vissza a halálrévületből, és előtte kipusztított a világból egy olyan fickót, hogy kis híján keresztény szentnek érezte magát tőle. Sápadt, lárvaszerű arcát, bárki maszknak nézhette.

Ezért is jött el ide, lazítani, eltűnni a tömegben, mint egy kavics a lagúna vizében. Ez sikerült is, a viseletes harci öltözék szinte láthatatlanná tette a cicoma közepette. Sodródva az utcákon és a báltermekben, rőtta a nagy múltú várost. Ha megszólították, válaszolt, így kezdett társalogni két hölgygel, akinek tetszett a régies, és idegen harci ruha. A két nő cifra öltözeteket viselt, elsősorban selymeket, különböző harsány árnyalatokban. Fehér álarcuk volt. Tudta a tükörből, hogy az ő arca is egy fehér maszk, annak a rohadt fekete mágusnak a kiirtása rajta hagyta a nyomát. Ilyenkor kiütköztek rajta az ősi jegyek, a medvére vadászó régi emberé. Kiugróbb lett a homloka, a szemei sötétté, beesetté váltak, arccsontjai kiálltak, a szája akár egy vízi hulláé. A halál nyomai, a mágus utolsó üdvözlete. Idővel elmúlik majd. Addig is tökéletes álca. A nőcskék csak kelléknek tekintették, izgalmas háttérnek, amire megkomponálhatják a saját illúzióikat, egy háromfős társaság, harmadik tagja. Hallgatva csacsogásuk zavartalanul gondolkodhatott a közeli eseményeken, jövőbeli tervein. Órák telhettek el így, követve a társait, imitálta a kézcsoportot, udvariasan biccentett, ha bemutatták valakinek, megtáncoltatta a nőket. Akkor is, mint másfél évszázaddal később az ókori romok között, a kioltásra, beolvasztásra koncentrált. Egyszerre a két partnere megállította, és izgatottan felnevetve levette magáról a jellegtelen álarcot. Éppen úgy, mint mindenki más a teremben. Szófogadóan megállt hát ő is, de közben tovább töprengett. A két nő mellette drámainak szánt, de valójában izgatott – mi az ajándék – arccal vette sorra, kik rejtőztek eddig a maskara alatt. Az egyik társa, aki Marie névre hallgatott, rá pillantott. Meglepetés, majd türelmetlenség ült ki az arcára.

– Uram! Már mindenki levette az álarcát. Ön is vegye le a sajátját!

A másik nőcske is ránézett, majd esetlenül bólogatni kezdett, nyilván abban reménykedve, hogy valami nyiszlett aranyifjú rejtezik a féltelmetes maszk alatt. Ő ekkor kapott észbe, és visszatérve a jelenbe, próbált rájönni, mit akarnak tőle. Amikor sikerült, önkéntelenül megrázta a fejét.

– Miféle álarcot hölgyek?

Marie roppant bamba képet vágott erre, a másiknak viszont el se jutott az agyáig a kijelentése, továbbra is várakozva nézett rá.

– Ön nem visel álarcot?

Kérdezte tőle a leány. Megrázta a fejét, és igyekezett megfigyelni a halandó nők reakcióját. Marie arca megnyúlt, aztán a felismerés fénye villant a szemeiben. Nyomban ezután az ijedelem szikrája. Szép lassan hátrálni kezdett, magával húzva a még mindig értetlen barátnőjét.

– Nincs rajta álarc! Nincs rajta álarc!

Suttogta egyre rémültebben. Meghajolt feléjük.

– Bocsássanak meg hölgyeim, most távoznom kell!

Ezzel elmosolyodott, azzal a mosollyal, ami oly sok emberben keltett már irracionális rettegést, majd elsietett. Az utcán már hangosan nevetett, teli torokból gurgulázva. A halandók némelyike merő tévedésből vele nevetett...

Pompeii romjai, 1933. február 1.

A kísértetek úgy rebbentek szét előtte, mint a titkos szerelmesek egy lopott csók után. Az automobiljánál megállva még visszatekintett a helyre, ahol réges-régen egy virágzó város élte életét. Már járt itt többször is, először még a keresztény babona előtt, jóval azelőtt, hogy a vallásreformer próféta megszületett. Ismerte a várost, amikor ingázott Pompeii és a nyílt tenger között, egy Misenum-béli kereskedő zsoldoshadseregét vezetve, akinek elege lett a kalózközből. Az emberei között korlátlan volt a tekintélye, ájultan, gondolkodás nélkül követték bármilyen csúf helyzetbe. Rémkirálynak nevezték, a kalózkok rettegték,

a sajátjai kissé félve tisztelték. A nevetése gyorsan fogalommá vált, rémtörténetek ihletőjévé.

Beindította a járművet, és komótosan elkanyarodott vele a hajnali néptelen útra. Útközben egy ősi dalt dudorászva gondolkodott. A medve visszahúzódott a mélybe, csak a mágus asztrális húsának ízét-bűzét hagyta hátra. Nem tudta, vajon megérzi-e majd a vad rombolását a szertartást előkészítő erővonaláiban. Abban bízott, hogy igen. Először meglepődik majd, aztán dühös lesz. Akkor pedig kutatni kezd utána. Azt pedig tudni fogja, és vár majd reá. Nem gyűjtötte a régiségeket, ám akadt néhány érdekes darab múlt, amelyeket a korok során eldugott. Az egyik illet indulás előtt előkotorta egy barlangból, ahová vagy kétszáz éve tette... hmm... több is. A tárgyat Velencében vette egy alkimistától, aki viszont személyesen lopta húsz évvel azelőtt egy egyiptomi sírboltból. A hozzá adott, másolt pergamenből egyértelműen kiderült, hogy a tárgy már az ő idejünkben is antikvitásnak számított. A nagy nép tudósai szerint maga Gilgames is birtokolta, mások viszont azt hitték, hogy magának a legendás Minotaorosnak a nyakába volt kötve, megakadályozandó, hogy kitörjön a labirintusból. Nem vitte a tengerre, hanem szépen feladta magának postán Rómába. Így az esetleges bonyodalmak során nem hagyta el valahol, még csak az kéne, hogy a Figyelők kezére jusson!

A megkopott medál most a nyakában fityegett egy modern és erős fémszálon. Ezt egy fojtóhurokból készítette, amit egy agyoncsapott bérnyilkostól vett el. Mulattatta a történelmi párhuzam, hogy a bikaember egykori – feledésbe merült – mágikus béklyóját most egy medveember hordja... akit egyáltalán nem akadályoz. Viszont kísérletileg igazolta, hogy a mindennemű francos vajákosokat alaposan lehűti. Nagy mókának ígérkezik figyelni az ókori bűbájos arcának színeváltozását, nem hagyná ki semmi kincsért! Azt nem tudta, miféle hatás fog jelentkezni. Bízott a bikaemberben, meg hogy cifra lesz, mivel a régi holdvallásban a szarvas hím isten volt az előtérben, és ez Minotaoros nyakéke... hát megkapja tőle a magáét! Mindennemű bűbájosságot a leghatékonyabban egy régebbivel lehet kioltani. Rajta azért nem fogott még sose egyik se, mert olyan időkből jön, amikor a „művészet” megszületett, legeredetibb formájában. A benne lakozó medve, az avatása, és a törzse varázslójának átka, olyan erővel bírt, hogy egyetlen leszármazott sem bírt vele. Mint a legelső, egyúttal semlegesítette is azokat. Geran jelentései szerint a Figyelők ebből egy kukkot sem értettek, és ez mély meglepéssel töltötte el...

Róma, 1933. február 10.

A szálloda eléggé félreeső helyen volt, a szoba pedig elég drága volt ahhoz, hogy ne zargassák. A legújabb kor állandó nyüzsgésében hamar megtanulta becsülni az efféle helyeket. Itt senki sem volt kíváncsi rá ki ő, honnan jött, és mit akar... ameddig pontosan fizet.

Gyakorlatozott. Időnként szükséges volt, hogy felidézze a régi fogásokat – némelyik már rég feledésbe merült – és összekapcsolja azokat az új módszerekkel. A vívóstílus a látszatra otromba volt, a nyers erőn alapult, de csak látszatra. Valójában rengeteg kifinomult harci taktika részeit olvasztotta be az izmon és acélon alapuló módszerébe. Erő, gyorsaság. A rendszeres árnyékvívás azt a célt szolgálta, hogy kritikus szemmel, és egyéb érzékekkel bírálja el a részleteket, s forrassza védhetetlen acéllabirintussá, melyet a pallosának szélesebb mozgása épít az ellenfélnek.

Kedvelte a labirintusokat, elvégre a barlangok mélye is az. Többször megfordult ember alkotta labirintusokban is. Az egyik legrégebbit, amiből mára semmi sem maradt, még a saját szemével látta, sőt végig is ment rajta, Egyiptom földjén... földjében. Mert két építmény volt az, egy a felszínen, egy másik, annak szinte tükörképe, a mélyben. Akkoriban egy könyvet keresett, mely állítólag híradás volt az emberiség előtti korokból. Erősen foglalkoztatta a könyv, bár némi kétség azért volt benne: hogy szólhat egy könyv, amit egy ember írt, logikusan, az ember előtti világról, hisz akkor még nem is volt ember? De azért nagyon kereste, ekkor vetődött el arra a helyre, ahol egy nagy ember készítette tő, meg egy rendkívüli épület volt, amit a labirintusnak is hívtak. Az örökké sötétben lévő földalatti rész az alvilágot jelképezte, ahonnan nincs visszatérés. Ott szerezte meg a könyvet egy olyan harcban, amit vakon vívott egy halandó ellen, aki tökéletesen ismerte azt az elátkozott helyet... persze mégis legyőzte. Mit tudott meg a könyvből? Olyasmiket, amikre addig is gondolt, és más dolgokat, amik az előbbiek fényében logikusak voltak. A könyvet nyilvánvalóan egy ember írta, egy régi időben, az is nyilvánvaló volt, hogy nem ő találta fel a spanyol viaszt, valahonnan kimásolta a dolgait. De az már nem derült ki abból a könyvből, hogy honnan. A könyvet később nekiadta egy hű csatlósának, aki a világ és a mágia rejtélyeit kutatta. Geran teljesen oda volt tőle, mohón olvasta, és amikor találkozott – egy feladattal bízta meg általában – sokat beszélgettek a könyv állításairól. Ekkor tudta meg, hogy Geran a könyv hatására kiselejtezte a féltve őrzött könyvtárának egy részét, mint nemtelen hamiságot.

– Ezt tőlem is megtudhattad volna, Gallus! – mondta neki nyájasan. – Igaz, nekem nem hitted volna el, hiába erősködök.

A csatlós némán fejet hajtott. Kegyesen legyintett.

– Van még időd tanulni a bölcsességet!

Több szót nem vesztegetett a könyvekre, és rátért a dolgára...

Tovább öldöste az árnyakat, minden mozdulata halálos volt, noha alig adott bele izommunkát, most az egymásba olvadó mozdulatok összecsiszolásán dolgozott. Már nincs csatlósa, az új évszázad hajnalán megölte egy szemét vajákos. Azt hitte, vele is elbírhát, de neki nem árthatott a hókusz-pókuszaival. Eltápota, mint egy pondrót. Ez a gyakorlat másmilyen volt, mint amit mostanában művelt, régi elemekkel gazdagította, olyanokkal, amiket még Rómában – a régiben – tanult meg, midőn Legátusként vezette akkori embereit. Nem tudta, a Pompeii vajákos milyen kardvívó, de biztos volt a dolgában: a római karddal küldi üdülni az alvilágba. Az ókor mágiája még erős volt, erősebb mint a korcs középkori, de csak halovány másolata volt a régebbi Sumer és Krétainak, amelyek szintén másoltak egy olyat, ami az ő idejének utóda volt. Ettől nem tartott, ám kíváncsiság mardosta, hogy tanulhat-e valami régi-újat a rómaiától.

A Pompeiiben töltött éjszakán, mikor árgusan figyelte a múlt árnyékát, bizonyossággá vált benne a sejtés, hogy a mágus vissza akarja hozni a Hádészból tanítványait is, és főleg nem csupán akarja, de megvan hozzá az ereje is. Ha sikerül a terve, akkor egész csapat vajákoskal kell majd hadakoznia, és ez nem volt ínyére. Ott az éjszakában néhány részletét átélte a város pusztulásának, csak hagynia kellett, hogy a szellemek megmutassák neki. A káosz-pánik és halál közepette többször érzékelte a mágust, de nem talált rá. A múlt arra utalt, hogy a mágus egyedül volt, ez azonban nem stimmel. Az ilyen alakok mindig fogadnak tanítványt-szolgát, olykor többet is, akikkel elvégeztetik a piszkos munkát. Elvégre magából indulva ki, ő is felfogadta Gerant.

A választ a kérdésére a jelen idő hozta meg, amikor a romok közt megtele a bizonyosságot a mágus társairól. Azt is meg sikerült tudnia, hogy ők Herculaneumban veszték oda, miközben valami titkos vajákoságot műveltek. Hála a Vesuviusnak, nem tudták befejezni. A római már Pompeiiben elkezdte az élesztgetésüket. Amikor az ocsmány foglalatosságok nyomait fürkészte, megmoccan benne egy halovány kép, egy kegyetlen tűzű zöld szem villant fel, egy ragadozó, egy démon szeme... Egy női szem? Már megint egy nő? Tény, hogy az egykori hölgyek nem csak remekül gyilkoltak, ha kellett, de a mágiát is sokkalta jobban újték, mint férfi kortársaik.

– Nagy hal! – állapította meg elégedetten. Alig várta, hogy fasírtot csinálhasson belőle...

Herculaneum romjai fölötti vulkáni hamu tetején, 1933. februárius idusán

Letérdelt, és a tenyerét a talajra tette. Emberek vannak odalenn, a több mint húsz méteres mélységben, belefagyva a vulkáni hamuba, az időbe. A többségük ártalmatlan, megkövült memento, ám – határozottan érzékelté – vannak köztük páran, akik nem halottak teljesen. Várnak a mesterükre, hogy felhozza onnan őket. Hüledezve tapogatózott, egy kisebb hadsereg! Neki az most a dolga, hogy ne a mágus hozza ki őket, hanem a régészek, ha majd egyszer ideérnek. Jó mélyen vannak, fáradságos munka lenne kiásni őket, de ha a mágus szólítja, jönnek azok majd maguktól is. Elgondolkozott. Több mint harminc éve, Afrikában már érzett ehhez hasonlót. Mélyen a földbe temetődött rontás. Az egymaga volt, ezek többen vannak. Meg kell akadályoznia, hogy a mesterük a felszínre idézze őket. Erre a legalkalmasabb időpont az első tavaszi hónap holdfogyása lehet... érezte, hogy a Holdnak ehhez köze van. Az egész egyre inkább körvonalazódott benne a következő képben: a Hold három fázisban egyszerre. A növekedés, az érett teljesség, a lassú fogyás a teljes sötétedésig. Ez az élet ciklusa, ami a halandóknál Hekaté holdistennőhöz kötődik... azaz kötődött évszázadokkal ezelőtt. A mai modernkedésben elfeledték. Meg az anyaszentegyház áldásos tevékenysége is sokat segített, hogy tudatlan és védetlen legyen a világ a szarvakat viselő isten, és a holdistennő párosával szemben. De a múlt istenei a jussukat követelik, és visszatérnek. Ez a modern, automobilon száguldozó jelen nem tud ezzel mit kezdeni, nem is fogja fel. Ezért van olyan nagy ereje a mágusnak a dolgok felett, mert senki sem sejt semmit a természetéről. A holdistennő vallását elsősorban asszonyok gyakorolták, egy papnő, meg a tanoncai. Hekaté-Tessalia. A nőnemű mágusok veszélyesek, időnként sokkalta jobban, mint a férfiak. Bizonyosság kell, hogy ez egy asszonypap, mert erre másként kell készülnie, a Római matrónák igencsak kemények tudtak lenni, ismert köztük nem egy tisztos polgárasszonyt, aki veszélyesebb gyilkos volt, ha az érdeke úgy kívánta, mint akármelyik elvetemült kalóz. Hekaté vallása egy igen pozitív ősi természeti kör volt, nagy becsülete volt a régi időkben. De ez is úgy járt, mint vallás, amit elfeledtek: a gondolatok-érzetek eltorzult maradványaiban visszatükröződve démoni lett, a modern ember ellensége. A középkor tudatlanjai egyenesen

velük azonosították a boszorkányokat, a sátánt, amiben azért volt kicsi igazság, de nem úgy, ahogy a perverz-idegbeteg inkvizítorok tartották. Töprengve nézett a lába elé a földre, nem tudta kivenni, hányan vannak odalenn, ötnél mindenképpen többen. Ennyi mágustól egy rakáson bizseregni kezdett a tarkóján a bőr, idegesen felhorkant. A főboszi járt itt már, és amazok lenn tudják, hogy értük jön...

Róma ugyanakkor, később

Már jó ideje róttá az utcákat, elmélyülve gondolataiban. Lerázott egy figyelőt, akit sajna nem ölhetett meg, a fasiszta párt egyik ismert alakjaként nemkívánatos bonyodalom származna belőle. Vajon a Ducénak van fogalma arról milyen titkos szervezet működik az állama kebelén? Ha sejt is valamit, bölcsen úgy tesz, mintha nem tudna semmiről. A figyelők szövetsége mindenütt ott van, és nagy a befolyása, ezt már sokszor megtapasztalta. Leült egy kedves kávéház teraszán, és újságot olvasott, az olaszokat erősen foglalkoztatta a német testvérpárt győzelme. A sajtó elemezte az új kancellár berlini sportcsarnokban tartott beszédét, idézett is belőle. A marxizmus, ahogy a kancellár káros jelenségeként értelmezte, és hadat üzent annak. Nem volt kétsége felőle, hogy komolyan gondolja, a németek kiemelt céltáblái voltak a kommunistáknak, és most, hogy ilyen csúf vereséget szenvedtek egy választáson, habzó szájjal fognak acsarogni az új rendre. A lap hosszan idézte azokat a részeket, melyek a német nép szenvedéseiről szóltak, érdeklődéssel olvasta. A tördöfés elméletről már hallott, bár tetszetős politikai sarkításnak gondolta, semmi többnek. Az olasz lapok ezt a részt nem is kommentálták, mivel az ország az Antant oldalán állt a nagy háborúban. A kancellár beszédének legfigyelemre méltóbb pontja a felemelkedésről szólt, amelyben kihangsúlyozta, hogy nem tett, és nem is tesz olcsó ígéreteket, de hitet tett a szorgalmas, állhatatos munka mellett. Ezt a részt bőven taglalták, és párhuzamba állították a Duce eddig elért eredményeivel. Tőle balra három feketeinges üldögélt, és észrevette ahogy időnként felé néznek. Úgy tett, mintha továbbra is olvasna, közben alaposan felmérte őket. Nem voltak figyelők, az ilyesmit nem csak a tetoválásról, de a viselkedésről is meg lehet állapítani. Nem sokára az egyik felállt az asztaltól, és az övéhez lépett. Biccentett és udvariasan megszólalt.

– Uram, elkérhetem az újságját?

Ezzel az előtte heverő képeslapra mutatott.

– Csak tessék!

Válaszolta. A feketeinges egy pilanatra meglepődött a mély hangján, aztán mosolyogva felvette az újságot. Biccentett, és visszament a társaihoz. A szeme sarkából látta, hogy néhány kutató pillantást vetnek felé, aztán a vezércikk olvasásába merülnek.

1933. március 26., a Hold fogyása teljében

Odalent a megszilárdult hamuban Csontvázak moccantak meg korokon átívelő álom után. Ismét felizzottak, mint anno, de most nem vulkáni tűzben, hanem nyers mágiában. Vörös ragyogással kiszakították magukat a kővé vált nyoszolyájukból, és elkezdtek kúszni fölfelé, a több emeletnyi mélységből. Már magában e kép is hajmeresztően iszonyú volt, a medve morogva csapkodta mancsával a szellemképet. A bűbájosság természetéből következett – ami életet lehelt a tűzben fertőtlenített üres csontokba –, hogy a csontboszorkányok újra átéltek a kitörést, a saját halálukat... csak visszafelé! Ez nem volt olyan gyors, mint a vég, a kővé vált csontba lassan tért vissza az élet, mint a zsibbadó végtagba. A vázak izzani kezdtek, ezúttal tüzesen, közben visszalopták az idő mélyéből a vizet, ami elpárolgott belőlük. A tűz növesztett velőt a csontba, s kezdte kirajzolni rajta az érhálót. A Vezűv egykori izzása, összevegyült a mágia alvilági kékjével... Az őserőt is használja, ismerte fel... amitől olyanná vált a kép mintha a víz járná nászát a tűzzel, a földben. A megszilárdult hamu elolvadt előttük, ahogy egyre gyorsabban jöttek fel, az a rémisztő visszánövés azonban megállott az erek szintjén, mivel hiányzott a negyedik elem... A negyedik őselem, a levegő majd akkor éri a feltámadókat, ha kiérnek a felszínre. Várt rájuk, látta őket, éppen úgy, mint a mesterük. A boszorkány, a sötét, kámzsás alak a Hold fényében, akár egy kísértet, a valóság szövetéből kivágott hiányzó rész. Ő az éles árnyak közt lapult, kivont karddal, hidegen, akár a kihűlt hamu. A medve most azonnal előjött volna, de nem engedte. Hagyta, hogy az irracionális művelet, a művészet, ahogy a tudói fennhéjázva emlegették a mágiát, kiteljesedjen. Akkor fog lecsapni.

– Gyertek csak hamuba sült pogácsák! – Biztatta a mélység vándorait.

És azok jöttek. A mesterük lement elébük, a szellemével, hogy ösztökélje őket, ő pedig rövid láncra fogva a vadat, visszaparancsolta az árnyékba, ahol a tanyája lészen, és utána ment. A bonyolult életre keltési rituálé javarészt asztrálisan zajlott, egy különös kérdezz-felelek sémáját követve. A mester kérdéseket tett fel a felfelé kúszóknak, s a feleletekben újra átélték a Vezúvot, életüket előtte, előkerültek sorban szellemük kincsei, a tudásuk. Ez az egész a Holdfogyás után

következő növekedést utánozta, a jelen pillanatot használva kiindulópontként. Odafele, a Holdkorong helyén egy sötét folt volt az égen, amit bizvást hihetett bárki az alvilág bejáratának is. Nem is olyan nagy butaság ez. Miután alaposan tanulmányozta a Holdról szóló tudományos spekulációkat, összevetette a figyelőktől ellopott régi bölcsességgel, ezt állíthatta. Ugyanis az eredmény több mint hátborzongató volt: a Hold, ahová

a halandók is bizonyosan eljutnak egyszer, egy irtózatossivatag, ami fagyos és tüzes egyszerre. A felszínén nincs levegő, nincs víz, a nyílt űrben állsz, ha a felszínén állsz. De nem élettelen! Egykoron halhatatlanok lakták, de ez olyan rég volt, hogy nincs semmi bizonyos róla, csak az, hogy most is megvannak a helyek, ahol lehet rajta élni. A Hold az istenek lakhelye volt, az ősi halhatatlanoké. Egyelőre nehezebb ezt elképzelni, de a kezében volt a bizonyosság. A boszorkánymester erről semmit se tudott, de ez nem volt baj, mert a mágiát a hit működteti. Ő pedig hitt a Holdban... a Kurgan, a rettegett, viszont tud róla... ez köztünk bébi a leglényegesebb különbség! Késpenge mosolyával szinte elvágta maga körül a homályt. A főboszi visszatért porhüvelyébe, és a kemény föld meghasadt előtte. A nyílásból vörös-kéken majdnem kész emberi alakok másztak ki, furcsa mozgással, amit bizonyosan az újjászületés kínjai okoztak. Ekkor előszólította a medvét. Ahogy nézte az elevenné váló árnyékot, felidézte magában korokkal ezelőtt a barlangban felemelkedő vadat... ez sokkal ijesztőbb volt. A boszorkány döbbenten meredt az ősi létezőre, a tanítványai pedig sikoltva olvadozni kezdtek. A frissen nőtt bőr cafatokban hámolt róluk, még hig vérük rózsásan folydogált. A medve felmordult,

és két lábra állt, az árny árnyéka az újjászületőkre vetült. Azok megfonnyadtak tőle, mintha tűz érte volna őket, és elkezdtek szétesni. A boszorkány tehetetlenül bámulta a vadat, képtelen volt bármit is tenni a tanítványaiért. A szeme láttára falta fel őket az árnyék. A mágia elenyészett, és a Vezúv által sterilre főzött csontvázak csörömpölve omlottak össze. Még hallani vélte a boszorkányok kárhózatos sikolyait, amint visszahullanak az alvilág torkába. A fenevad jóllakottan eltűnt, visszatért oda, ahonnan megidézte. Kilépett a takarásból, körötte a levegő, akár egy elapadt kút. Kardja, a csillagok fényét összegyűjtött hideg fém hasítva szisszent a tiszta légben. A boszorkány tátott szájjal bámult rá a kámzsája alatt, aztán fájdalmasan a fejéhez kapott. Vetett egy pillantást a száraz csontokra, mik az előbb még éltek, aztán a mágusra mosolygott, a híres Kurgan-féle mosoly most is megtette a magáét. A rémület hullámverése tapintható volt a levegőben, ami többé nem volt üres... ő töltötte meg. Gúnyosan biccentett.

– A nevem Kurgan, az idők mélyéről, a tiéd pedig Lucinda! Ereidben kelta és római vér folyik, testvérek vagyunk, de ellenségek is...! Csak egy maradhat! Kiolthatnám a mágiádat, mert harcunkban nincsen helye... de használd csak bátran! Remélem van azért kardod is!

A mágus rábámult, zöld szemei szinte üvöltöttek. Megmocanc az első béna döbbenet után, és idegesen előrántott a köpenye alól egy római kardot, ami nagyobbnak tűnt, mint a korabeli szabvány. Mosolya erre még szélesebb lett.

– Harcos voltál, nem csak vajákos, persze a rudusod elporladt már rég, de én tudom, hogy asszonygladiátor voltál. Erről ez a kor semmit se tud, lehet, hogy nem is fog tudni soha.

– Kurgan!

Szólalt meg a mágus, hangja keserű volt, és dühös. A lány latinja összedarabolódott az indulattól, mint mikor a Vesuvius megrengette a város köveit.

– Már hallottam e nevet, erős az erősek közt, a legvadabb harcos messzi földön. De amikor hallottam e félelmet keltő nevet, nem így hívtak, ezt csak suttogni merték, mint titkos ígét, a titkos tudók. Cautius Victorius Noctis! Ezt a nevet mondták ki fennhangon, félelemmel, és tisztelettel!

Kurgan meghajolt.

– Én volnék az, teljes életnagyságban...

Pompeii kikötője előtti tenger, I.E. 100

A kalózok kétségbeesetten támadtak, miután rájöttek, hogy csapdába hajszolta őket. A vihar elől menekültek volna a saját védett kis zugukba, amikor lecsapott rájuk. Űzte, hajszolta őket, bele egyenesen a viharba, az emberei összeszorított ajkakkal engedelmeskedtek, a vakhúségük, és bizodalmuk erősebb volt még a viharnál is. Kétfelé osztotta a kicsi, de hatékony flottáját, így az üldözöttek hamarosan szembe-sültek vele, hogy nem csak a vihar csapdájában vergődnek, hanem a könyörtelen ellenségükében is. A kalózok előtt feltárult a part és Pompeii, de nem érhatték el, mert a hajói kiéhezett fenevadként vártak rájuk. Személyesen ügyelte a gályák átalakítását, bőkezűen szórta a gazdag ember pénzét, amikor megvalósított pár dolgot, amiket meglehet, csak évszázadok múlva alkotnak meg... Mármint ebben a ciklusban. Az átalakítások most kifizetődtek, mert a kalózokat megtépte a dühöngő tenger, ő pedig bezárta a csapdát. Mivel a kövér embert jó előre értesítette az akciójáról, így pontosan az a látvány fogadta, amire számított: a parton a vihar dacára egy rögtönzött faalkotmány védelmében népes csoport figyelte a kibontakozó drámát. Nem okozott nekik csalódást, megsarkantyúzta a rátámadó hajókat, és irgalmatlanul lemészárolta, és a tenger fenekére küldte az egész aljanépet. Nem kegyelmezett senkinek. A rövid, és véres leszámolás után a háborgó tengeren elhajózott az ámuló úri népség előtt, akár egy győzelmi menetben, aztán veszteség nélkül megtért a számára fenntartott kikötőbe...

1933. március 26., a Hold fogyása teljében

Lucinda felhorkant és lerázta az arcát takaró csuklyát. Igazi klasszikus római arcéle volt, mozaikokon, és szobrokon látni csak ilyet.

– A tanítványaim nem ártottak neked Kurgan!

– A tanítványaid majd kétezer éve halottak! Csak te élsz! Még egy darabig, hehe!

Ezzel megleengette az acélt, mire a mágus ösztönösen felvette a pózt, ami az arénában a kiinduló testhelyzet. Ledobta a csuháját, alatta félmeztelen volt, teleaggatva bűvös ékszerekkel. Kurgan tudta, hogy egyik sem vetekedhet az övével, pedig neki csak egy van. Kardjával Kurganra mutatott, a karjára bonyolult jelek voltak pingálva.

– Üdv néked halálba induló!

Biccentett.

– Semmi sem tart örökké, még Róma dicsősége sem!

Riposztzott gonoszul, tudván, hogy a mágus még aligha emésztette meg a jelen törpeségét. Nem is csatlakozott várakozásában. A nő arca eltorzult a haragtól, lefoszlott róla a civilizált máz, és üvöltve támadott... nem csak fémmel, de az elméjével is. A Lucindának nevezett ókori boszorkánymestert súlyos meglepetés érte, mivel nem csak a gladiátor vívóstílusát ismerte, és hárította könnyedén, de a mentális támadása is lepattant róla. Hagyta, hogy nyakában lógó medál szelleme életre keljen... a Minotaorosra végkép nem volt felkészülve Lucinda...

A találkozásuk előtt hosszan élesztgette, a félig bika szörnyet nem volt olyan könnyű előcsalni a labirintusából, mint a medvét. A rituálét többször elhalasztotta, mivel annyira irtózott az egésztől, és egy darabig úgy nézett ki, ejti a medált. Ám tanulmányozva a mágus egykori tudományát, és a Hold-Föld oppozíciót, ami majd a fogyáskor... az élesztéskor lesz, rájött, hogy mégsem nélkülözheti. Egy néptelen tengerparti fövényen homokból megépített egy jelképes labirintust, aminek több lehetséges megoldása is volt. Utólag jött rá, hogy a régen eltűnt egyiptomi részleteit másolta. A középpontból egy vékony aranyozott fonallal kijelölte az egyik utat, majd beállt a labirintus közepébe, két kezében egy-egy kétélű bárdal, a labrissal amelyeket egy illegális műkereskedőtől vett. A csillagfényes tengerparton a Holdra függesztett tekintettel hívni kezdte a szörnyet. Sokáig szölongatta, mire egyszer csak a medál vörhenyesen felizzott a nyakában. Kevés

híján önkéntelenül semlegesítette a régi bűbájt, de erőt vett magán...

– Elvégre egy oldalon állnánk, vagy mi a szakramentum!

Sziszegte maga elé. Amikor a szörny megmoccant, döbrent rá, hogy a fenevad nem Théseust keresi, hanem Ariadné! Így aztán fuldokolva a visszafojtott röhögéstől, megpróbálta elhitetni az emberevő szörnnel, hogy ő a csábos Krétai leányka. Az volt a szép, amikor a szörny beszopta a szemébe hirtett dajkamesét, és engedelmesen előmászott a Hádész mélységes fenekéről.

Felmutatta neki a bárdokat, és elindult kifelé a fonal mentén. A bikaember engedelmesen követte. Amikor kiért a labirintusból össze-
ütötte a bárdokat, és a feje fölé emelte. A szörny megpróbált elrugasz-
kodni a Hold felé, de ehhez a több ezer éves álom után kevés volt az ereje, helyett a medálba ugrott, azt híván aHoldnak. Ezen a ponton azért némi kétely költözött a szívébe, mert nem volt már benne biztos, hogy egy ilyen idiótának tűnő szörnynek tényleg hasznát veheti. De az erős hatástól szinte ropogó medál változása, ahogy immár az amulett viselte a szörnyet és nem fordítva, megnyugtatta. A tárgy súlya jelentősen megnőtt, és bár Minotaoros ismét elszenderült, ez már nem bémult ájulát volt, hanem pihentető álom...

Amikor Lucinda belenézett a rámeredő bikaember arcába, elvettette a ritmust, és csak annak köszönhetett, hogy a feje a nyakán maradt, hogy a rémülettől megbotlott. A szörnyeteg tényleg meghülyülhetett kissé a hosszú száműzetésben, mert most meg Lucindát nézte Ariad-nénak! Bár a Római nem volt olyan szép, mint a legendás leányzó, azért legalább nő volt, és Kurgan hagyta, hogy próbálja meg felfalni... a lelkét. Miközben a mágus kétségbeesetten harcolt a Minotaorossal, ő is keményen hajszoalta az acéllal. Néhány percnyi hadakozás után némi elismerés született meg benne, mert a Római két fronton harcolt teljes erejéből, és bírta még a dolgot! Fokozta a tempót, és legnagyobb meglepetésére Minotaoros is vele tartott, és olyan mágikus támadás alá vette a rómaid, hogy az felsikoltott. A szörny éhes volt, és visszanyerte az erejét. Kurgan csodálkozó mosollyal figyelte, ahogy beleharap Lucinda asztrálestébe. A nő üvöltése akár a sebzett farkasé, olyan volt. Romulust, meg Rémust nem szívesen bírta volna egy ilyen nőstényfarkasra. A nő az utolsó pillanatban hárított egy modern, és rendkívül erőszakos oldalvágást, amit, ha nem üt el, a bal lábát térdből lecsapta volna. Még egyszer felkiáltott, most emberi hangon. Kurgan biztos volt benne, hogy a mágus keze elzsibbadt, és lesújtott. A nő hanyatt hemperedett, hogy elkerülje a csapást, valahogy kibújt a szörny harapásából is, talpra ugrott és a lebénult karját lógatva, amibe szinte belenőtt a kardja, futásnak eredt. Az eltemetett város feltárása ezen a szakaszon még nem kezdődött meg, sok volt a magántelek. A közelben több helyen, a harcuk pontján is meredeken esett le a part a tenger felé. Lucindának egyetlen menekülési út maradt: ha leveti magát a mélybe. Meg is tette. Üvöltve ugrott bele a sötét mélységbe, de nem egyenesen zuhant, hanem vitorlázva. Kétségtelenül a mágája maradékait használta. Végül meghallotta a távoli csobbanást, ahogy a tengerbe csapódott.

– Keressél néhány antikvitást az öböl mélyén, biztos találsz kedvedre valót!

Kiabált utána vidáman. Ezután lehűtötte a nekibuzdult Minotaorost.

– A tied lesz a lelke öcsém, de most csihadjál, vége a mókának!

A szörny engedelmesen visszament aludni, ő pedig a boszorkány után hajigálta a híveinek maradékait. Egy darabig kísértette a gondolat, hogy itt hagyja a csontokat az olasz rendőrségnek csemegéül, de a nyomozásokból adódó bonyodalmakat most nem kívánta...

Róma, 1944. március

Március elején Rómába érkezett, mivel egy halhatatlan is erre tartott, akit üldözött. Kurgan sejtelmei beigazolódtak, amikor kiderült, hogy az üldözött a Vatikánba menekült. Egy darabig bosszankodott a dolgon, ám nem sokáig, mert különleges felfedezést tett: egy finom éteri szövvénybe botlott, ami eltéveszthetetlenül a Vezúv irányába mutatott. Amikor meggyőződött róla, hogy a nyomában szaglászó figyelőket sikerült lerázni, élvezettel kezdte követni. Tizenegy év telt el azóta, hogy majdnem sikerrel járt Herculaneum felett. Közben egy olyan háború kezdődött el Európában, amilyen addig nem volt. Még egyáltalán nem dőlt el, ki győz, bár a németek összeroppanóban voltak a harapófogóban, amibe a szövetségesek szorították őket. Alighogy útnak indult a nyomon, hírért vette, hogy kitört a Vezúv.

– Nocsak Vezuvious sem szereti a jenkiket! – állapította meg, amikor azt hallotta, hogy az amerikaiak bombázták Pompeii-t, és a Vezúvot is, és hogy állítólag ez ébresztette fel a szenderegő óriást.

– Itt vagyok ám én is bébi!

Sziszegte mosolyogva. Amikor egy katonai rendész belenézett az arcába, a derék hadfit kilelte a hideg, és napokig nem volt képes utána aludni. Végül önként jelentkezett a frontra, de a Kurgan mosoly, az évezredes, mindent tudó, pimaszul magabiztos, a háború poklába is elkísérte. Hiába halmozta a hőstetteket, vállalt kockázatot, sebesült meg többször is, nem tudott szabadulni tőle. Csak akkor lelt nyugalmat, amikor 1955-ben egy ideggyógyásznak elmesélte az álmait, aki egy ősi relaxációs módszerrel megszabadította... valamint elküldte a feljegyzéseinek másolatát a Figyelők Szövetsége központjába...

A Vezúvnál, 1944. március 24.

Kurgan különös hangulatban volt, amikor a láthatáron megpillantotta a lávát köpködő hegyet. A Holdfogyatkozás sötétje gonosz miazmaként terjengett az háború dúlta itáliai táj felett. Tudta, mire készül a boszi. A Vezúv tüzénél melengeti életre a maradék híveit. Nyilván összekanalazta valahogy az utána hajigált csontokat, és most megpróbálja kiköszörölni az évtizedes fiaskót. Ez a kitörés nem volt olyan világvége jellegű, mint a 79-es, de eltörölt a föld színéről két települést is, ahogy a hatalmas lávafolyam hömpölygött a lejtőkön. A modern háború szaggatta ősi tájban állva, egy olyan hacukát viselt, ami méltán kiérdemelte a nagy túlélő nevet. A jeles alkalomra ismét előkötorta a viseletes harci gúnyát, amit a Skót felföldön, és Velencében is hordott, eltérő céllal. Most ismét ölni készült benne. Az elveszett sisak hiánya most is zavarta kissé, meg is kísértette a gondolat, amikor egy szarvasmarha-csontvázat talált az egyik mezőn, hogy a fejére kötözi a koponyáját, de végül nem csinált bolondot magából. Elvégre van egy társa e nemes feladatban, aki szegről-végről a rokona annak a derék kérődzőnek. Miközben a mágus eltéveszthetetlen aurájának nyomát követte, eszébe jutott egy film, amit nemrég látott. Az volt a címe, hogy „Dressed to kill” és ’941-ben készült Amerikában. Gyagya egy sztori volt, de jót mulatott rajta, amikor Svájcban megnézte egy tucat érdeklődő, és néhány Gestapo ügynök társaságában. Az ügynökök egy csuhást figyeltek, aki a moziban üzengetett az Angoloknak. Valószínű, hogy nem magától tette, alighanem egy Szovjet kém mozgatta a szálat a háttérből. A Gestapósok nem véletlenül tapadtak a papra. Most ő is gyilkoláshoz volt öltözve, az évszázados harci mez szinte hálásan ropogott rajta, amiért ismét közösen indulnak csatába. Lucindát a lávamező szélén találta meg, ott, ahol egykor Massa di Somma volt. A folyékony kő mit sem ártott a mágusnak, aki csupaszon, minden szőrhaj nélkül állt az izzásban és üvöltve kántált valamit... hogy mit, azt a Vesuviustól nem hallotta tisztán. Csak néhány foszlány jutott el hozzá:

– ...take tergum...! Volcano filiolus senior of exspectata igneous sigh... somnus grains oblivio... Sursum mugio pitched...!

Ez is elég volt, hogy bizsergejen a bőre, viszkessen a tenyere. A mágia érintése, akár a tüzes kalapács, lángoló nyílvevessző, izzó nyers fém, amiből éppen kardot kovácsolnak. Bár ez nagyon más volt, mint Ogia hús ereje, mégis a látvány rabul ejtette, mert eszébe juttatta a saját felnőtté válását: egy ijesztő barlang mélyén, hatalmas állatokat ábrázoló képek alatt avatták férfit, a törzs teljes jogú tagjává, miután

elejtette élete első hím szarvasát. Ott volt a barátja is, és még pár maga korabeli fiatalember. A lobogó tűz visszfényében szinte életre keltek a falfreskók, s neki kedve támadt levadászni őket. Ogia kántált, énekelt, s ezektől képek támadtak az elméjében. A boszorkány izzó tánca felidézte benne a sikoltozó-szerte futkározó nőket, akik ezen az éjszakán a zsákmányaik lettek. Most egy másik nőt kell elkapnia, aki nem volt olyan ártalmatlan, mint azok a rég elporladt, felizgult lányok. Ez veszélyes volt, akár a medve, aki benne aludt. A másik démon, a szarvas félisten megmoccan, és ő elengedte.

– Vesuvio take tergum!

Üvöltötte Lucinda, és ő még mindig alig értette, mert körülötte tűz hömpölygött, ropogva és folyékonyan, rétegesen rárakódott a szerte heverő csontokra. Mindezt olyan zajjal, ami eszébe juttatta a háborút. Lucinda mágiája a háború volt, de ezúttal visszafelé. Kurgan elégedetlenül felmordult.

– Elkéstem? – kérdezte magától, és noszogatni kezdte a szörnyet. – Mi van veled no, vegetáriánus lettél?

Szidta, várakozó Minotaorost. A szörny nyilvánvalóan várt valamire, amit először nem értett. Aztán leesett neki. Minotaoros megvárja, hogy a boszik életre keljenek, csak akkor esik nekik! Most csak félig élő tüzes csontokat tudna elemésztetni, de némi türelemmel ízetesebb csemegéhez jut! Ezt belátva Kurgan hagyta a szörnyet, és felkészült rá, hogy hazavágja Lucindát. A csontok életre keltek... még nem lélegezve, keringve, csupán a mágia éltette őket. Már kapaszkodtak ebbe a csalóka létbe, együtt vernyákolták mesterükkel a régi ígéket, ellenszegülve Vesuvio egykori lávájának, erőt merítve a mostaniból. A csontok csikorogva, kattogva összeálltak egész vázakká, és nőni kezdett rajtuk az éteri test. Minotaoros türelmetlensége nőtt, mégis egy fenevadtól szokatlan önuralommal várt. Az energiatestek növesztetni kezdték a húst. Szörnyű látvány volt a tűzből kinövő élő hús. Vonaglott, reszketett, akár a kocsonya, tekergett bennük a nyers idegek, és artériák hálója. Mind a helyét kereste.

– Vajon hogy írná ezt meg az a Lovecraft? – mormolta maga elé.

A fickó történeteit még régebben olvasta, amikor beszerzett egy rakás amerikai magazint. Kissé buggyant lehetett a fickó, de biztos, hogy a látomásai a múltból tartalmaztak igazságmorzsákat. Az egyik története az „Árnyék az időn túlról” című különösen megfogta. Bár olyan lények nem éltek sose, amikről mesélt, de tudomással bírt másfélékről, amiknek tudásától az író bizonyosan telepakolta volna a gatyáját.

Az évszázados harci mez szinte életre kelt a mágiától, mocorogva lobbantak fel benne a keleti puszták harcai, a Skót felföld, és még sok minden, amit együtt megéltek. Örömmel engedte el őt is, az egykori harcok fantomai növelték erejét.

– ...perniciem formidolosum...

A kántálás megakadt, a harci gúnyjának életre kelése elvonta Lucinda figyelmét. Döbbenet meredt rá. Szótlansága fura ellentéte volt az előbbi fülsértő vernyogásának. A tanítványok már erőre kaptak, és önállóan építették magukat. Élő tűzként egyenesedtek fel, és formálódtak egyre viharosabban izzó alakokká. A rettegett cápamosolyával figyelte őket, ahogy mesterük köré gyűlve folyékony tűzből élő nőkké válnak. Elismerően mérte végig a csapatot.

– Tüzes bigék! – kuncogott, és kivonta a kardját.

Előlépett Minotauros is. A tanítványok felüvöltöttek, amikor meglátták, a szörny mély bömböléssel válaszolt. Hat tüzes boszorkány állott előtte, mögöttük a folyékony kőből kilépett Lucinda, pucéron és dühösen, zöld szemeiből a halál sütött.

– Cautius-Kurgan!

Köpte felé. Alig tudta visszafogni a nevetését. Lucinda azt hitte a neveinek kimondásával csapást mérhet rá. Bár olyan sűrű volt a levegő a mágiától, akár a víz, egyrészt egyik sem az igazi neve volt, másrészt ez a hókuszpókusz hatástalan volt reá. Elhatározta, hogy a régi modorossággal fogja bosszantani ezt a némbert.

– Szolgálatodra, szépséges Lucinda!

Hajolt meg gúnyosan felé, közben a kardját megsuhintotta. Az acél kék energiaívet húzott a forró levegőben. A tanítványok hátrahőköltek, a bőrük kifakult a történelem előtti érintésben. De csak egy pillanatra, a mágikus spirál, amely felépítette őket haló poraikból, még működött. Akkora adagot szívtak belőle fel, hogy libabőrös lett tőle, és viszketni kezdett a tenyere, aztán támadásba lendültek... azaz csak akartak. Minotaurus úgy rontott rájuk, akár egy fekete vihar. A boszorkányok

felvisitottak. Kurgan maga elé tartott karddal figyelte a kreatúrák összecsapását. A hat eleven fáklya egyszerre mart bele az éjnél is feketébb mélységbe. A Minotaurus beváltotta a hozzá fűzött reményeit, noha időnként azért voltak kételyei. Lehet, hogy nem volt egy észlény, de tudta a dolgát, és jól is csinálta! A tanítványok tüze elhalványodott, és kezdtek kihunyni, ahogy a bikaszörny úrsötét szelleme elemésztette őket. Velőt rázó sikolyuk, még a fizikai síkon is borzalmas volt, nehogy az éterin. A sötétség elborította a lávától felforrósodott kőgöregeteget, ami ettől határozottan labirintus-szerű lett. A szörny, meg ő is otthon voltak ebben a közegben, nem úgy Lucinda, meg a lányai. A levegő hőmérséklete nagyot zuhant, a láva hasadva, robbanva hűlt ki a Minotaurus úrhideg aurájában. Miközben egyik tanítványt a másik után emésztette el bömbölve, döbbenetes dolog történt: egy vulkánkitörés közepén kitört a hóvihar! Imádta ezt! Vad kurjantással Lucindára vetette magát. A nő védte a csapást, és támadott. A két fémeszköz halálos táncba kezdett ezüst villámlásokkal a fekete-kék-vörös kavargásban. Jól vívott a csaj, és bár a stílusa régimódi volt, látszott, csiszolta az elmúlt években. A nő alakja felizzott, úgy sziszegett a bőre, mint az izzó vas, mikor beledobják a hóba. Ő viszont kéken fénylett, tudta. Ez volt Ogia mágiájának alapszíne, az ősi hajnalok liláskék egének hideg tüze. Ez volt annak az égnek a színe, amely alatt a sötétbarna bundás fenevad, az ősi medve vadászott. Őt is elengedte, és az belemart Lucindába. Az évszázadok alatt elsajátított finom és alattomos cselek most sürgősszerűen voltak, néhány egyszerűbb is megfelelt. A boszorkány kardot tartó keze elrepült, hosszú, izzó vérpermetet spriccelve a fekete-kék sötétségbe. Lucinda hátraesett, próbált belekúszni a ropogva hűlő lávába, ő azonban nem hagyta. Odaszegezte a kihűlt kőhöz, akár egy bogarat. A homály megritkult, és Minotaurus bukkant elő belőle, a szemei vörösen ragyogtak. Nem jött közelebb, megállt várva-vágyva.

– Még mindig éhes vagy koma? – kérdezte tőle. Láta rajta, hogy eltelt, és a főboszorkány aurája lenne a főétkezés utáni desszert. Felnevetett. – Rajta! Vedd el, amit tudsz!

Lenézett a vonagló alakra, és kirántotta a belőle a kardját. Lucinda elszakadva a kihűlő kőtől a fém után röppent, vért és izzó mágiát hullajtva. Pokolbéli vörös gőz lengte őket körül, csak a bikaszörny alakjánál enyészett el azonnal.

– Csak egy maradhat!

Rikoltotta bele az oszló bíbor köd úrhomályába, és lecsapta a hörgő Lucinda fejét. Az energiavihar azonnal elszabadult, tűz és jég volt

egyszerre. A kihunyó, eltűnő mágia, és az elszabadult óserő kék-vörös kavargása lecsapott rá, és ő szívta magába, akár a sivatag homokja a kiöntött vizet. Ott állt üvöltve a mámortól, mellette Minotaurus alakja vöröslött, a démon is üvöltött. A Vezúv sem akart lemaradni, és rákapcsolt. Egy hatalmas lávafolyam indult útnak, elnyelve mindent. A vörös-fekete-kék kavargás vad vihara elől egy éjszakai bevetésre induló bombázóraj pánikszerűen visszavonult. A pilóták, és a legénység iszonyodva figyelték az ismeretlen eredetű vihart, miközben teljes gázzal pucoltak arról a helyről. Egyikük agyában felmerült az ismeretfoszlány: a régi emberek istenként tekintettek erre a vulkánra...

1944. március 26.

Kurgan várt. Miután elcsitult az energiavihar, a Minotaurust betesékelte vissza a medálba. A jóllakott szörny szuszogva merült álomba odalenn, a saját örök labirintusában. Végignézte, ahogy a láva elpusztítja a csontokat, végképp az örök feledésnek adva a tanítványokat. Persze lehet, hogy még találkoznak, hiszen létezik a körforgás, és tiszta lappal újrakezdhetnek, most hogy a régi testük minden darabja megsemmisült. Ez a jövő lehetősége, áll majd elébe. Amikor a Vesuvius bevégezte, amit ő meg a Minotaurus elkezdtek, elballagott onnan. Most pedig várt. Megtehetné persze, hogy bemegy. és kardélre hány mindenkit, aki az útjába kerül, de a feneséges tradíciók ezt nem engedték. Az egész városállam egy szent hely volt mindenestől, a fene vinné el, ahol nem lehet csak úgy öldökölni. Nem maradt más, mint a várakozás. Nem volt azonban unalmasnak mondható ez a helyben járás... korántsem! Ugyanis nem egyedül várakozott. Egy hadseregnyi német katona is feszülten kémlelte a Vatikán minden rezdülését! Csak arra vártak, hogy valami ürügyük legyen a megszállásra. Őszentsége igencsak izzadhat odabenn! Gondolta kárörvendőn. Érdeklődve várta, mint húzza ki a fejét a Pápa a hurokból. Ha nem sikerül neki, akkor a ribilliót kihasználva ő is megsüti a pogácsáját. A Németek elég elszántságnak tűntek, de ismerte őket jól, bizonyos tradíciók őket is kötik, ha bevallják, ha nem. Akire várt, odabenn lapult, nyilván terveket kövacsol éppen.

– Csak rajta barátom, idő, mint a tenger!

Rövid Kurgan sztorik

56

A város különös, euforikus lázban égett, az emberek izgatottan és reménykedve beszélgettek, olvasták a sebtében kinyomtatott újságokat. Az élet lassan normalizálódni látszott, a fegyveresek ellenőrizték az utcákat, rend volt, béke. De tudta, hogy ez csak a felszín, valami készülődött, a nyugalom leple alatt ott parázslott az erőszak. Túl sok vér folyt el a napokban ahhoz, hogy ezt könnyen feledjék.

Átutazóban volt, amikor megérkezett, még dörögtek a fegyverek, és óvatosan kellett mozogni az utcákon. Aztán egyszer csak béke lett, a győzelem mámore pezsgett a hideg levegőben. Amikor felmutatta az amerikai útlevelét, mindig mosoly jelent meg az arcokon a korábbi gyanakvás helyén. Az a kis füzet olyan volt, mint a régi korokban valami híres grimoire. Tiszteletet és felfokozott várakozást szült a pusztá megpillantása. Mulattatta a dolog, élvezte a kényelmes helyzetet, nem kellett magyarázkodnia, ki ő, mit keres itt. A füzetke ékesszólt helyetle. Az utcán járva senki sem kérdezte, mi járatban van, bár időnként megesett, hogy igazoltatták, a varázskönyv mindig megtette a hatását.

Keresett valakit. Még sosem látta azelőtt, de tudta, hogy valahol itt van. Friss hús! A rejtőzködő friss hús! A harcokban serkent friss hús! Alig pár napos a csibe... csemege! Ő az oroszlán, aki becserkészi! Az irracionális rettegés fekete árnya, ami az ismeretlen fajtabéliből áradt, olyan csábító volt, akár a legkikapósabb nőcske valami bordélyban. De ez meg is akadályozta, hogy beazonosítsa, merre bujkál. Járt a hát az utcákat, és figyelt. A körülötte nyüzsgő halandók felszabadult öröme furán tovább maszatolta a megérzéseit. Próbálta kiszűrni, de az elemi erejű érzelmek vihara szinte elmosta őt is. Csak egy vékony rettegéspa-takocská csordogált előtte, a semmibe tűnve.

– Szerencséje van annak a flótásnak, így nem fogom egykönnyen megtalálni! – mormogta maga elé. Egy nagyon fiatalnak látszó lány lépett hozzá, és valami újságfélét nyomott a kezébe. Önkéntelenül is beleolvasott, bár előszörre kicsit nehezen silabizált, mert a nyelv egy régebbi változatát bírta. A címetek böngészve ment tovább.

„Megkezdődtek a tárgyalások a szovjet csapatok kivonulásáról”, „Megalakult az új kormány”, „Mi történt tegnap a Fő utcában?”, „Képriport Rákosi villájáról”, „Jelentés az egyiptomi hadi helyzetről”, „A magyarországi helyzet vitája a Biztonsági Tanácsban”...

Amikor felpillantott, emberek gyűrűjében állt. Nem szegeztek rá fegyvert, de az arcokon harcedzett vén veteránok szemeivel néző fiúk, kutatón méricskéltek. Lassan leeresztette az újságot, és még lassabban a bűverejű könyvecskéért nyúlt. A felkelő megrezdült, a csoport tartása feszessé vált. Ekkor egy szikár, bajszos alak lépett a körbe, egyenesen elé. A szemébe nézett.

– Ki vagy te, mit keresel itt? – ez a kérdés vibrált a szemekben.

Nyugodtan állta a pillantását, és hagyta, hogy amaz meglássa lényének egy szeletét, a harcost, aki üldözi az ellenségét. Nem tudta, a bajszos hogyan fogja majd értelmezni a megérzését, odaadta neki az útlevelét. Pár pillanatig a két kemény

harcos még szemezett egymással. Ezalatt Kurgan megsejtett valamit a másik hányatott sorú őseiről. A megtartott hagyomány, az ősök tisztelete mellé teljes szívvel felvállalt új patriotizmus, mely a fegyveresek vezetőjévé avatta a férfit.

A parancsnok homályosan megérezte Kurgan ősiségét és erejét. Nem tudta, miféle, azt azonban érezte, hogy keres valakit, akivel le akar számolni. Azt is, hogy az a valaki neki és az embereinek is ellensége. Átlapozta a dokumentumot, bár láthatóan kevésbé érdekelte, mi van benne. Hirtelen mozdulattal nyújtotta felé, és ebben megérezte a parancsnok tippjét, hogy ki is ő.

– Engedjétek tovább az amerikai! – mondta, aztán egy különös pillantással elfordult tőle. Amikor ismét ránézett, egy papirost nyomott a kezébe, amint az elmosódott szöveg alatt pecsét is volt.

Valami menlevél-féle lehet – gondolta, és biccentett a parancsnok felé. Nyomban továbbengedték. A cetlit az útlevelébe hajtotta, és zsebre vágta. Közben azon gondolkodott, miért hiszi róla a vezér, hogy ő egy titkosügynök, aki egy bolsevik kémet üldöz. Talán azért mert ebben az országban, az elmúlt években az ilyesmi a gondolkodás egyik sablonja lett. Azt tapasztalta, hogy ezután még simább volt az útja a városban, mint eddig bármikor. A felkelők, amikor meglátták a parancsnok pecsétetes papírját, egy szó nélkül továbbengedték, azt csinált, amit akart. Félmosolya, papírmásészerű arckifejezése és kegyetlen-ősi szemei többekben maradandó nyomokat hagytak.

Sok évvel később egy emigránstalálkozón élvezettel hallgatta, ahogy róla beszélnek, találgatják, ki lehetett. A parancsnokot is megkérdezték, de ő nem emlékezett. Megpróbálták neki lefesteni, ám a kép meglehetősen ellentmondásosra sikeredett. Inkább az öltözkését részletezték, csakhogy az tipikus volt, a környezetbe illő. Ugyanakkor azon elmélkedtek, hogy elsőre mindig komcsinak nézték. Ezen jót mulatott. Ő tudta a magyarázatot. A kalapot és kabátot egy igazi komcsitól szerezte, aki le akarta tartóztatni... A hullát a csatornába dobta, odavaló volt...

Akit keresett, nem találta meg, sajnos. Másnap tovább kellett állnia, vártak rá. Ez kicsit nehezebben ment, mint tervezte, mert közben újból kitört a háború, visszajött a nagytestvér, és a magyarok nem adták könnyen a bőrüket. Kis híján lekészte a randevút, aki várta, már nagyon ideges volt a nagy csinnadratta miatt. Mentegetőznie kellett, feltartóztatták. Emiatt egy tucatnyi bolsevikot kellett kardélre hánynia. Az oroszok bejövetelére hirtelen felbátorodtak, és nagy lett a mellényük. Sajnálta, hogy mennie kell, mert tudta, hogy a rejtőzködő most biztos előmászik a vackából az elvtársaihoz.

– Majd legközelebb! – suttogta maga elé, amikor bekászálódott az autóba...

A terminator

A Skynet nem bízta a véletlenre. Több gépet is visszaküldött az időben Sarah és John Connor megölésére. Volt köztük olyan is, aminek pechje volt. Találkozott a Kurgannal...

1984. március 9., péntek, hajnali 3 óra 10 perc

Kurgan hazafelé tartott, közben egy ősi dalt zümmögött az orra alá. Furcsa ritmusa volt ennek a dalnak, elfeledett korokból származó, nyugtalanító zöngéje. Ekkor pillantotta meg a meztelen férfit. Megállt, kikászálódott a kocsiból, és érdeklődve méregette. A nagydarab, atlétának tűnő férfi is rábámult, körülbelül úgy, mint egy légvédelmi üteg löelemképzője. Az alak nyílegyenesen felé indult. Ekkor már pontosan tudta mivel is áll szemben, hagyta, hogy hallótávolságon belülre érjen, közben elfordult, a kocsi felé.

– Tűnj a francba te bolond, míg jó dógod van! Szólította fel elbizakodottságot sugalló hangon, aztán villámgyorsan oldalt pördült. Kiválóan időzített, mert a kiborg pont ekkor tette meg az első támadó mozdulatot. Kurgan nem tudta miért támad rá, de azt tudta, hogy támadni fog. Sejtelve sem volt róla, hogy csupán a ruhái érdeklik. De ha történetesen tudja, akkor sem adja neki oda a kedvenc fekete bőrdzsekijét. Olyan sebesen mozgott, amire csak egy ruganyos halhatatlan élő képes az évezredek kikristályosodott rutinjával. Jól látta, hogy a gép a meghökkenés valamiféle művi megfelelőjét produkálja.

– Lehet, hogy azt találgatja, gépezet vagyok-e jómagam is. Cikázott át rajta. Az oldalazás közben a pallosával a fő tápvonal felé döfött, az üzemagyagcellák fölé. Közben olyasmit csinált, amiért hosszú élete során már sok önjelölt „mágust” küldött a pokolra. Mentálisan blokkolta a gépezet szervomotorjait. Azok panaszosan csikorogni kezdtek, aztán leálltak. Közben a titánium ötvözet megadta magát az idők hajnalán a Földre hullt csillag vasából kovácsolt pallosnak. A nyers technológiát legyőzte a nyers mágia. Kék villámlással a géptest mozdulatlanná vált, ám tudta, hogy nem sok ideje van, mert az ostyaagy már keresi az újraindításhoz szükséges tartalék vonalat. Kirántotta a kardot, és egy mozdulattal lehasította a kiborg fejéről a szintetikus húst. Egy pillanat

műve volt megtalálni a kör alakú fedőt, ami a gép agyát védte. Azonnal csavarozni kezdte egy finom művű itáliai törrel, emberfeletti erőt beleadva. Kapkodott, mert pontosan nem tudta, mennyi ideje van. A tör eltörött, így még jobban is funkcionált. Nem tudatosult benne, de megint mágiát vetett be a Skynet biztonsági rögzítésével szemben. Egyszerre csak sikerült kiemelnie a kerek védőkupakot, elhajította, és már nyúlt is befelé a gép fejébe. Abban a pillanatban, amikor kirántotta a keramit lapot odalenn, úgy tűnt, a szerkezet kezd életre kelni. A tekintete pislantott egyet, aztán ismét meredté vált. Most elengedte magát, meg a gépet is, és a földre kuporodott. A fölé magasodó alak árnyékában, kezében annak a dolognak az agyával, nézte, ahogy a törött törrel való eszeveszett csavarás közben összevagdalt kezén begyógyulnak a sebek. Vett egy mély lélegzetet, aztán feltápáskodott. Nem látta magát kívülről, de ha látta volna, sem tudhatta, hogy a görnyedésből felegyenesedése, kísértetiesen hasonlít valamire. Arra, ahogyan a gép emelkedett fel, még csak az imént, amikor megérkezett egy energiagömbben a jövőből. Egy kicsit nézegette a chipet, aztán könnyedén zsebre rakta. Közelről a terminator „arcába” vigyorgott.

– Ezt kapd ki haver! – felnevetett, és a zsebére ütött. – Az új fétisem! – közölte a tehetetlen droiddal. Szétnézett. A környék kihalt volt, és nyugodt. Abszolút nyugodt. Ez a nyugalom az ő érdeme volt. A környéket rettegésben tartó bandát személyesen utalta be a hullaházba, a maradékot, meg a gyógyóba. Szépen elkezdte a testet begyömszölni a kocsija hátsó ülésére.

– Fejet behúzni öregem! – szólította fel a Skynet harcosát. Hallotta a szervók karistolás-szerű csikorgását. Ettől észbe kapott, és feloldotta a mentális blokkot. Mindjárt könnyebben ment a gyömszölés. Benn, az autó utasterében megpróbálta helyrehozni az „utasa” fizimiskáját, legalább annyira, hogy ne tűnjön kapásból halálosnak a sérülése. Amikor ez úgy-ahogy sikerült, levette az imádott dzsekijét, és kölcsönadta a gépnek. Nem is sejtette, hogy az pont ezt akarta. A vad csavarozás közben elszakadt pólóját is levette, egy kicsit nézegette, aztán ezt is bedobta a géphez. Félmeztelenül beült a kormánykerék mögé.

– Legfeljebb buzinak néznek minket! – jegyezte meg csak úgy magának, aztán gázt adott. Az utóbbi időkben a számítógépek fejlődése felgyorsulni látszott, és ezt nyomon igyekezett követni. Tudta, hogy egyszer ez még fontos lesz. Erre legjobb bizonyíték ez a szerkezet volt. Nyilvánvalóan egy meghatározott szándékkal érkezett ide, bár azt nem tudta, csak sejtette, hogy mi is lehet az. De kíváncsi volt rá.

– Mit szólsz egy hajnali sétaautókázáshoz? Szólt hátra, ahogy a kocsija tovagördült az úton. Előnyben volt a géppel szemben... több évszázados előnyben...

1697

Kurgan figyelmesen hallgatta a parasztot, aki akármennyire is félt tőle, attól, a másiktól, akiről csak suttogva mert beszélni, még jobban. Ez érdekelte. Ugyan miféle hatalmas erejű lovag lehet az, akitől így fél a pórnép? A környékbeli mende-mondák egy örökéletű, sebezhetetlen harcosról szóltak, akinek izzó tekintete a poklok kínját ígerte. A fénylő lovag. Így nevezték, bár alakját sötét, kegyetlen történetek szőtték a rettegés fekete burkába. Csak egy halhatatlan lehet! – gondolta, mikor először hallott ilyen szóbeszédet. Őrült lehet, hogy nem leplezi, miféle. De lehet, hogy csupán gőgös. Aztán sok idő telt el, és ő végre a nyomára akadtt, itt az isten háta mögött. A paraszt remegve mutatott abba az irányba, amerre keresnie kell a legendák hősét.

– Vitéz jó uram, csak nem akarsz véle megküzdeni? Kérdezte meg a paraszt reszketegen. Kurgan komoran bólintott.

– De bizony meg! Életre, halálra!

– Ó nagyúr, nem tudta azt még lebírní senki! Pedig jöttek mindenhonnan! Vetett rá egy metsző pillantást.

– Alábecsülsz paraszt! Sziszegte neki. Amaz elsápadt, és ijedten hátrébb lépett. Megérzett valamit, amit a halandók néha észlelnek rajta. Az elmúlt korokat. Tovaugratott a lovával, otthagya.

A jelzett irányt követve hamarost egy elhagyatottnak tűnő barlangszáj előtt találta magát. Fürgén leugrott a hátsáról, és már vont a pallosát. Két marokra fogva óvakodott be a nyílásba. Ha a történetek igazak, borzasztóan erős a másik, nem az erejét, hanem az eszét kell használnia. A barlang néma volt, élettelen. Ezt megérezte. Az ő mozgása volt az egyetlen elevenség idebenn. Hidegen, felködlő emlékek közt lépdelt befelé. Most nem volt szüksége fáklyára. Nem volt szükség harcra sem. Amint meglátta az ellenfelét, le is eresztette a kardját. Hallott volt. Nem úgy, mint az élők szoktak, igaz, nem is volt olyan, mint az élők. Kurgan rövid idő alatt megértette, hogy nem volt ez élő akkor se, amikor még mozgott. Sose. Ez valami furfangos szerkezet, amit egy futóbolond feltaláló barkácsolhatott. Nem kellett soká vizsgáldnia, hogy megállapítsa, már régen elromlott. Ösztönösen értette meg, hogy mivel van dolga, bár azelőtt még sosem látott hasonlót. Megbökölte a karddal, fémesen kongott. Elmosolyodott, és leguggolt hozzá.

– Hát itt nincs mit harcolni! Megpusztult már ez magától is! – állapította meg fennhangon. – Kár! – fűzte hozzá még.

Feltolta a rozsdás sisakrostélyt, belebámult a fémkoponyába. Még holtában is igen ijesztő volt. Nem csoda, hogy a babonás környékeliek kerülik a helyet. Páncélt viselt, de csak azért, hogy elleplezze, igazi valóját. Ki lehetett az a felfuvalkodott tudákos, aki ezt építette? Szívesen elbeszélgetett volna vele. Valószínű, hogy az már hamarabb meghött. Az a szerencséje! A rémes történetek a gép viselt dolgairól azt mutatták, hogy sokáig nem vigyázott rá senki. Az ilyen masinákra vigyázni szoktak. Biztos azért romlott el, bár még sokáig működött, nyilván hibásan. Belenézett a matt, vörös szemekbe. Már nem égett bennük a kárhozat. Por, és kosz lepte el. A halálfőn tűnődve azért el tudta képzelni, hogy milyen lehetett. Az a paraszt azt állította, hogy egész frissek a hírei róla. Lehet, hogy hazudott, de valószínűbb, hogy neki hazudott valaki. Ez itt már rég meghött. Az ósdi páncélja csupa rozsdá. Főlegyenesegett, és szétnézett a barlangban. A legtávolibb sarkában régi firkákat talált a falon. Sokáig bámulta. Nem a szerkezet csinálta, hanem emberek, nagyon-nagyon rég. Aztán kényelmesen visszaballagott a magára hagyott géphez. Megragadta a páncélját, és kifelé húzta a napvilágra. Nem ment könnyen. Szörnyen nehéz egy szerkentyű volt. Egy halandó meg se tudná mozdítani. Meg kell vizsgálnia, micsoda eszement fémszörnyet szabadított rá valaki a környékre. Elhatározta, hogy alaposan kiismeri, ideje az van bőven.

Napokig tartott, mire rájött, hogyan kezdjen hozzá. A gépen olyan passzentos volt minden, hogy a száját tátotta. Gondolt is rá, ha mégis elé toppanna a feltaláló, nem ölné meg. Azonnal. Előbb vallatóra fogná, hogy csinálta. A sok töprengés közepette, az idők mélyéről, ismeretlen megérzések, és sejtelmek kezdték irányítani. Olyan erők voltak ezek, amiket nem mindig fogadott szívesen. Aztán, amikor rátalált a barlangban a szerkezet furcsa szerszámaira, másként látta a dolgot.

– A gépezet meg tudta javítani magát! – állapította meg elhűlten. – Csuda okos lehetett!

Sokáig töprengett azon, mitől romlott el. Semmilyen sérülést nem talált rajta. Csak napok múltán jutott eszébe, hogy a gép esetleg éhen halt. Elfogyott az erő – akármilyen volt is az –, amitől ment. Felidézte magában, hogy a halandók hány generáció óta tudnak a félelmetes harcosról. Elismerően nézett a fémkoponyára.

– Jócskán túlélhetted a készítődet!

Óvatosan kezdte el a szétszedését, mivel sejtette, hogy ezen különleges gépezet megbolygatása nem teljesen veszélytelen. Leszedte róla a páncélt, és alaposan feltérképezte. Megsejtette, hogy a szerkezetet emberek megölésére tervezték.

– Ez egy harci gép – állapította meg.

Most, hogy ezt felismerte, még kíváncsibb lett rá, hogy ki is építhette. Miféle háború része ez? Tette fel magának a kérdést, jól tudva, hogy talán sosem leli meg a választ. A hosszadalmas és alapos szétszerelést nagyon körültekintően végezte, minden lépést feljegyzett egy befejezetlen kódexbe, amit egy leégett kolostor romjai közt talált. Az íráshoz azt az alapanyagot használta, amivel az odabenti falrajzok is készültek. Jól ismerte. A következő napok szétszedéssel és rajzolással teltek. Igyekezett minden, általa fontosnak vélt részletet papírra vinni. Az érzés sarkallta, hogy ennek egyszer még hasznát veheti. Nem tudta elképzelni se, hol készülhetett ez a gép. De gyanakodni kezdett, hogy nem csupán ez az egy van belőle. Ha így van, egyszer csak találkozni fog megint eggyel. Az pedig működni fog, és meg fogja támadni. Neki az a feladata, hogy rájöjjön, miként győzheti le.

A hasánál valami olyat talált, ami megint föladta neki a leckét. Nem hasonlított semmire, amit ismert, legfőképpen arra nem, aminek egy embernél ott lennie kellett volna. Ösztönösen, nagyon óvatosan kezelte ezeket a fura holmikat. Nem tudta, hogy hidrogén fúziós üzemanyagcellákkal babrál. Kurgan azonban megállapította, hogy afféle vasgyomor lehet, ami kiürült. Azért még veszélyesnek érezte, ezért el is különítette, majd, miután apróra megörökítette, a barlangtól távolabb elásta. Közben mindent feljegyzett, aprólékosan, pont úgy, ahogy a barlang falán is azok a régi emberek megörökítették a számukra fontos dolgokat. A fémféjjel sokáig nem birkózott meg. Csak a nem is bevallott, évezredekben kondenzálódott ősi bölcsességével sikerül meglelnie a nyitját. Amikor végre rájött, hogy mit, és hogyan kell tekernie, meg persze sikerült is, nem csupán nyers izomerőt használt. A technológia fölött a szellemi erők arattak diadalt ekkor. A gépnek persze nem volt agya. Helyette egy furcsa, ismeretlen anyagú, rovátkolt lapocskát talált odabenn. Hitte is, meg nem is, hogy ez lenne a harci masina agya. Látott már elég széthasított koponyát, ő maga is gyakorolta ezt a foglalatosságot. Ez nem is hasonlított semmilyen agyra. De annak kellett lennie, mert másutt a fémtestben nem találta jelét semminek, ami ilyesmi lehetne.

– Ebbe van belerejtve az erős parancs emberek leölésére! – gondolta.

De érzett még mást is, valamit, ami a legfontosabbnak érződött. Erősen koncentrált, és a távolból lassan egy homályos kép úszott be a tudatába. Egy nő, meg egy fiatal férfi képe. A lapot szorongatva megsejtette, hogy ők ketten a gépember leghőbben áhított célpontjai. Nem tűntek veszélyesnek, de a látszat csalni szokott, ezt jól tudta. A feladat elvégzetlenül maradt, ez bizonyosnak látszott. De hát ez egy régi ügy, nyilván ők is meghaltak már. Amikor a végére ért, elgondolkodott, mit tegyen a géppel. Végül úgy döntött, korai még megszabadulnia tőle. Inkább odaadja egy megbízható szolgájának, ő majd eldugja...

...A babonás parasztokat sikerült lecsillapítania. Megmondta nekik, hogy „legyőzte” a démonlovagot. Akármennyire is tartottak tőle, nem hitték el neki addig, amíg meg nem mutatta a csillogó fémkoponyát. De akkor jajveszékelve, keresztet hányva menekültek a kunyhóikba. Fennhangon kihirdette, hogy környék megszűnt átkozottnak lenni. Ezzel egy százötven éves legendát döntött a sárba. Ennyi ideje féltek a környéken a démontól. A hidrogéncellákat egy közeli folyóba dobta. Nem tudott semmit arról, milyen tulajdonságai vannak a kimerült nukleáris elemek, de azt sejtette, hogy mérgezőek.

Ott állott Geran előtt, az nem rá nézett, hanem a jókora csomagra, amit a lába elé dobott a szekérről.

– Nos Geran, most egy mindennél különb titkot bízok rád! – mondta neki. – Ez egy nem evilági, démoni szerkezet darabokban. Zárd el biztos helyre, és csak neked legyen oda bejárásod!

Geran aggodalmasan nézett föl rá.

– Ártalmamra lehet-e még?

Megrázta a fejét.

– Nem, már csupán egy halom fém. De vigyázz rája, mert értékes, sok különös titkot rejt magában. Majd egyszer még jó lehet valamire!

Geran büszkén kihúzta magát.

– Úgy lesz nagyuram! Megőrzöm a titkod! – biccentett.

– Helyes! Mondta neki, és elmosolyodott. Germain ezt a mosolyt később sokszor álmodta együvé azzal a fémvigyorral, amit először megnézett, miután Kurgan eltávozott. Csatakos, rémes, lidércnyomásokban....

Jóval később alakalma nyílt a rajzait áthúzni, megerősíteni. A papnövendék, akitől a tollat, meg tentát kérte, keresztet vetett, amikor meglátta, miféle ábrákat rajzol át. Arról nem is szólvá, miféle könyvben!

– Teremtőm! – kiáltott fel.
– Erről a könyvről azt mondták, elveszett!

Kurgan megzavarva, boszszúsan nézett föl.

– Nem, meg sem született. Egy romhalmazban találtam – vetette oda neki.

Amaz ránézett, aztán az ábrákra.

– Miféle istentelen, gonosz képek ezek? – okvetetlenkedett az ifjú.

– Egy harci gépezet darabjai – válaszolt oda se figyelve, közben nagy műgonddal vezette a lúdtollat.

Az elképedve, lenyűgözve nézte. A fickó nem lett pap. Hallotta később, hogy neves tudós, világi ember lett.

– Az én rajzaim miatt? – kárörvendezett.

Már szaktekintély korában meghallgatta az egyik előadását. A témája: az élettelen anyagból mozgó szerkezetek készítésének lehetőségei voltak. Az egész nem volt egyéb, mint nagyképű spekuláció, de Kurgan élvezte.

– Honnan vehette az ötleteit? – kajánkodott magában...

A tudós nagyképű értekezése után maga is gondolkodóba esett azon, hogy honnan a fenéből csöppent ide az a harci gépezet, a békésnek nem igazán mondható világunkba. Kezdetben, sokáig maga is hajlott rá, hogy a pokolból. Aztán múltak az évtizedek, századok, és a korok divatjának engedve, már a Holdat, vagy a Marsot képzelte a pokol helyébe. Különösen, amikor az a fickó csatornákat látott a Marson, akkor azt gondolta: na megvan, honnan ette ide a fene ezt a fémembert! De aztán ez is elmúlt. Még később elolvasta a híres sci-fi író könyvét, az időgépet. Amikor letette a könyvecskét, sokáig meredt maga elé, érezte, hogy ez lesz a megoldás. Valami kacifántos jövőbeli háborúságból származik, nyilván eltévedt. Ha ez igaz, talán, ha keresgélt volna, még a gépét is megtalálja. Persze, ha meglelt volna az a gép, akkor a „démonlovag” nem riogatta volna a parasztokat, hanem visszamegy, ahonnan jött.

1984. március 9., péntek, hajnali 3 óra 55 perc

.Kurgan kifelé robogott a városból, a nyakában a gép ostyaagyával. Elhatározta, hogy most minél többet megtud erről a messziről jött izéről. A vékony lapocska csiklandozta a bőrét, és Kurgan vigyorgott.

Vidáman dudorászni kezdte a dalocskát, amit a „pajtása” megjele-
nése félbeszakított. Ezt a dalt már aligha ismerte rajta kívül bárki a
Földön. Egy ősi nyelven volt. Akadt ugyan egy nép Európában, mely
még beszélte e nyelvjárás agyonmodernizált változatát, de az neki nem
tetszett. Ő az ős-magort szerette. Valaha egy darabig együtt élt velük.
Szeretett mellettük harcolni más népek ellen. Szilajak voltak, az életük
csupa harc volt, de békében éltek a természettel. Az ő nyelvükön tudta
a legjobb varázsdalokat, és sámán énekeket. Belenézett a visszapillan-
tó tükörbe, a szótlán, mozdulatlan „utasára”.

– Ez izgalmas lesz haver! Hihi! – dörögte neki reszelősen. Önelé-
gült cápamosolya fehér papírmásé maszknak hatott, a lámpák, a re-
flektorok el-el tűnő fényében...

A másik Terminator eközben nem várta tovább a társát, ami csak
nem jött. Rövid taktikai értékelés után, ami kívülről talán hezitálásnak
látszódott volna, elindult egyedül, hogy megkeresse és kiiktassa Sarah
Connort...

a vége...

Az ufók, avagy: az invázió elmarad

Szikrák pattogtak, az energia nyersen, szabadon vágta magát az éterbe. Egy alak állt a fénygubó közepén, szétárt karokkal, és szívacsaként szívta magába a kékes folyamatot. A környék megtelt fénnel és zajjal, a közeli transzformátorház túlterhelten felhördült, ahogy villámok csaptak bele, és leállt. Ezen kora esti órában, a környékbeli házakban szép sorban kihunytak a fények. A véget érő serkentés kaotikus fényei elhalványultak egy felülről jövő fénycsóvában, mely egyre szélesedett. Halk zümmögés hallatszott, ahogy egy diszkosz alakú tárgy ereszkedett le az égből. Kurgan érdeklődve nézett fel, már hallott az ufókról. Láta az újságok rossz minőségű képein a megzizzent „tanúkat”, de ezidáig nem vette komolyan az ügyet. A halandók új örülsége! Ez volt a véleménye. Úgy látszott, ezen változtatnia kell. Még kékesen izzott az alakja a befogadott hatalmas erőktől, amikor a tárgyon egy nyílás jelent meg. Egy pillantást vetett a legyőzöttre, a fej nélküli torzó úgy hevert ott, mint egy törött próbababa. Elvigyorodott. Kísértetjárás, áramkimaradás, titokzatos fények az égen... plusz egy fejetlen hulla. Csemege lesz a halandóknak.

Amikor az ufó felé indult, eltöprengett azon, mennyire félősek mostanában a halandók. A hidegháború nevű kavarástól mindenki bepöccent, sokszor úgy viselkedve, mint egy ön és közveszélyes idióta. Persze az ő fajtájának ez kedvezett, miközben nagytítóval keresték az ellenséget mindenütt, ők nyugodtan gyilkolászhatták egymást.

Egyszer ő is találkozott már orosz kémmeleggel. Szórakoztatta a fickó, ahogy megjátszotta az amerikaiaknál is amerikaiabban. A párbeszédük azért is sikeredett olyan absztraktra, mert ő tudta, hogy amaz hol áll, a kém meg sejtett valamit, de nem volt biztos a dolgában, és próbálta kipuhatolni. Ha a hideg szópárbajukat valaki kihallgatta volna, az tuti egy életre szólóan üldözési mániássá válik. Végül elunva a játékot, oroszul szólt hozzá. Élvezettel figyelte az ügynök megfakuló arcát. Futni hagyta, tudván, hogy mint beépített ember, többé nem lesz biztos a dolgában, és előbb-utóbb hibázik. Nem sokkal a mai este előtt olvasta

a szűkösen kiméricskelt hírt, mi szerint egy veszedelmes kém fogtak el. A rövid leírás stimmelt.

Az idegenek azért szálltak le ezen a helyen, mert felkeltették figyelmüket a két halhatatlan küzdelme közben cikázó energia-kisülések. Ezek még odafentről is jól látszóttak. Persze nem tudták, mi is az igazán. Azonosítatlan erőforrásnak definiálták. Az eredeti programot megváltoztatva kezd-

ték meg a leszállást. Előőrs voltak. A kutatóútjuk végén meg kellett adniuk a jelet az inváziós csapatok előkészüléséhez. Az utolsó témájuk az a pszichózis volt, amivel az úgynevezett hatalmi tömbök hiszterizálták egymást. Azt kellett kivizsgálniuk, hogy a műveletek során mennyire tudják ezt az állapotot kihasználni. A leszállásukkor leálló áramszolgáltatásról azt hitték, hogy a primitív technológia zárlatos lett a hajójuktól. Az elapadt energiafolyamot sem kapcsolták össze azzal a magányos alakkal, aki feléjük közeledett. Az eddigi felderítéseik során sosem találkoztak még halhatatlanokkal, ezért aztán Kurgant csupán egy balszerencsés báméskodónak hitték.

Amikor kiléptek a hajójukból, Kurgan a szerepéből kissé kiesve, a száját tátva bámult rájuk. Még sose látott hozzájuk hasonlót. Nála jó méterrel magasabbak voltak, és a vakítóan fehér overallszerűségükben úgy festettek, mintha angyalok volnának. De persze nem volt szárnyuk, akkor azzal repülnének, nem ezzel a zümmögő izével. A karjukat valahogy nem természetesen tartották, mintha túl nehéz lenne, úgy lógott az oldaluk mellett. Fura hosszú fejük volt, amin a fejtető közepén a fakó vörös, vagy hófehér sörény díszelgett. A szemük csupán egy csíknak látszott, ami azonban úgy csillogott, akár az üveg.

A lények megtorpanak, és őt bámulták. Ő meg visszabámult rájuk. Épp azon töprengett, hogy üdvözlje, vagy a fenébe küldje őket, amikor a lények rálóttek. Az a lézer-szerű energia meg sem kottyant neki. Fura, apró csipéseknek érezte ezeket a találatokat. Még lüktetett benne a felgyorsult őserő, a lézer lepattogott róla, épp úgy, mintha csupán pingpong labdákkal hajigálták volna meg. Két ilyen fénycsík a pallosáról verődött vissza, akár a tükörről az ártatlan fénycsóva.

Az idegenek az egyik ilyen visszaverődésből szenvedték el az első veszteségüket. Az űrhajó utasai úgy meglepődtek mindezen, hogy nem kaptak észbe, még akkor sem, midőn a Kurgan rájuk rontott. „Csak egy maradhat!” – üvöltötte megszokásból, és kaszabolni kezdte őket. Na erre aztán magukhoz tértek, megpróbálták ismét rálőni, de a Kurgan olyan gyorsan mozgott, hogy egy impulzus sem talált. A jókora pallos viszont aratott, kékeszöld hálót szöve az idegenek köré. A kiömlő idegen vér halovány barnán világított az esti levegőben szétfröccsenve. Kurgan vidáman kurjongatva a még egyre kiözönlő földönkívülieket ritkította eufórikusan, halált és borzasztó sebeket osztogatva. Leginkább valami szörnyű természeti csapásnak látszott, nem földi embernek. Ennek végül aztán meglett a hatása.

A legalantasabb állati pánik uralkodott el az idegeneken. Mégpedig pont az a fajta, amit vizsgálni akartak. Hiszen a kilőtt energiasugáraktól nem egyszerűen meghalnia kellett volna a földinek, hanem darabokra szakadni! Mégis sértetlen maradt, sőt ő gyilkolászta halomra őket. A túlélők méltóságon aluli, tumultuos jelenetek közepette visszavonultak a hajójukra. Kurgan még megpüfölte a burkolatot is, bár abban már nem tudott kárt okozni. Azért vidáman „kopogtatott” tovább. Közben mögötte az idegenek tetemei furán pezsegni és bugyborékolni kezdtek, hogy rövidesen ne maradjon más belőlük, mint egy halványkék, híguló nyálkafolt. Az ufo minden átmenet nélkül felröppent, és száguldani kezdett felfelé, az esti égen. Kurgant a hirtelen start hátrébb lökte, némi időbe tellett, mire az egyensúlyát visszanyerte. Egy kicsit bámult a tovaröppenő ufo után, bosszankodva, hogy több ilyen izét nem tud már levágni. Miközben a tárgy apró ponttá zsugorodott odfele, az eltűnő hullákat nézte.

– Legalább nincs gond a temetésükkel! Holnap sok gondja lesz a hivatalosoknak ezzel a kuplerájjal! Hagy dolgozzanak meg a pénzükért!
– Gondolta, és felnevetett.

A létező összes űrközi szabályt áthágó start miatt a környék radioaktívan elszennyeződött. Kurgan kirázta a hajából a nukleáris port, és töprengve bámult a kiürült éji égre.

– Kik a bűdös francok voltak ezek? – tette fel magának a költői kérdést...

A megcsappant legénységű űrhajó közben a rendszer síkjából meredek szögben lépett ki. A fedélzeten zaklatott volt a hangulat. Ez volt az eddigi legrövidebb, és egyben legrettenetesebb felderítő útjuk. A korábbi beszámolókból úgy látszott, a földiek sebezhető, törékeny

lények, akiket könnyű lesz leigázni. Bár az akció illegálisnak ígérkezett, az úrközi jog szerint ugyanis tilos primitív lények civilizációját megtámadni, de a főparancsnok nagy reményeket fűzött hozzá. Ezek most semmivé váltak. Miközben a féreglyuk bejáratához közeledtek, két társuk még belehalt a Kurgantól kapott sebeibe. Egyikük a földi metallurgia sajátos vonásai okán fémmérgezésben hunyt el. A hajó parancsnoka törölte a rendszert a célpontok közül, egyúttal figyelmeztető jelzéssel látta el, ami a szabályzat értelmében tiltott övezetté tette azt. Csak remélni tudta, hogy a világtér elég nagy ahhoz, hogy soha többé ne kelljen még egy ilyen találkozást átélniük. Egy kissé abban is bízott, hogy a földiek nem tudnak majd kijutni a csillagok közé. Bár ezektől minden kitelik! Semmi, de semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy olyan lényekkel kelljen harcolnia, akiket nem lehet megölni! Az ilyesmit rossz mesének hitte, amin ifjúként jókat borzongott. Amikor beléptek a hipertérbe, már a jelentésén dolgozott, amellyel a főparancsnokot akarta meggyőzni. Remélte, hogy a felvételekkel elegendő lesz ahhoz, hogy lecsillapítsa a harci kedvet...

...fuss el véle...

Megjegyzés: A szerző az idegenek leírását nem az ujjából szopta, hanem egy 1967. november 24-én, Rio de Janeiro környékén történt megfigyelés beszámolóját használta fel, meglehetősen szabadosan, a saját fantáziájával dúsítva...

Bevezető

Ezt a részletet egy hosszabb ciklushoz találtam ki. Azért került bele ebbe a kidaványba, mert szerepelt volna benne a Kurgan is. Az elképzelt, nem túl távoli jövőben a pernamenssé váló globális háború elől egye több túlélő menekül el a Földről... például a Holdra. Ez manapság már nem tűnik olyan agytúltengéses fantazmagóriának, mint amikor először firkáltam össze cetliket ezen ötleteimmel. Az érkezők meglepetésükre komplett építményeket találnak a felszínen, de főként az alatt. Az előző emberiség hallhatatlanjai több ezer évvel ezelőtt mindenféle technikai segédeszköz nélkül eljutottak a Holdra, és ott berendezkedtek. A Holdra jövő mostani halhatatlanok megtalálták a bizonyítékait, hogy az első emberiség halhatatlanjai speciális módon harcoltak a Hold felszínén, a felszín alatt, és a környező űrben. A történetben-történetekben megjelent volna Kurgan is, újból megszületve, és tovább hordozva magában a medve örökségét, hallhatatlanná válva ismét. Ez a novellakezdemény egy magyar hallhatatlan holdi kalandjából részlet. Ez a hallhatatlan egy másik írásomban, a „Vihar-Vér-Acél”-ban az egyik főszereplő.

Íme:

Holdharc

Bosszús volt. A terminátorvonalon botlott bele az ellenfelébe, azonnal összezsaptak. A másik egy nagyon réginek látszó mélyűri karddal támadott, így azt gondolta, hogy halhatatlan, bár nem érzett semmit. Rövid küzdelemben kétszer is majdnem elveszítette a fejét. Amikor közel került a támadóhoz látta meg, hogy az úrruhában nincs is senki! Egy automata ruha volt, talán még régebbről, mint a fegyvere! Valószínűleg az egykori gazdája viselkedési mintái, és harci taktikái voltak beleprogramozva. Ő pedig nem bírta el vele, szégyenszemre bujkálni kényszerült. A vad harc és üldözés közben megsérült a ruhája létfenntartó rendszere. A szivárgást úgy-ahogy sikerült befoltoznia, de az automata állandóan bemérte, és tovább hajszolta a gyilkos pusztában. Valaha vulkanikus működés volt ebben a körzetben. Sima lávafolyások, akár a fekete üveg, beomlott magmakamrák, akár a Hadészba vezető barlangok. Szétrobbant hegyek, másodlagos becsapódások kráterei, mindez a víz, és szél nyomaival, vad, kaotikus lázálom görgetegekben, és omlásokban. csak egy szerencsés körülmény akadt. A nyugodt nap évében voltak, és így a mozgása kevés port vert fel. Figyelte az automatát, az a szkafandere jelét kereste. Most lélegzetnyi időhöz jutott, mert a vulkanikus kőzetek itt fémesek, és erősen mágnesesek voltak. Az automata kissé nevetségesen bolyongott, a sok pólusú teretek közt, megzavarodva, de állhatatosan keresve a szkafandere jelét. Tudta mi ez a jel. A lélegeztető rendszerének elektronikája saját tartományban üzemelt, pont azért, hogy mindenféle, itt sűrűn előforduló mágneses és elektrosztatikus anomáliák ne hogy bekavarjanak neki. Ez egy agyafúrt találmány volt, fontos védelmi óvintézkedés. Most azonban sajna lehetetlenné tette, hogy hosszabb ideig rejtőzzön, mivel az automata rögzíthette a jel elektronikus lenyomatát. Így aztán csupán idő kérdése, hogy bemérje, és újra üldözni kezdje.

Miközben a fémes sziklalabirintus „árnyékában” kerülgette az automatát, azon töprengett, hogy rázhatná le. Az automata aktív keresőjét ő is vette, így ki tudta kerülni a tapogató jeleket. De ezt nem csinálhatta örökké. Egy kis idő múlva megértette azt is, hogy még ha lerázza is, a gép itt marad, ebben a zónában, állandó veszélyforrást jelentve. Tehát ki kell iktatnia, vagy le kell győznie, ha úgy tetszik. Sajnálkozva

állapította meg, hogy az úrruhájába gyömöszölt sok ketyere alkalmatlan erre, sőt, mivel az automata érzékeny volt mindenféle technológiai bravúrok jeleire, még hátráltatja is. A saját cuccai sem adtak megoldást, lévén azok mások halhatatlan elleni harchoz készültek. Keserűen ironizálni kezdett azon, hogy lám a csúcstechnológia ide juttatta, kénytelen lesz mellőzni az összeset. Bármennyire is nem akaródzott tudomásul venni, ez látszott az egyetlen megfelelő megoldásnak, ha el akarja kapni ezt a gépet. Egész egyszerűen ki kell kapcsolnia az úrruháját, az egészet. A létfenntartó rendszert is. Persze ebbe egy halandó azonnal belehalna, és neki is kellemetlen lesz. Óvatosan egy nagyot fűjt, mintha attól tartana, hogy meghallja azt a gép. Ezt még sosem próbálta, és nagyon nem fűlött hozzá a foga. Tudta, hogy képes rá, elvégre halhatatlan volt. Csak arra kellett ügyelnie, hogy ne ájuljon a halálba, vagy legalábbis ne hosszsan. Nem látott rá más megoldást, mint hogy fokozatosan megfullasztja magát, az elektronika kikapcsolásával. Aztán leállítja a fűtést, és a többi létfenntartó masinát.

A gondolatmenetre enyhe légszomj kezdte gyötörni, de ez csupán pszichikus tünet volt. Ismét pozíciót változtatott, mert az automata vésszesen megközelítette. Elrugaszkodott, és ház nagyságú kövek között vitorlázva, egy szinte teljesen vasból lévő sziklatömb mögé ugrott. Felnézett a mögötte az ürbe meredő hegyre, aminek sötét árnya kettévágta a lejtőt. Ez onnan jött le. Kiváló fedezék volt, árnyékol minden jelet, és maga is egy hatalmas árny, egy sötét folytonossági hiány volt a csilagos úrból kivágva. Óvatosan kilesve figyelte a gépet. Az az ugrásának helyén állt, azt vizsgálgatta. Ahogy elrugaszkodott, némi port vert föl, az automata ezt elemezte. Szerencsére a ritkás „felhőcske” nem adott támpontot, merre rajtolt. Ismét időt nyert, talán eleget, hogy rászánja magát arra, amit föltétlen meg kell tennie.

Félt. Ez a félelem a zsigerek természetes görcse volt, amik nem akarták tudomásul venni, hogy pusztulásuk átmeneti lesz, nem tudtak a magasabb erők működéséről. Amire készült, a múltban más halhatatlanok már sokszor megtették. Voltak olyan idők, amikor ahhoz, hogy valaki a Holdra jöhessen egyáltalán, ahhoz ilyesféle procedúrán átesni alapróbatétel volt. Miközben a gépet nézte, felidézte magában e témában szerzett ismereteit. Ő csupán kikapcsolni készült a rendszereit. A régi próbában védelem nélkül kellett kijönni ide. Amikor áttanulmányozta ezeket a file-okat, amik erről tudósítottak, a döbbenetet hamar elnyomta a bizonyosság, ami az időszalag mélyéről hullámozott át rajta, hogy ez így volt. Ha a régiek pucéron harcoltak a vákuumban, ő is kibírja a teljes kikapcsolást!

Az automata eközben szisztematikusan elkezdte a keresést egy számára ismeretlen elv szerint. Ahogy figyelte, rádöbrent, hogy a gép valamilyen támpontot talált, és hamarabb fog rálelni, mint azt remélte. Ez a felismerés arra készítette, hogy átkússzon a szikla másik oldalára. A túloldalon folytatódott a lejtő, hogy végül egy görgeteges sík terepé váljon. Azon túl egy szakadék ásított a semmibe. Kétségkívül festői volt a látvány. Mintha a hatalmas repedés mélyéről, egyenesen a Hold belsejéből hömpölygött volna elő a csillagos űr. A csipkézett sziklák fölött olyan volt a kozmosz, akár egy apró lélekkristályokat sodró, alvilági folyam. Nem tudta, milyen nyomra bukkant a gép, de a biztonság kedvéért azt feltételezte, hogy ez elvezeti hozzá minden zavaró tényezőt át is. A stratégiája készen állt. Aktív rendszerekkel elcsalja a gépet a szakadékhöz, kikapcsol, megkerüli, és belelöki a mélybe.

Szikláról-sziklára megkezdte a szökdécselést, közben kikapcsolta a kardját. A precíziós fegyver attól kezdve már csupán egy éles fémdarabbá vált, de még mindig fegyverként. A közeledés a szakadék csipkézett pereméhez maga volt a megérkezés a tengerek tengeréhez. Az űr a legnagyobb tenger... az egyetlen. Szálldosása közben biztatta magát: Halatatlan vagyok, ki fogom bírni! De persze félt, félt a reá törő jeges-forró űrtől, ami majd belopódzik a szkafanderébe. Amikor a peremhez ért, lenézett. Nem látott semmit, mintha szurokkal lett volna kiöntve a szakadék. Kivárt, kereste az automatát. Hamar rátalált, már úton volt felé. Megdöbrent. Azonnal, enyhe pánikban elkezdte kikapcsolni a rendszereit. Annyira izgatott lett, hogy észre sem vette a teste fuldoklását. Azt hitte ez a vadászat izgalma. Izgatottan hörögve használta el az utolsó levegőkortyokat, a látása elhomályosult amikor a szkafandere megszűnt védőburoknak lenni. Miközben az űrruha kihűlt, egyé válva a környezettel, a belefagyott test még görcsösen rángott egyet, amikor a szív is leállt...

Amikor magához tért, az automata épp akkor suhant el felette. Valami nem volt rendben vele... kínlódva próbálta meg kitalálni, mi is az. Aztán rájött, a színe. A gép szürke volt, és fémes, apró szikra a végtelen éjben... eddig. Most színek vad egyvelegében tündökölt, a narancsár-ga-vörös-lila-zöld-kék kuszaságként. Egyre újabb színek nyíltak ki, egyre inkább egy ceruzarajzra kiömlött festékes paletta összevisszaságában. Az elektronika és a kozmikus sugárzás színeképei! – ismerte fel a látványt. Óvatosan megmozdult, simán, valahogy anyagtalanul mozgott, mintha nem is ő lenne. Az árnyékban hevert, egyé válva annak hőfokával. Feltápaszkodott, és végignézett magán. Nem élt, a megszokott

értelemben. Nem lélegzett, ám valami, a fizikai életnél erősebb erő ott lüktetett benne. Eggyé vált az őserővel, az éltette tovább. Az automata a szakadékot elemezte. Pár pillanatig bámulta az új-régi módon, nem a jégge fagyott szemeivel, aztán elkezdte magáról lefejtetni a szkafandert.

– Ha már lúd, legyen kövér!– sziszegte a semmibe, a régi magyar mondást.

A megváltozott taktikájában kiemelt szerepet szánt a levetett védőruhának. Furcsa érzet zúgott végig rajta, amikor az elhalt bőre közvetlenül érintkezett az űrrel. Különös érintés volt ez, az őserő fellobbant benne, mint a parázs, mikor száraz fát dobznak rá. Mindent eldobott, csak a kardját tartotta meg. Az árnyékban kúszva távolodni kezdett a géptől. Az nem is sejtette, hogy az üldözött most rá vadászik, fondorlatos módon. Amikor úgy ítélte meg, hogy elég messzire van, megállt egy sziklához tapadva, és jegesen, hidegen, kegyetlenül figyelni kezdte az automatát. Várt. Arra várt, hogy az rátaláljon a szkafanderére. Közben alkalmi nyílt önmagát tanulmányozni. A látvány leginkább az egyiptomi múmiákra emlékeztette, nem volt szép, csak célszerű.

– Vajon lesz-e még valaha normális, emberi külsőm?

A csontburkában kásásan rotyogó, aztán romlott tésztként megfagyó agy nem tudott erre választ, de az őserő igen. Ez megnyugtatta, közben a gyilkos kozmikus sugárzás hasogató pengéi csaláncsípések-ké szelődültek az elhalt idegvégződésekben. A szemei szétpattantak, belesültek, aztán odafagytak az üregükbe. A vákuum jeges pezsgése a csontjaira fonnyasztotta bőrét és izmait. Dobhártyája beszakadt, az űr üvöltő csendje megtöltötte a belsőjét, akár egy hangtalan vízesés. Az ibolyakék-vörös spektrumaiban fürdő kozmoszban fakó biliárdgolyónak hatott a Föld, száguldásba fagyva egy elnyomódott, koszos buborékban.

– A napszél fűtta mágneses mező! – ismerte fel a tünetényt.

Az érzékelése teljesen megváltozott. „Látta” a nap üvöltését, és a csillagok távoli sziszegését. Finom, pergő homokként vibrált benne a szülőbolygója mágneses pajzsáról lepattanó sugárzás visszhangos rezgése. Körülötte a Hold dermedt sziklái olyanok voltak ehhez a nyüzsgő kakofóniához mértén, mint a földből kiálló, halott csont. Ha a lábai alá „nézett”, érezni vélte a nyelvének fagyott idegeiben az odalenn, nagy mélységben hömpölygő vizet, meleget, életet. A szomjúság érzete csak egy pillanat volt, ahogy jött, el is röppent. Megpillantotta az őt kereső automatát. A kozmosz vad színorgiájában apró fényes tüske volt csupán, könnyen felismerhetően. Ő viszont beleolvadt a mélységbe,

annak szerves része lett. Az automata megtalálta a levetett szakfandert, de persze őt nem találta benne. Mintha kissé tanácstalanul topogott volna ott mellette.

– Meglepetés! – gondolta hidegen, ahogy immár az úr egy darabjaként becserkészte. A gép valószínűleg az adatbázisában keresgélt valami hivatkozási pontot. A szakadék, melynek szélén állt, egy ősidőkben keletkezett, rég beomlott lávafolyás volt, egy a Hold felszínébe mart üreg. Ez az üreg aztán, amikor elfogyott belőle a folyékony magma, beroskadt, egy kegyetlen kőrianást hozva létre a Holdfelszínen. A Föld égi lámpása tele volt efféle sebhelyekkel, megszámlálni se lehetett. A halandók sokáig egykori folyómedreknek hitték ezeket. Az árnyékos részben maradva markolászta a fegyverét. A mélyűri kard inkább egy kifinomult precíziós gép volt, mint egyszerű vágószerszám. Most azonban úgy kívánta használni, mint „odalenn”. Most csupán egy acéldarab, amit az ő akarata hoz mozgásba, tőle függ. Az első mozdulat meghatározza majd a többit, a következőket, ott a semmibe hullva. Szűrni fog, aztán kaszálni. Ha ügyes, az automata két darabban hull majd bele a szakadékba. Nem egyszerűen lökni kell, mert akkor átszáll a túloldalra. Magával kell rántania, mint egykor a Dugovics nevű magyar azt a törököt! Óvatosan, apró ugrások sorával közelítette meg. A kikapcsolt eszközt a hagyományos, földi stílusban ferdén maga elé tartotta.

Már imádta ezt a hangtalan űrt, ahol nem kellett ügyelnie arra, hogy ne csapjon zajt. Csupán azt kerülte, hogy a nap fénye megcsillanjon a fémen. Persze azért vigyázott, nem tudhatta, miféle mozgásérzékelői vannak az automatának. Amikor már egészen közel volt, röviden nekifutott, és felrugaszkodott, ahogy csak bírt. Sikerült úgy kiszámítania az ugrást, hogy a lassú visszahullása olyanná vált, mintha egy lankás domboldalról zúdult volna alá. Az utolsó méteren szűrásra emelte a fegyverét, a penge hegye az arca előtt hasította az űrt. Amikor fél méteren belülre ért, teljes erejéből előre dőött, behajolva, teljes lendületével. Amikor a fém fémhez ért, a markolat rántott rajta egyet, de ő sziklaszilárdan, a szó szellemi és fizikai értelmében is összefagyva fegyverével, tartotta magát. A hegyes acél szétvágta a fémburkot, és a túloldalon, az automata nyakrészén bukkant elő. Az ütközéstől módosult esési szögben ugyanakkora lendülettel tolta bele a szakadékba. Az automata esetlenül kalimpált, ő pedig aktiválta a fegyvert, lefelé és oldalt rántva. Az automata két darabra szakadt, amiket csak a fejrész tartott össze. A két darab különböző sebességgel hullott a mélybe. A jobb oldala kissé lelassult a szakítástól. Lendületből kettévágta,

és a félkörös mozdulattal belevágott a sisakrészbe, ami fémfoszlányokká durrant szét. Miközben halálos tempóban zuhant a lenti kövek felé, dühödten aprította az automatát. A becsapódáskor egy csillogó fémfelhőben ért az aljzatra. Összegömbölyödött, aztán végighempergett az éles sziklák között, hogy elveszítse a zuhanás minden nyomatékát. Csak arra ügyelt, hogy a kardjával nehogyan lefejezze saját magát.

– Kínos blamázs lenne! – futott át rajta.

Amikor megállapodott, fölmérte magát. Csontok törtek, belső szervek zúzódtak össze, de a lényeges izomtónusok működtek. A törött lábait az automata darabjaival sínbe rakta, hogy tudjon menni. A becsapódás maga olyan volt csupán, mikor egyszer még halandó korában elvágta a kezét jéggel. Láttá, hogy vérzik, de nem érezte. A törött csontok, összezúzott szervek a vákuumban nem okoztak gondot. Majd ha túlnyomásos helyre jut, ahol megkezdődik a valódi regenerálódás... na az kellemetlen lesz! Szerencsére ismert olyan meditációs gyakorlatokat, melyek segítenek majd elviselni ezt a folyamatot. Az automata darabjaival összefoltozva, egy csillogó, bizarr figurává lett, egy megtépázott kiborghoz hasonlatossá. Amikor próbát tett, úgy tapasztalta, nem csökkent számottevően a harckészsége. Ez fontos, ez jó! Kihúzta magát, és fegyveresen, és roppant veszélyesen elindult a legközelebbi bázis irányába. Mindegy mennyi idő alatt ér majd oda, ráér...

A francia áldetektív irodalom rejtett tartalmai a két világháború közt.

Kard által homályosan - Írta: J.G. Pattkins

Par l'épée vaguement a écrit: J. G. Pattkins

A „D” irodalom, azaz a detektív (nálunk krimi) másodvirágzását a két világháború közt élte. Ekkoriban az egész kontinensen az angol detektív-, az amerikai westernirodalmat másolták, természetesen hangzatos, vagy annak szánt angolszász álnevek alatt. Nem volt ez másként

Franciaországban sem, bár ennek az országnak saját ponyva hagyományai is vannak. A legérdekesebb azonban az olcsó regényeknek is a perifériája, egy kevésbé kutatott terület. Ennek a sajátos műfajnak nincsenek felismerhető alapsémái, mivel ezeket az „eredeti” műfajokból meríti. A szerzők nem bennfentesek, alkalmi műkedvelők, vagy megélhetési szélhámosok. Vagyis annak látszanak! A regények tematikájával azért tisztában voltak, és ezekre a sablonokra húzva valami egészen másról is írtak, olyasmiről, amiről még elvleg regényben sem

lehet! A periféria perifériájának ezen művelői a kor miliójében nem egyszer voltak kémek, valamint titkos, máig ismeretlen szervezetek specialistái, még ismeretlenebb feladatokkal, akik így örökítették meg az általuk megszerzett információkat. „Regényeik” olcsó papírkötésben, váltakozó példányszámban jelentek meg, és minden alkalommal eljutott egy-egy dedikált tiszteletpéldány valamely követségre, társasághoz, egyesülethez, vagy más rafinált fedőszervhez. Az olvasó joggal képedhet el, és teheti fel a kérdést: miért írta meg regényszerűen egy ügynök amit tudott, és adta közre, bárki által megvásárolhatóan? Nos pontosan ezért! Így a kutya sem figyelt rá!

A XIX. században fellendülő nyomtatás, és az olvasás divatja, új kulturális közeget teremtett Európában, ami a XX. század közepére, első felére ért be. Ezért volt alkalmas terep a speciális jelentéseknek a népszerű irodalom. A detektív-irodalom, és benne a nyomozás menete pedig különösen alkalmas volt arra, hogy kéminformációkat közöljenek vele. Vagy direkt, vagy rejtett formában. Mindkettőnek megvoltak a maga speciális nyelvezete, a direkt forma, azonban kevésbé volt irodalmi. A rejtvény regénybe ágyazott rejtett információ, irodalmi tájékozottságot, nyelvi leleményt kívánt, míg a másik egyszerű leírás volt, valami „bűnügy” ürügyén. A dolog utólag nehezen vizsgálható, nem csak azért, mert például a francia nyelvi fordulatokban elhelyezett adat föl sem tűnhet, a kor zsargonja miatt, de a két nagy háború közti Európa, esetünkben a világhelyzet korabeli francia értelmezése, és mélyreható elemzése nélkül – napi szinten olykor! – ez szinte lehetetlen.

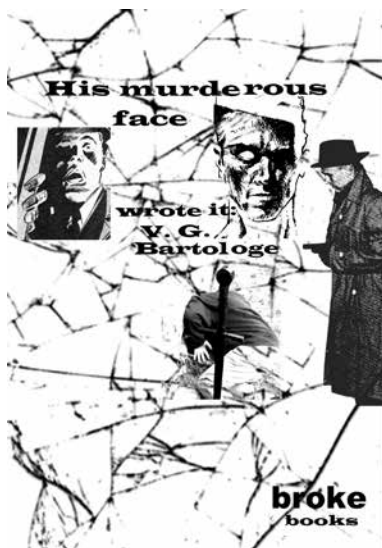
A „regény” születésének évét kell leginkább nagyító alá venni, de az előzményeket sem árt tudni. Tisztában kell lenni az „író” lakhelyének, városának, településének helyzetével, az ott történt eseményekkel. Azt sem árt tudni, legalább nagyjából, hogy miről akart hírt adni, tehát a „regény” alapos elolvasása előtt – eredeti nyelven! – már sejtenünk kell, milyen rejtett tartalmat keresünk, vagyis előzetes témakutatás szükséges. A kor népszerű fordulataival, és nyelvezetében megírt művet csak ezután veheti elő a kutató. Még arra is figyelnie kell, hogy kiszűrje a reklámfogásokat, melyek utólag néha bosszantó módon xy úr vendéglőjét emlegetik a nyomozás helyszínéül, egyértelművé téve, hogy a könyv megírását ez a vendéglátóipari egység jelentősen támogatta. De lehet, hogy ebben is információ van, például az, hogy xy német kém! Ezt a közlést nem biztos, hogy megérti a kutató, hacsak nincs róla tudomása, hogy xy úr később a megszállás idején elévülhetetlen

érdemeket szerzett a kollaborációban, netán maga is dicső módomban harcolt a fronton, de nem a szövetségesek oldalán. Mint ahogy az író személyéről is csak akkor tudhatja 100%-ban, hogy álíró-kém, és nem kávéházi kontár, ha például beszerzett egy szigorúan bizalmas aktát, mondjuk a KGB-től róla, Sztálin szignójával. Ez a tuti, a többi kissé bizonytalan. Amikor aztán van már elképzelés arról, mit is keresünk, és kinél, vagy kiktől – olykor szervezeten írt egy egész kémhálózat – nekiülhetünk az olvasásnak. Mármost azoknak a könyveknek az elolvasásának, amelyek túléltek a megjelenésük után következő viharos eseményeket, és sikerült is beszerezni azokat. Lehetséges, hogy az időtöltés a mellett, hogy kutatás, egyfajta kellemes szórakozás lesz, abban az esetben, ha egy jó történetbe ágyazták az információt, vagy esetleg a sémákon belül volt írói vénája a kémnek. Sajnos ez ritka. A többség bosszantó, irodalmiatlan fércműbe csomagolta a jelentését.

Pattkins esete egyértelmű. A magát fehérórosz emigránsnak kiadó szovjet kémtevékenységi köre többszörösen bizonyított, főleg Franciaországban, de Svájcban, Ausztriában, Magyarországon, Romániában is feltűnt a huszas években, és konkrétumok vannak róla. Egyszer még állítólag Londonban is látták. De Németországot például nagy ívben elkerülte, ugyanis bizonyos, nem éppen barátságos csoportok vezetői tudták róla, hogy kicsoda. Pattkins 32 „regény” írt, meglehetősen rövid idő alatt, bizonyos hírek szerint Moszkvában őriznek még egy kéziratot, ami már nem jelent meg. A harmincas évek elején egy utasszállító fedélzetén ölték meg, egy máig tisztázatlan háttérű lövöldözésben. Az ezzel a „kultúrkörrel” foglalkozók egyöntetű álláspontja szerint Pattkins legsikerültebb, már-már irodalmi magasságokba szárnyaló műve a „Kard által homályosan”, melyet 1923-ban írt. A mű alapsémája egy valós eseménysor, egy hármass gyilkosság. Ezt Pattkins több könyvében elővette, ez a legkiforrottabb. Utólag egyértelmű, hogy a kém ezt az ügyet remekül kihasználta bizonyos vagyontárgyak hovakerülésének közlésére. Mellesleg, mivel többször is megjelentek nem kevés pénzt is keresett velük!

Íme az ügy dióhéjban: a három áldozat közül kettőt lefejeztek, egyet pedig szíven szúrtak. Először nem látszott úgy, hogy összefüggés lenne az esetek közt. Akit leszúrtak, egy senki volt, még a személy azonosságát sem sikerült kideríteni. A másik két áldozat már annál érdekesebb: egy tehetős műkereskedő, a szakterülete régiségek, antikvitások volt. A másik pedig amatőr régész, utazó, a keleti kultúrák lelkes kutatója volt. Kiderült: ők ketten ismerték egymást, sőt üzleti partnerek is

voltak! Az ismeretlen embert utólag kapcsolták hozzá, amikor rájöttek a tanúvallomásokból, hogy az többször feltűnt a két másik közelében. A gyanúsított egy másik régiségkereskedő volt, az indíték pedig egy régi, értékes kard. Ám nem sikerült semmit sem bizonyítani, és az eset, a „régiségkereskedős gyilkosságok” megoldatlan maradt. Pattkins a nyomozást vezető szakember bizalmába férkőzött, azzal összerátkozott, így aztán információkat szerzett tőle a nyomozásról, melyek alapját több regényt is írt. A regény struktúrája összetett, olyan elemzések vannak benne, amiket nem

tudni honnan vett az álíró. Ami kétségtelen, az az, hogy Pattkins tehetséges volt, és ezt használta fel nyakatekert adatközlésre. Akkor lehet rajtacsípní Pattkinst – akinek különben nem ez volt az igazi neve, hanem Mihail Gregovics –, amikor a történetében az ügyben szereplő régi kardot egy régi orosz nemesi család tulajdonaként állítja be, melyet a forradalom idején csempészték nyugatra. A kard sosem volt Oroszországban, ellenben különleges alakja, és amennyire utólag tudható egyedi készítési módja miatt nagy értéket képviselt. A fegyver egyébként ma is el van zárva egy magángyűjteményben. Pattkins briliánsan szövi bele a kard körüli zavaros helyzetbe az értesüléseit bizonyos emigránsok nagy értékű vagyontárgyairól, és azok útjáról beavatott személyeken keresztül. Azt már nem lehet tudni, hogy a szovjet rendszer milyen hasznot húzott ebből a jelentésből, erre nem sok támpont van, de kissé feltűnő és beszédes, hogy a KGB archívumában természetesen megvan Pattkins összes irománya, és a „Kard által homályosan”-ból nem kevesebb mint 16 eredeti példánnyal rendelkeznek! Legalábbis az iktatószámok szerint! Az is beszédes, hogy több, egymástól eltérő, szigorúan titkos orosz fordítása is van! Ezek Pattkins aktájának másolatából eléggé egyértelműen kiderülnek. Ezért kapott lábra a szakértők között az a vélemény, hogy a mű több rétegű, ami csak a beavatottak számára megérthető. A művet többször olvastam különböző nyelveken, az „eredeti” francia példányt a Nápolyi kikötőben szedte fel

az egyik ott dolgozó rakodómunkás. Megvan egy angol, és egy amerikai változatban is. Megvan még egy sérült, és nem teljes – megégett – német, valamint meglepetést okozva Törökországban beszereztem belőle egy lengyel fordítást is! A könyv egyik legjobban megírt része, ami hiába erőlködtem, semmilyen plusz adatot nem rejt – legalábbis szerintem – a gyanúsított kihallgatása. Szuggesztív, életszagú leírás, kétségkívül plusz információi voltak az igazi kihallgatásról. A gyanúsított rendkívül negatívan van beállítva itt, egy arrogáns, öntelt figuraként, aki kárörvendően figyeli a nyomozó tehetetlenségét. Kioktató, lekezelő hangneme ellenszenvet kelet az olvasóban, itt brillíroz Pattkins. Valószínűleg a nyomozónak nem volt szimpatikus a gyanúsított, és az ő személyes ellenszenvét kipuhította Pattkins a beszélgetéseik során. Ezt örökölte meg ebben a részben, ami egyértelműen a könyv egyik súlypontja, emiatt nyújt jó szórakozást az olvasás, és kapcsol ki a további olvasás folyamán a regény. Íme egy rövid részlet a regény legjobb fejezetéből:

„... –Nem ismeri... nem ismeri. Pedig ő is régiségeket árult! – Kreutzer művi meglepettséggel felvonta a szemöldökét.

– Igazán? És?

A felügyelő hidegen bámult rá, aztán keményen szólt:

– Ne játssza meg az értetlent, ripacskám, nem jól színészkedik! Szóval nem ismeri? Milyen különös! Két régiségkereskedő, ugyanabban a városban, meg egy kard. Egy értékes műkincs! Az egyikük halott, a másik él... és semmi közük egymáshoz, nem találkoztak, nem üzleteltek, nem ismerték egymást...

Kreutzer mosolygott, nem tett szert Vailantnak ez a mosoly. Túl magabiztos, és gúnyos volt.

– Éppúgy nem ismerem, mint azt az őrmestert, aki bekísért ide... Maga talán az összes szaglászt ismeri a városban?

Csönd. Vailant meglepődött, a kérdés pimasz, és álságos voltán. Kelletlenül vállat vont.

– Na idefigyeljen... – kezdte a riposztját, de Kreutzer előrehajolt. Az arca árnyékba borult, csak a szeme fehérje villogott a sötét maszkká változott arcban.

– Szoktam találkozni más ócskásokkal. Megbeszéljük ki milyen „hű de értékes” kacatot árul, de nem szoktuk megölni egymást, legfeljebb sértegetni... Különben szóba sem állok vadidegenekkel, megvan a kialakult köröm. Ő nem tartozott bele! – ezzel a képre bökött. A felügyelő pár pillanatig farkasszemet nézett Kreutzerrel. Az állta a pillantását.

– És a kard? – dobta oda a másik képet elé. Kreutzer hátradőlt, mosolygott. – Mint egy cápa! – gondolta Vailant.

– Mi van vele?

– Maga szerint mennyit érhet?

Kreutzer megrázta a fejét.

– Nem értek a kardokhoz, de nem látszik különlegesnek! Csoda, hogy nem rozsdált el valami csatamezőn. Vailant biccentett.

– Hol szerezte a forradásait?

– Hogy jön ez ide?

– Ezeket egy kard is okozhatta! Kreutzer felnevetett.

– Hah! Egyszer beleestem egy kirakatba... majdnem elvéreztem.

A felügyelő bólintott.

– Aha! Hogy lehet egy ilyen nyaksebet túlélni?

Kreutzer megsimította a forradását.

– Szerencsével...! Mondja csak felügyelő! A fogaim állapotára esetleg nem kíváncsi? Az sem érdekli esetleg, megvan-e a vakbelem, vagy mikor vágtam el legutóbb az ujjam? Talán meg kívánja nézni, hány bolhát szedtem össze ebben a tetves városban? Esetleg a seggemen van-e bibircsók...?”

A szerző utószava:

Az előbbiekben türelemmel elolvasott szösszenet egy úgynevezett fiktív regényismertető. Egy nem megírt, soha meg nem jelent könyvről. A műfajjal először Stanislaw Lemnél találkoztam, akit mesteremnek tekintek. Az ő példája unszol, hogy időnként magam is ilyennel próbálkozzak. Ezen alkalommal a múlt század '20-as, '30-as éveinek detektív irodalmát használtam fel keretül. Nagy rajongója vagyok Agatha Cristie-nek, és egyáltalán az érdekes, ötletes krimiknek. Egy ideje foglalkozom a Highlander univerzum ikonjának, a Kurgannak az általam kitalált kalandjainak megírásával. A Kurgan történetek sorozat a Lidércfény olvasóinak ismerős lehet. Ennek során Kurgan találkozott már idegenekkel, terminátorokkal, volt a vadnyugaton, és Budapesten '56-ban. Évek óta bíbelődöm egy történettel, amiben a Clancy Brown által életre keltett kultúrikon a krimibe látogat. Persze a klasszikus krimi szabályzata azonnal összeomlik a Kurgantól, de nekem pont ez a régi vágyam, a '80-as évek óta: úgy írni egy krimit, hogy közben kilépni belőle! Az ehhez megírt rövid fiktív regényrészlet adta az ötletet, miközben a régóta tervezett borítót kreáltam Photoshoppal, hogy Lem nyomába lépjek, ismét. Remélem érdekesnek találta minden kedves olvasó...

Rajongói Kurgan-lázban a tetőn

A harcok szünetében

Fotók: Jimmy Cartwright (2008. szeptember)

HomoErgaster és Kapitány előadja a Highlander egyik híres jelenetét

Fotók: Jimmy Cartwright (2008. szeptember, Hősök erdeje)

Talán nincs is olyan ismerősöm, gyermekkori barátom, akire ne lett volna hatással a Magyarországra 1989-ben eljutott, eredetileg 1986-ban megjelent Hegylakó című film, Christopher Lambert (Connor MacLeod), Sean Connery (Ramirez) és Clancy Brown (Kurgan) főszereplésével. Persze mindenkire kicsit másképpen hatott ez az epikus történet.

Jómagam például innen eredeztetem érdeklődésem a középkori fegyverekhez, a bajvíváshoz, haditornához. A kard számomra nem MacLeod katanája volt, hanem Kurgan pallosa. Emlékszem, akkoriban a nagyszüleim házának padlásán talált falécekből (talán régi, használaton kívüli ágyaktrészek voltak) ahhoz a palloshoz hasonló kardot fabrikáltam, majd suhogtattam vele a kertben. Később, úgy kilenc-tíz év múlva volt szerencsém valódi, fémből készült kardokat is forgatni. Nálam így zárult be a kör a vágytól a beteljesülésig.

Ebben a kötetben egy másik fajta Hegylakó-mánia érte el végcélját.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost.

Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük. Ott ő az antagonista, az ősellenség. Itt árnyaltabb képet kapunk róla, és bár a célja ugyanaz, hiszen „csak egy maradhat”, azért láthatjuk őt szórakozni is.

Az ismert halhatatlanok között talán csak Kurgan az, aki sohasem téveszti szem elől a fenti szabályt. Kíméletlenül és kegyetlenül ütközik meg bármely más halhatatlannal, legyen az egyszerű kardforgató, vagy varázstudó. Nem köt velük sem szövetségeket, sem barátságokat. Értelmetlen is lenne.

Van, hogy a modern világban a törvény elé kell állnia, az évezredek tapasztalata azonban higgadtságra, ám egyúttal vérfagyasztó vigyorra készíti. Ösztönösen keresi fel a csatatereket, ahol az emberiség véres harcait vívja, ám ő nem az effajta önfeledt szórakozás miatt vonzódik ezekhez a küzdelmekhez, hanem a vadászat ősi izgalma miatt.

Bár a fanfiction, mint olyan, meglehetősen távol áll tőlem, mégis azt kell mondjam, a kötetben szereplő Kurgan történetek számomra hozzáadtak a Hegylakó világához. Ajánlom mindenkinek, aki annak idején megkedvelte a filmet, vagy Kurgant magát. Biztos vagyok benne, hogy nem csalódik majd a novellákat olvasva, és nem csak jól szórakozik közben, de néhol talán el is gondolkodik.

Jimmy Cartwright